DEAN KOONTZ

CU SUFLETUL LA GURĂ

Într-o după-amiază însorită de septembrie, Grady Adams, un fost militar de carieră singuratic, iese la plimbare cu ogarul său irlandez și întâlnește o pereche de animale ciudate, care nu seamănă cu nimic din ceea ce a văzut vreodată. La câțiva kilometri distanță, medicul veterinar Camillia Rivers încearcă să descurce ițele unui mister care îi va aduce guvernul la ușă. Henry Rouvroy, un birocrat din Washington, își omoară fratele geamăn și se pregătește să-i preia identitatea, dar începe să se cufunde în tenebre... În Las Vegas, un expert în teoria haosului sondează limitele necunoscutului... Pe un teren de golf din Seattle, doi oameni pun la cale, cu sânge rece, o crimă... Pe o autostradă de pe malul mării, un vagabond marcat de trecutul său întunecat își împlinește destinul... Viețile unor străini converg în jurul unui mister undeva, în munții înalți din Colorado, iar echilibrul lumii începe să se clatine.

Dean Koontz îl poartă pe cititor dintr-un moment de cotitură al lumii într-altul, trecând peste bariera care desparte realitatea de mister, într-o călătorie cu sufletul la gură.

„Koontz este un maestru al intrigii și al cuvintelor."
USA Today

„Cărțile lui Koontz sunt întotdeauna captivante... Te țin cu sufletul la gură de la prima și până la ultima pagină."
Chicago Sun-Times

„Koontz se află la apogeul carierei. Bun povestitor și romancier de idei deopotrivă, este unul dintre cei mai importanți scriitori contemporani."
National Review

Roman publicat în 38 de țări

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-600-363-6
9 786066 003636
LITERA®

Dean Ray Koontz (născut în 1945, în Everett, Pennsylvania) este un prolific autor american, cunoscut mai ales pentru romanele sale de suspans, în care combină adesea şi elemente de horor, science fiction, mister şi satiră. După o copilărie plină de privaţiuni şi de abuzuri din partea tatălui său, a absolvit Shippensburg University of Pennsylvania şi a predat o vreme ca profesor de limba engleză. În 1970, Koontz a început să publice literatură horror, de cele mai multe ori sub pseudonim, iar în 1980 a dobândit consacrarea cu romanul *Whispers*, vândut în peste un milion de exemplare. După *Demon Seed*, adevăratul său bestseller, vândut în peste două milioane de exemplare într-un singur an, tot mai multe dintre cărţile lui au intrat în topul New York Times al celor mai bine vândute cărţi, douăzeci şi patru dintre ele ocupând chiar prima poziţie. Romanele lui Koontz au fost publicate în treizeci şi opt de limbi şi vândute în peste patru sute de milioane de exemplare.

Koontz trăieşte în sudul Californiei, împreună cu soţia sa Gerda, golden retrieverul Anna şi spiritul nemuritor al bătrânului retriever Trixie.

DEAN KOONTZ

CU SUFLETUL LA GURĂ

Traducere din limba engleză
Carmen Ion

LITERA

Breathless
Dean Koontz
Copyright © 2009 Dean Koontz
Publicată prin înțelegere cu **Prava i Prevodi și Lennart Sane Agency**

Editura Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 16 19; 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

www.litera.ro

Cu sufletul la gură
Dean Koontz

Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Florin Sia, Mira Velcea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Alexandru Sava
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KOONTZ, DEAN
Cu sufletul la gură/Dean Koontz ; trad.: Carmen Ion. -
București: Litera Internațional, 2011
ISBN 978-606-600-363-6
I. Ion, Carmen (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Lui Esop,
cu o întârziere de douăzeci și șase de secole,
și cu scuzele de rigoare

*

Și, ca de fiecare dată și pentru totdeauna,
Gerdei

„Știința nu trebuie să ne impună
vreo filosofie, după cum nici telefonul
nu trebuie să ne spună ce să zicem."

G.K. Chesterton

PARTEA ÎNTÂI

VIAŢĂ ŞI MOARTE

1.

Cu o clipă înaintea întâlnirii, o senzaţie ciudată de aşteptare l-a copleşit pe Grady Adams, sentimentul că el şi Merlin nu erau singuri.

Fie vremea bună sau rea, Grady şi câinele său străbăteau zilnic, timp de două ore, pădurile şi pajiştile. În adâncul sălbăticiei, Grady se simţea despovărat de nevoia de a se gândi la orice altceva în afară de mirosurile, sunetele şi ţesăturile naturii, de jocul de lumini şi umbre, de drumul din faţă şi de calea de urmat la întoarcere.

Generaţii de cerbi croiseră această potecă prin pădure, spre o pajişte cu iarbă şi trifoi parfumat.

Merlin mergea în frunte, aparent indiferent la urmele de cerbi şi la posibilitatea de a-i zări în faţă fluturându-şi cozile albe ca nişte steaguri. Era un ogar irlandez[1] de trei ani, şaptezeci şi două de kilograme şi o înălţime de nouăzeci şi unu de centimetri,

---

[1] Irish wolfhound, rasă de câini folosită la vânarea lupilor (n.red.)

măsurată de la greabăn până la pământ, cu gât musculos și capul ținut mereu ridicat.

Blana sa aspră era un amestec de gri-cenușiu și o nuanță mai închisă, de tăciune. În umbrele veșnic verzui ale pădurii, părea el însuși o umbră, dar nu una priponită în loc.

Pe măsură ce poteca înainta spre liziera pădurii, ceva ciudat s-a întâmplat cu soarele care se ițea pe deasupra copacilor. Lumina a devenit arămie, ca și cum lumea, brusc tulburată, s-ar fi învârtit mai repede, îndreptându-se prematur către asfințit. Cu luciri de paiete, soarele după-amiezii a coborât peste pajiște.

În timp ce Merlin pășea printre doi pini, ieșind în spațiul deschis, o senzație vagă - presentimentul unei întâlniri iminente - l-a copleșit pe Grady. A mai zăbovit o clipă în întunecimea pădurii, apoi și-a urmat câinele.

Acolo, în locul neîngrădit, lumina nu mai era arămie, și nici pâlpâitoare, așa cum o văzuse printre copaci. Arcul albastru pal al cerului și brațele de smarald ale pădurii îmbrățișau pajiștea.

Nici o briză nu agita iarba aurie, și ziua de sfârșit de septembrie era la fel de tăcută ca un mormânt.

Merlin a rămas neclintit, cu capul înălțat în alertă și cu ochii fixați pe un punct îndepărtat de pe pajiște. Ogarii irlandezi sunt recunoscuți pentru văzul lor, mai ascuțit decât la toate celelalte rase de câini.

Senzația neplăcută de furnicături în ceafă nu-l părăsise pe Grady. O percepție apăsătoare că avea să se întâmple ceva bizar. S-a întrebat dacă senzația era produsă de propria intuiție sau îi fusese inspirată de încordarea câinelui.

Stând lângă animalul uriaș și încercând să discearnă ceea ce vedea companionul său, Grady a scrutat întinderea plată, care cobora spre sud într-o pantă lină spre o altă pădure imensă. Nici o mișcare... până când, dintr-odată...

O siluetă albă, suplă și iute. Apoi alta.

Cele două animale păreau să urce spre pajiște nu pentru că își propuseseră acest lucru, ci mai degrabă în joacă. Se fugăreau unul pe altul, săreau, se rostogoleau, apoi se ridicau de la pământ și se împungeau cu o veselie imposibil de confundat cu o înfruntare.

Acolo unde iarba era înaltă, aproape că dispăreau cufundându-se în ea, pentru a se ivi mai apoi, perfect vizibile. Totuși, pentru că se aflau permanent în mișcare, Grady nu își putea da exact seama ce anume erau.

Aveau blana complet albă. Cântăreau probabil undeva între douăzeci și două și douăzeci și șapte de kilograme, greutatea unui câine de talie medie. Numai că nu erau câini.

Păreau la fel de mlădioși și de agili ca o pisică. Numai că nu erau nici pisici.

Deși trăise în munții aceia până la șaptesprezece ani și se întorsese acolo cu patru ani în urmă, la vârsta de treizeci și doi de ani, Grady nu mai văzuse niciodată asemenea creaturi.

Cu trupul puternic rămas încordat, Merlin a urmărit perechea jucăușă.

După ce îl crescuse încă de când era pui și neavând în ultimii trei ani altă companie în afara sa, Grady ajunsese să îl cunoască suficient de bine pentru a-i putea ghici emoțiile și starea de spirit. Merlin era curios - sau mai degrabă nedumerit -,

și încurcătura în care se afla îl făcea să se poarte precaut.

Animalele acelea necunoscute erau suficient de mari pentru a se dovedi prădători redutabili, în cazul în care aveau gheare și colți ascuțiți. De la distanță, Grady nu își dădea seama dacă erau carnivori, omnivori sau ierbivori, deși această din urmă variantă părea mai puțin plauzibilă.

Merlin nu părea înspăimântat. Din cauza mărimii, a puterii și a genei lor de vânători, ogarii irlandezi nu se tem de nimic. Deși pașnici și afectuoși din fire, sunt capabili să facă față unei haite de lupi sau să atace un pitbull, sfâșiindu-l pe loc.

Când cele două ființe cu blana albă s-au apropiat la aproximativ douăzeci de metri, au observat că erau urmărite. S-au oprit și și-au înălțat capetele.

Cerul nestrăbătut de păsări, pădurea umbroasă și pajiștea au rămas sub vraja unei tăceri stranii. Grady avea impresia ciudată că, dacă s-ar fi mișcat, nu ar fi făcut nici un zgomot desprinzându-și cizmele de la pământ, iar dacă ar fi încercat să strige, n-ar fi avut glas.

Pentru a-i vedea mai bine pe om și pe câinele care îl însoțea, una dintre creaturile albe s-a ridicat pe labele din spate ca o veveriță.

Lui Grady i-a părut rău că nu avea binoclul la el. Din câte își putea da seama, animalul nu avea botul pronunțat; nasul negru se afla aproape în același plan cu ochii. Însă distanța îl împiedica să distingă alte detalii.

Ziua a tras brusc aer în piept. Vântul a suspinat printre copacii din spatele lui Grady.

Pe pajiște, creatura care se ridicase pe labele din spate a revenit la poziția firească, iar perechea s-a îndepărtat, hârjonindu-se, mai degrabă alunecând decât alergând. Siluetele lor zvelte și albe au dispărut curând în iarba aurie.

Câinele și-a ridicat capul, uitându-se la Grady întrebător.

– Hai să aruncăm o privire, a spus bărbatul.

În locul unde misterioasele animale zburdaseră, iarba era culcată la pământ. Pe porțiunile lipsite de vegetație nu se zăreau urme de labe.

Merlin și-a condus stăpânul pe potecă până în punctul în care pajiștea se termina și începea din nou pădurea.

O umbră de nor s-a abătut deasupra lor, fiind înghițită de pădure, așa cum un curent de aer absoarbe fumul.

În lumina amurgului, în vreme ce scruta copacii crescuți în rânduri compacte, Grady s-a simțit pândit. Dacă animalele cu blana albă erau capabile să se cațăre, acum puteau fi într-un frunziș verde, învăluite în crengile de pin, ascunse vederii.

Deși ca rasă și ca spirit era un vânător înnăscut, cu un simț al mirosului sherlockian, care îl ajuta să ia urma celei mai ascunse miresme, Merlin nu a dat semne că ar fi interesat să continue urmărirea.

Au mers de-a lungul lizierei pădurii către vest, apoi spre nord-vest, pe marginea curbată a pajiștei, înconjurând-o în drum spre casă, în timp ce aerul foșnea tot mai grăbit prin iarbă. Au revenit la pădurea dinspre nord.

În jur, corul molcom al naturii s-a ridicat din nou: ciripit de păsări, bâzâit de insecte, scârțâitul

artritic produs de ramurile copacilor pereni împovărați de propria greutate.

Cu toate că liniștea aceea nefirească fusese de acum spartă, Grady era în continuare tulburat de o senzație ciudată. S-a uitat de mai multe ori în spate, fără a zări însă vreun urmăritor. Și totuși, sentimentul că el și Merlin nu erau singuri persista.

După un urcuș lung, au ajuns la un pârâu care se rostogolea printre protuberanțele unor stânci roase de vreme. Acolo unde copacii se răreau, soarele se reflecta în solzi argintii în apa altminteri întunecată și calmă.

Cu celelalte zgomote înăbușite de fâșâitul și de clipocitul pârâului, Grady își dorea mai mult ca oricând să privească peste umăr. Și-a stăpânit însă pornirea paranoică, până când însoțitorul său s-a oprit, s-a întors și s-a uitat în josul pantei.

Nu era nevoie să îngenuncheze pentru a-și liniști câinele, punându-i o mână pe spate. Trupul înalt al lui Merlin era încremenit de încordare.

Câinele masiv a cercetat din ochi pădurea. Și-a ciulit ușor urechile. A adulmecat aerul, dilatându-și și mișcându-și nările.

Merlin a rămas în această poziție atât de mult timp, încât Grady s-a gândit că, de fapt, nu căuta ceva anume, ci adresa un semnal de avertizare. Cu toate că nu scosese nici un mârâit.

Când, în cele din urmă, câinele a pornit din nou către casă, a înaintat într-un ritm mult mai rapid ca înainte, cu Grady Adams în spatele său străduindu-se să țină pasul.

2

Autoritățile au descins la ferma ilegală de creștere a câinilor spre sfârșitul unei după-amiezi de sâmbătă. Sâmbătă seara, asociația Rocky Mountain Gold pentru salvarea golden retrieverilor, formată exclusiv din voluntari, a preluat în custodie douăzeci și patru de câini de prăsilă pe care îi găsise murdari, subnutriți, infestați cu căpușe, plini de purici și suferind de o mulțime de afecțiuni netratate.

Dr. Camillia Rivers a fost sunată pe telefonul de urgență și trezită din somn la ora 5:05 în dimineața zilei de duminică. Rebecca Cleary, președinta Rocky Mountain Gold, a întrebat-o pe Cammy pe câți dintre cei douăzeci și patru de retrieveri i-ar putea trata gratuit, cu costurile medicamentelor achitate de asociație.

După ce s-a uitat la fotografia de pe noptieră a propriului labrador, Tessa, moartă cu șase săptămâni în urmă, Cammy a răspuns:

– Adu-i pe toți.

Partenera ei de afaceri, doctorița Donna Corbett, se afla în mijlocul unei vacanțe de o săptămână. Principalul lor tehnician veterinar, Cory Hern, era plecat în Denver, în vizită la rude. L-a sunat pe Ben Aikens, tehnicianul mai tânăr, care a fost de acord să-și dedice ziua acestei cauze.

La ora 6:20, o caravană de SUV-uri a asociației Rocky Mountain Gold a ajuns la modesta Corbett Veterinary Clinic cu douăzeci și patru de retrieveri aurii aflați într-o stare mai jalnică decât văzuse Cammy vreodată un câine. Fiecare dintre ei ar fi putut fi un câine frumos, dar pe moment arătau precum vestitorii Apocalipsei.

După ce își petrecuseră toată viața în cuști înghesuite, nu doar neglijați, ci și abuzați, după ce fătaseră, până la epuizare, nenumărați pui, fără a beneficia de asistența unui veterinar, câinii erau timizi, tremurau și vomau de spaimă, înfricoșați de toți cei care îi înconjurau. Din experiența lor, ființele umane erau niște creaturi crude sau, în cel mai bun caz, indiferente, așa că se așteptau să fie loviți.

Opt voluntari din echipa de salvare au ajutat la spălarea lor, la îndepărtarea părului de pe părțile cele mai afectate și la tratarea altor răni, la tăierea smocurilor de blană încâlcită, deparazitare și la alte asemenea sarcini, îngreunate însă de necesitatea de a-i calma și de a-i potoli încontinuu pe câini.

Cammy nu și-a dat seama că trecuse dimineața până în clipa în care s-a uitat la ceasul de la mână și a constatat că era 14:17. Sărise peste micul dejun, așa că și-a luat o pauză de un sfert de oră și s-a retras în apartamentul de deasupra clinicii pentru a îmbuca în grabă ceva.

Ani buni, Donna Corbett se dedicase medicinei veterinare împreună cu soțul ei, John, care avea aceeași meserie. După ce John murise de atac de acord, în urmă cu patru ani, Donna își împărțise apartamentul spațios în două și începuse să caute un partener la fel de dedicat îngrijirii animalelor ca ea și John, o persoană dispusă să privească munca drept un *stil de viață*.

Familia Corbett considera medicina veterinară nu atât o profesie, cât o chemare, motiv pentru care Cammy nu s-a simțit obligată să-și consulte partenera în decizia de a trata *pro bono* câinii de la crescătoria ilegală.

Și-a făcut rapid un sendviș, apoi a deschis o sticlă de ceai rece îndulcit cu nectar de piersici. A mâncat în picioare, rezemată de chiuveta din bucătărie.

Cât timp lucrase alături de voluntarii de la Rocky Mountains Gold, primise două telefoane, unul dintre ele cu privire la o vacă bolnavă. A sunat înapoi și a recomandat să se ia legătura cu dr. Amos Renfrew, cel mai bun specialist în vaci din întregul comitat.

Al doilea apel venise din partea lui Nash Franklin, și era vorba despre un cal de la High Meadow Farm. Nu era o urgență, așa că a amânat vizita pentru după-amiază.

Aproape își terminase sendvișul, când Ben Aikens, tehnicianul veterinar, a sunat-o de jos.

– Cammy, cred c-ar fi mai bine să vii să vezi cu ochii tăi.

– Ce s-a întâmplat?

– Câinii. N-am văzut în viața mea așa ceva.

– Cobor imediat. Și-a îndesat ultima îmbucătură de sendviș în gură și a mestecat-o în fugă.

Puii născuți în fermele ilegale erau în general atât de traumatizați fizic și emoțional din cauza abuzurilor îndurate, încât noile experiențe pe care le trăiau în libertate - spațiile deschise, mașinile, treptele pe care nu mai avuseseră până atunci ocazia să le urce și să le coboare, zgomotele ciudate, apa și săpunul, chiar și vorbele blânde și mângâierile ușoare - puteau să le creeze o stare periculoasă de șoc. De cele mai multe ori, cauza șocului era dată de deshidratarea cronică sau de infecțiile netratate, însă în alte dăți Cammy o punea pe seama impactului pe care schimbarea îl exercita asupra lor.

Dacă bolile și starea de mizerie puteau fi tratate, câinilor le lua luni întregi de socializare pentru a-și regăsi curajul, a-și recâștiga spiritul jucăuș, definitoriu pentru un retriever, și pentru a învăța să aibă încredere, să iubească și să fie iubiți.

A coborât scara exterioară rugându-se în gând ca toți câinii să supraviețuiască și să-și revină, ca nici unul dintre ei să nu moară din cauza infecțiilor, a bolilor sau a șocului.

Cammy a intrat în clinică pe ușa din față. A traversat în grabă mica sală de așteptare, apoi coridorul flancat de patru cămăruțe pentru examinarea animalelor și a trecut prin ușa batantă, intrând în vastul spațiu deschis cu podea din gresie care servea drept bază de tratament și de îngrijire sau înfrumusețare.

O cu totul altă scenă decât criza la care se aștepta se înfățișa privirilor ei. Absolut toți câinii brutalizați păreau să fi scăpat de anxietate, să își fi înăbușit deja amintirile nefericite pentru a se dedica plăcerilor unei vieți noi. Dădeau din coadă, cu

ochii strălucitori și cu acel rânjet slab specific retrieverilor, fericiți să se lase scărpinați pe burtă și pe urechi de către voluntarii de la Rocky Mountain Gold. Își frecau boturile unul de altul și explorau încăperea, adulmecând ici-colo, curioși de lucrurile care cu numai puțin timp în urmă îi speriaseră. Nici unul nu suferise o cădere cataplexică, nici unul nu își ascundea fața, nu se ghemuia la pământ și nu tremura.

Scena neplauzibilă a făcut-o pe Cammy să se oprească pentru o clipă. În momentul în care și-a reluat înaintarea, Ben Aikens s-a repezit spre ea.

Ben, un tânăr de douăzeci și șapte de ani, era un tip vesel și optimist din fire, dar starea de fericire în care se afla acum era neobișnuită chiar și pentru el. Pur și simplu, radia de încântare.

- Nu e formidabil? Ai mai văzut așa ceva, Cammy?

- Nu. Niciodată. Ce s-a întâmplat?

- Nu știm. Câinii erau așa cum știi, încordați, triști, demni de toată mila. Și pe urmă... ei bine... brusc au rămas nemișcați, liniștiți, toți deodată. Și-au ciulit urechile, ascultând ceva.

- Ce?

- Nu știu. Noi n-am auzit nimic. Dar ei și-au înălțat cu toții capetele. Și s-au ridicat în patru labe. Au rămas așa, neclintiți. Îți spun eu, au auzit ceva.

- La ce anume se uitau?

- Nu știu. La nimic în mod deosebit. Dar vezi cum arată acum.

Cammy a înaintat spre centrul încăperii. Peste tot în jur animalele salvate se dedau bucuroase ocupațiilor obișnuite pentru niște câini normali.

A îngenunchiat, şi doi retrieveri au venit la ea dând din coadă, cerşindu-i afecţiunea. Apoi s-a apropiat încă unul, şi încă unul, pe urmă al cincilea. Rănile, cicatricile, hematoamele de pe loburile urechilor, dermatitele cauzate de muşcăturile muştelor - nimic din toate acestea nu păreau să mai conteze. Unul dintre câini era pe jumătate orb după o infecţie la ochi netratată, un altul şchiopăta după o dislocare a patelei, dar toţi arătau fericiţi şi nu păreau să se plângă de nimic. Zdrenţăroşi, neîngrijiţi, numai piele şi os, eliberaţi cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă dintr-o viaţă de cruzimi şi abuzuri, acum socializau dintr-odată, incredibil, fără să se teamă şi fără sfială.

Rebecca Cleary, conducătoarea echipei de salvare, a îngenunchiat lângă Cammy.

- Ciupeşte-mă. Cred că visez.

- Ben mi-a spus că la un moment dat şi-au ciulit toţi urechile, ascultând ceva.

- Da, mai mult de un minut. Au ascultat încordaţi. Ca şi cum noi nici nu eram aici.

- Ce vrei să spui?

- Nu ne-au băgat deloc în seamă. De parcă ar fi fost... în transă.

Cammy a luat capul unui retriever în mâini, frecându-l sub bărbie cu degetul mare. Câinele, cu numai câteva minute în urmă înspăimântat şi timid, i-a acceptat cu plăcere masajul facial, întâlnindu-i privirea fără să-şi ferească ochii.

- La început, a spus Rebecca, mi s-a părut straniu...

Ochii animalului erau la fel de aurii ca blana.

- ... dar pe urmă au redevenit conştienţi de prezenţa noastră, şi a fost de-a dreptul minunat.

Ochii câinelui străluceau ca nişte nestemate. Ca smaraldele. Iar lumina lor părea să vină din interior. Ochi de o frumuseţe extraordinară - limpezi, sinceri, adânci.

3

Bifurcația nepavată era locul unde se aștepta să dea de casă, la două sute de metri de borna care marca kilometrul 114 pe autostrada statală. A derapat, gata să se oprească, speriat că speranțele sale nu aveau să se împlinească, apoi a condus Land Roverul drept înainte, pe drumul îngust, cu o singură bandă.

Henry Rouvroy nu își mai văzuse fratele geamăn, James, de cincisprezece ani. Era tulburat și totodată fericit la culme de perspectiva reîntâlnirii.

Viețile lor urmaseră cursuri diferite. Și timpul trecuse atât de iute!

La început, când îi venise ideea de a lua din nou legătura cu James, Henry o alungase repede din minte. Era îngrijorat să nu fie întâmpinat cu ostilitate.

Ei doi nu trăiseră experiența acelei legendare legături psihice dintre gemenii identici. Pe de altă parte, nici nu se certaseră vreodată. Nu aveau ranchiuni unul față de celălalt și nici amintiri amare.

Pur și simplu, fuseseră diferiți și îi interesaseră lucruri diferite. Încă din copilărie, Henry fusese cel

sociabil, mereu înconjurat de prieteni. În timp ce Jim prefera solitudinea. Henry era bun la sport, la jocuri, îi plăceau acțiunea și provocările. Jim se mulțumea cu cărțile.

Părinții lor divorțaseră pe când băieții aveau doisprezece ani. În loc să împartă custodia amândurora, tatăl îl luase pe Henry la New York, ca să locuiască împreună, în timp ce mama se stabilise într-un orășel din Colorado alături de Jim, fapt care la vremea respectivă li se păruse tuturor o decizie corectă și normală.

De când se despărțiseră, cei doi se mai întâlniseră o singură dată, la vârsta de douăzeci și doi de ani, cu ocazia deschiderii testamentului tatălui. Mama murise de cancer cu un an înainte.

Atunci conveniseră să păstreze legătura. În anul următor, Henry îi trimisese cinci scrisori fratelui său, iar Jim îi răspunsese la două. După aceea, Henry îi scrisese mai rar, iar Jim nu se mai obosise să îi răspundă niciodată.

Deși frați, Henry se împăcase cu ideea că, în fapt, erau aproape ca doi străini. Oricât de mult își dorise să fie parte a unei familii unite, lucrurile se petrecuseră pur și simplu altfel.

Și totuși, prin însăși natura sa, sufletul omenesc tânjește cel mai mult după ceea ce nu poate avea. Timpul și circumstanțele îl aduseseră pe Henry în zona rurală a statului Colorado, sperând să dea un imbold relației dintre el și fratele său.

Pinii se înghesuiau pe marginea drumului, și ramurile lor se legănau la câțiva centimetri de capota mașinii. Chiar dacă era ziuă, nu putea conduce decât cu farurile aprinse.

Cu ani în urmă, terenul acela aparţinuse Universităţii din Colorado. Casa izolată a lui Jim fusese ocupată de serii de cercetători care studiau ecologia coniferelor şi testau teorii privind managementul forestier.

Pe alocuri, pământul bătătorit era străbătut de şisturi argiloase, şi după câteva zeci de metri de la autostradă, la capătul aleii, Henry a ajuns la proprietatea deţinută de fratele său.

Casa cu un singur nivel şi acoperiş din şindrilă avea o verandă largă pe care tronau balansoare şi leagăne. Deşi modestă, părea bine întreţinută şi confortabilă.

Sălcii şi plopi tremurători păstrau umbra.

Henry ştia că luminişul se întindea cale de şase acri de câmpuri în pantă, şi asta pentru că titlul unuia dintre poemele fratelui său era „Şase acri". Scrierile lui Jim apăruseră în numeroase reviste literare de prestigiu şi, în plus, îi fuseseră publicate şi patru volume subţiri de poezii.

Nimeni nu mai făcea bani din poezie. Jim şi soţia sa, Nora, munceau pământul cu tractorul şi vindeau legume la o tarabă din piaţă.

Lângă hambar era un coteţ mare, alături un ţarc împrejmuit pentru găini. Pe vreme bună, o mulţime de orătănii se zbenguiau prin curte, în vreme ce iarna erau ţinute în coteţul bine izolat termic, producând ouă pe care Jim şi Nora le vindeau tot în piaţă.

Nora broda şi cosea pături cu atâta talent, încât acestea erau considerate adevărate opere de artă. Le vindea în galerii, şi Henry presupunea că ele asigurau cea mai mare parte a venitului familiei, deşi Jim şi Nora nu erau nici pe departe bogaţi.

Henry aflase toate acestea citind poemele fratelui său. Munca grea şi viaţa la fermă erau temele preferate. Jim era ultimul dintr-un şir lung de generaţii de poeţi rurali.

A urmat poteca dintre casă şi hambar şi l-a văzut pe Jim tăind lemne cu toporul. O roabă plină cu butuci stătea alături. A oprit Land Roverul şi s-a dat jos din maşină.

Jim a coborât toporul spre buşteanul folosit drept suport şi a lăsat lama să pătrundă în el. Şi-a scos mănuşile din piele uzate şi a exclamat:

– Dumnezeule! Tu eşti, Henry?

Privirea sa uimită nu prea avea nimic în comun cu încântarea la care sperase Henry. Dar s-a apropiat, cu un zâmbet larg pe faţă.

A întins mâna, însă a fost plăcut surprins când Jim a ignorat-o şi l-a îmbrăţişat.

Deşi Henry făcea exerciţii de forţă şi de rezistenţă la sală, Jim era mai musculos decât el şi mai solid. Faţa îi era mai ridată şi păstra bronzul de peste vară.

Nora a ieşit pe verandă ca să vadă ce se întâmpla.

– Măi să fie, Jim, te-ai clonat.

Arăta bine, cu părul ei ca mătasea porumbului şi cu ochii de un albastru mai întunecat decât cerul, cu zâmbetul agreabil şi vocea melodioasă.

Cu cinci ani mai tânără decât Jim, se căsătorise cu el în urmă cu doisprezece ani, potrivit datelor biografice inserate în volumele de poezie ale lui Jim. Henry nu o întâlnise niciodată şi nici nu văzuse vreo poză de-a ei.

Ea l-a strigat Claude, însă el a corectat-o imediat. Nu folosea niciodată primul prenume, preferându-l pe al doilea.

Când i-a sărutat obrajii, răsuflarea ei mirosea a scorțișoară. I-a spus că ciugulea dintr-un cornuleț când auzise mașina intrând pe alee.

Înăuntru, pe masa de bucătărie, lângă platoul cu prăjituri, se aflau cinci cuțite, despre care Henry bănuia că erau utile la fermă.

Nora a turnat cafea în cești, fără să dea atenție cuțitelor. Jim le-a mutat pur și simplu, împreună cu două pietre de ascuțit, de pe masă într-un colț din apropiere, fără să spună nimic.

Nora a insistat să doarmă la ei, precizând însă că tot ce îi puteau pune la dispoziție era o canapea extensibilă în camera întunecoasă pe care Jim o numea biroul său.

– De nouă ani n-am mai avut un musafir în casă, a spus Jim, și lui Henry i s-a părut că sesizează un schimb rapid de priviri între soți.

Cei trei au început să pălăvrăgească la masa din bucătărie, cu platoul de prăjituri cu scorțișoară și cănile de cafea în față.

Nora s-a dovedit o gazdă fermecătoare, cu un râs de-a dreptul molipsitor. Avea mâini puternice și aspre din cauza muncilor grele, dar totuși feminine și frumos modelate.

Nu avea nimic în comun cu acele femei-rechin cu care Henry se intersecta în jungla orașului. S-a bucurat pentru fratele lui.

Însă nici în timp ce se minuna de căldura cu care îl întâmpinaseră, de faptul că îl făcuseră să se simtă acasă, în *familie*, așa cum nu i se mai întâmplase niciodată cu Jim, Henry nu reușea să scape de o senzație de stânjeneală.

Această neliniște vagă provenea în parte din senzația că Jim și Nora conversau cumva în particular – dar cu el de față și fără să se adreseze unul altuia — prin priviri furișe, gesturi nuanțate și un subtil limbaj al corpului.

Jim s-a arătat surprins să afle că cineva îi atrăsese atenția lui Henry asupra poemelor fratelui său.

– Dar cum și-a dat seama că suntem rude?

Nu împărțeau numele de familie Rouvroy. După divorțul părinților, Jim luase numele de fată al mamei, Carlyle.

– Păi, cred că a văzut poza de pe copertă, a răspuns sec Henry.

Jim a început să râdă de propria prostie și, deși jenat de laudele fratelui, a acceptat să discute despre poeziile sale. Preferata lui Henry era „Hambarul", care descria acel interior umil în imagini atât de bogate, încât părea să rivalizeze în frumusețe cu o catedrală.

– Frumusețea adevărată se află *întotdeauna* în lucrurile mărunte, de zi cu zi, a spus Jim. Vrei să vezi hambarul?

– Da, sigur. Henry îi admira opera mai mult decât fusese capabil să recunoască. Versurile lui Jim aveau o calitate inefabilă care îl obseda, dar le și făcea greu de comentat. Mi-ar plăcea foarte mult să văd hambarul.

Vizibil îndrăgostit de acea lume pe care și-o făurise alături de Nora, Jim a rânjit și s-a ridicat.

– O să aștern lenjeria pe canapea și o să mă apuc să pregătesc cina, a spus Nora.

Ieșind din bucătărie în urma lui Jim, Henry s-a uitat din nou la cuțitele așezate pe bufet. La o a doua

privire, păreau mai puțin niște unelte obișnuite, cât mai degrabă arme folosite la tăiere și spintecare. Lamele de patru sau cinci țoli nu aveau finisaje lucioase. Iar două dintre ele aveau atașate niște mecanisme de deschidere rapidă a lamei.

Dar adevărul era că nu se pricepea deloc la munciile agricole. Poate că acele cuțite erau unelte banale, vândute în orice magazin pentru fermieri.

Afară, aerul după-amiezii era încă blând. Dinspre crengile despicate ale pinilor se revărsa un miros reavăn de lemn.

Deasupra capului, două păsări splendide, cu deschideri ale aripilor de vreo patru picioare, planau intersectându-se în zbor. Aripile ventrale ale primeia erau albe, cu vârfurile negre. Cea de-a doua era îndrăzneț colorată în dungi albe și maro.

– Ereți vineți, a spus Jim. Cel alb cu vârful aripilor negru este masculul. Ereții sunt păsări răpitoare. Atunci când vânează, zboară jos pe deasupra pământului și apoi se năpustesc asupra prăzii și o ucid.

A scos toporul împlântat în buștean.

– Ar fi mai bine să-l duc acum în hambar, ca să nu-l uit afară peste noapte.

– Ereți, a repetat Henry. Sunt atât de frumoși, că nici nu-ți vine să crezi că sunt capabili să omoare.

– În general, se hrănesc cu șoareci. Dar și cu păsări mai mici.

– Canibalism? a întrebat Henry strâmbându-se.

– Nu se mănâncă între ei. Faptul că se hrănesc cu păsări mai mici e un obicei la fel de canibalic precum mâncatul mamiferelor – porci, vaci – de către om.

– Noi, orășenii, avem probabil tendința de a idealiza natura, a spus Henry.

– Ei bine, odată ce accepți lucrurile așa cum sunt, descoperi că există o frumusețe pură în acest dans al prădătorului și al prăzii.

În drum spre hambar, Jim ținea toporul cu amândouă mâinile, gata parcă oricând să îl ridice și să-l înfigă în orice ar fi trebuit despicat.

Ereții se făcuseră nevăzuți.

Henry a aruncat o privire peste umăr și a văzut-o pe Nora urmărindu-i de la fereastră. Cu părul ei blond pal și bluza albă, părea o nălucă în spatele unui geam. A zărit-o întorcându-se cu spatele.

– Viață și moarte, a spus Jim în timp ce se apropiau de hambar.

– Poftim?

– Prădători și pradă. Necesitatea morții, dacă vrem ca viața să aibă sens și reguli bine stabilite. Moartea ca parte a vieții. Lucrez acum la o serie de poeme pe această temă.

Jim a deschis ușa de mărimea unui om de lângă cele două porți mai mari ale hambarului. Henry a pășit în urma lui în raza de lumină care pătrundea prin ușă în încăperea fără ferestre, complet cufundată în beznă.

Înăuntru, o clipă înainte de a se aprinde lumina, Henry a fost dintr-odată cuprins de o senzație de așteptare, presimțind că avea să vadă ceva cu totul altfel decât descrierea din poemul lui Jim, că poemul era o minciună, că ferma, pășunile brodate, imaginea de oameni simpli erau toate niște minciuni, că realitatea acestor locuri și acestor oameni era în fapt mai îngrozitoare decât orice închipuire.

Când Jim a apăsat pe întrerupător, un șir de becuri simple s-a aprins de-a lungul spațiului cavernos,

dând la iveală un hambar ca toate hambarele. Un tractor şi un excavator erau parcate în stânga. Doi cai ocupau boxele aflate în partea dreaptă. Aerul mirosea a fân şi a cereale.

Cu toate că premoniţia lui Henry se dovedise falsă, cu toate că ştia că teama de fratele său era la fel de absurdă ca teama de tractor, de cai sau de mirosul de fân, sentimentul vag că în aer plutea ceva ameninţător nu l-a părăsit.

În spatele lui, uşa hambarului s-a trântit, închizându-se sub propria ei greutate.

Jim s-a întors spre el cu toporul în mână, iar Henry a făcut un pas înapoi. Jim a trecut pe lângă el şi a agăţat toporul într-un rastel pentru unelte.

Cu inima bătându-i nebuneşte în piept şi răsuflarea dintr-odată tăiată, Henry a scos pistolul SIG P245 din tocul ascuns sub jachetă, în dreptul umărului, şi a tras în fratele său geamăn, două împuşcături în piept şi una în faţă.

Henry venise aici cu speranţa că relaţia cu fratele său avea să se schimbe, iar speranţa îi era acum îndeplinită. Claude Henry Rouvroy era pe cale să se transforme în James Carlyle.

Pistolul era dotat cu amortizor, astfel că zgomotul nu a fost mai puternic decât vântul tras de un cal. Drept dovadă, nici unul dintre cai nu s-a speriat de împuşcături.

Aplecat deasupra cadavrului, Henry se lupta să-şi recapete suflul. Din cauza tremuratului, a fost nevoit să pună pistolul înapoi în toc, ca nu cumva să apese încă o dată, din greşeală, trăgaciul.

Îşi făcuse griji că avea să-i stârnească bănuieli lui Jim şi că avea să-l părăsească dintr-odată curajul

atunci când venea momentul să tragă. Pe parcursul procesului asiduu de domolire a acestor temeri, îşi proiectase motivaţiile asupra lui Jim, imaginându-şi o conspiraţie între el şi Nora, găsind în obiectele banale, de zi cu zi – cuţite, topor – mărturii ale unor intenţii sinistre. Confundase acţiunile inocente cu ameninţarea: Nora urmărindu-i de la fereastră, Jim discutând despre ereţi, prădători şi prăzi.

După câteva minute, când răsuflarea i-a revenit la normal şi tremuratul s-a oprit, Henry a fost în stare să râdă de el însuşi. Deşi râdea mai mult în sinea lui, ceva din sunetele pe care le-a scos i-a deranjat pe cai. Au nechezat nervos, lovind podeaua cu copitele.

4

Grady Adams locuia într-o casă cu etaj, pereţi laterali din cedru argintiu şi acoperiş din ardezie neagră, ultima dintr-un şir de zece reşedinţe de pe un drum de ţară. Aleea pe două benzi nu avea un nume oficial, doar numere, însă localnicii îi spuneau Cracker's Drive, după Cracket Conley, cel care construise – şi ocupase timp de patruzeci de ani – casa în care acum trăia Grady.

Nimeni nu îşi mai amintea prenumele lui Cracker, şi nici de ce fusese poreclit aşa. Evident, fusese un excentric, şi în mod cert un singuratic, având în vedere că pentru ceilalţi Cracker era mai degrabă o legendă decât vecinul în carne şi oase cu care stăteau ocazional de vorbă.

În minţile lor, dependenţa lui de solitudine afectase însuşi caracterul casei. Rareori o numeau casa lui Conley sau a lui Cracker şi niciodată casa lui Adam sau casa din capătul aleii. I se spunea casa eremitului, şi, în semn de omagiu pentru acest nume, păstrau distanţa.

În cea mai mare parte a timpului, reticenţa lor îi convenea lui Grady de minune. Nu era un mizantrop. Însă în ultimii ani avusese câteva experienţe – prea multe – cu oamenii, şi tocmai de aceea alesese să revină în munţii aceia puţin populaţi. Măcar pentru o vreme, dacă nu pentru mai mult, dorea să se complacă în solitudinea pe care se părea că şi Cracket Conley o îndrăgise atât de mult.

În bucătărie, după revenirea din plimbarea în care întâlniseră animalele acelea ciudate, Grady i-a preparat lui Merlin mâncarea de la ora patru. Pregătirea a durat mai mult decât mâncatul.

– Numele ţi se potriveşte perfect, Merlin[1]. Ai făcut mâncarea să dispară cât ai clipi.

Câinele s-a lins pe bot şi s-a îndreptat agale spre uşă, cerând să iasă afară.

Jumătate din proprietatea de trei acri se întindea în spatele casei. După masă, ogarului irlandez îi plăcea să umble de colo-colo, amuşinând iarba pentru a vedea ce creaturi ale câmpului şi ale pădurii trecuseră pe acolo. Curtea era ziarul cotidian al lui Merlin.

Grady s-a aşezat pe veranda din spate, într-unul dintre cele două balansoare din lemn de tec, cu perne de culoarea vinului roşu.

O masă joasă cu blat negru din marmură era plasată alături, iar pe ea, trei cărţi din biblioteca sa, puse una peste alta.

---

[1] Magician renumit, personaj legendar al povestirilor arthuriene, creat de vechii locuitori ai Marii Britanii (n.red.)

Concentrat ca un detectiv la locul crimei, adulmecând prin iarbă, Merlin era ocupat să ia urma tuturor intruşilor.

Un mesteacăn alb domina casa înspre nord şi alţi trei împodobeau curtea, trunchiurile lor albe bătând pe alocuri în auriu în soarele după-amiezii târzii. Uneori, Merlin părea să urmărească umbrele complicate lăsate de copaci pe pajişte, ca şi cum ar fi fost nişte criptograme pe care dorea cu tot dinadinsul să le descifreze.

Câinele nu avea nevoie de un gard care să îl ţină închis. Nu se revoltase niciodată împotriva regulii de a rămâne mereu în raza vizuală a stăpânului.

Proprietatea lui Grady se termina acolo unde iarba înaltă lua locul peluzei tunse. În capăt, se zărea pădurea, cu terenul ridicat în faţa ei, iar poalele dealurilor se spărgeau în valuri verzi de munţii care se înălţau falnic.

Din când în când, Merlin îşi marca teritoriul. Pentru partea mai substanţială a nevoilor sale se retrăgea în iarba mai înaltă, unde nu era nevoie să se cureţe după el. Dar nici măcar atunci nu depăşea limitele impuse, rămânând la vedere, iarba netrecându-i de piept.

S-a întors în curte alergând în cercuri largi ce formau cifra opt, fără să vâneze nimic, ci doar din plăcerea de a fugi. Labele lui lungi erau făcute pentru galop, iar inima lui pentru bucurie.

Frumuseţea câinelui nu era doar aceea specifică unui animal de rasă bine îngrijit, ci acel gen de frumuseţe mai profundă care îşi confirmă originile şi inspiră speranţă. Cele două lucruri care îi plăceau cel mai mult lui Grady erau sculptatul mobilei în stil Crafstman – meseria sa – şi să-l urmărească pe Merlin.

După ce câinele s-a întors pe verandă, a băut din castronul cu apă şi s-a întins lângă balansoar epuizat, dar fericit, Grady a luat de pe masă prima carte. Asemenea celorlalte două, era un ghid al naturii sălbatice din munţii în care trăia.

Renunţase la aglomeraţia oraşului pentru o viaţă rustică, la putere pentru linişte, la opulenţă pentru simplitatea acestui peisaj aspru, nealterat şi lipsit de orice pretenţie de artă, căci natura este mai presus de artă.

Şi, cum făcuse acest schimb, voia să ştie numele lucrurilor pe care le iubea atât de mult la acel ţinut. Osteneala pe care şi-o dădea pentru a afla numele lucrurilor era un mod de a-şi exprima respectul.

Biblioteca sa conţinea zeci de volume despre flora, fauna, geologia şi istoria naturală a acelor munţi. Cele trei cărţi pe care le avea acum la îndemână cuprindeau mai multe ilustraţii decât celelalte.

Nici una dintre ele nu includea însă vreo fotografie a unui animal care să semene, cât de cât, cu perechea întâlnită în acea zi pe pajişte.

În timp ce soarele cobora peste culmile munţilor, Merlin s-a ridicat şi s-a apropiat de capul scărilor. A rămas acolo ca o santinelă, privind de-a lungul curţii din spate, spre iarba înaltă şi spre pădurile de dincolo de ea.

A scos un sunet, pe jumătate tors, pe jumătate mârâit, nu ca un semnal de alarmă, ci ca şi cum ceva îl intriga.

– Ce e? Ai mirosit ceva, băiete?

Merlin nu a întors capul spre Grady, absorbit să cerceteze din ochi umbrele care se adânceau treptat printre copacii îndepărtaţi.

5

Ziduri de licăriri aurii şi o comoară de aur revărsându-se peste asfaltul drumului: aleea privată care ducea spre High Meadows Farm era flancată de plopi tremurători înveşmântaţi în haine de toamnă care făceau şi mai frumoasă după-amiaza târzie însorită şi desenau contururi complicate de lumini şi umbre pe parbrizul Explorerului lui Cammy.

A trecut de casa impozantă, îndreptându-se spre grajduri, şi a oprit în capătul unui şir de remorci pentru cai. Cu trusa medicală în mână, a intrat în curtea de antrenament a cailor, încadrată de două grajduri vopsite în verde smarald, cu margini albe.

Un cârlan promiţător făcuse urticarie – sau spuzeală, cum îi spuneau grăjdarii mai vârstnici. Reacţia alergică avea să dispară oricum de la sine, dar, pentru confortul calului, Cammy urma să îi facă o injecţie cu antihistaminice.

În capătul curţii, o a treia clădire adăpostea harnaşamentele şi biroul dresorului, Nash Franklin. Camerele îngrijitorilor se aflau la etaj.

Lumina era aprinsă în biroul lui Nash. Uşa era deschisă, dar înăuntru nu era nimeni. Şi imensa sală cu harnaşamente era goală.

În primul grajd, Cammy a descoperit că uşile boxelor erau deschise pe ambele laturi ale culoarului principal. Caii nu erau acolo.

A păşit din nou afară şi a auzit voci venind dinspre pajiştea împrejmuită, situată la nord de clădire.

Caii pur-sânge erau pe păşune: cârlanii, mânjii, mânzele, iepele de prăsilă, armăsarii, caii de curse, cel puţin patruzeci de cai cu totul. Nu îi mai văzuse niciodată adunaţi într-un singur loc şi nici nu-şi dădea seama în ce scop fuseseră strânşi cu toţii acolo.

Mulţi cai erau însoţiţi de animalele lor de companie. Creaturi încordate şi ultrasensibile, caii pur-sânge se simţeau mai bine şi mai fericiţi atunci când aveau un animal care să le ţină tovărăşie şi cu care să împartă uneori şi boxa. Caprele îndeplineau cu succes acest rol şi, în mai mică măsură, câinii. Dar pe pajişte mai erau şi câteva pisici şi chiar şi o raţă.

Adunătura în sine, cu herghelia şi menajeria aferentă, nu era lucrul cel mai ciudat din scena care i se înfăţişa acum ochilor. În timp ce trecea de poartă intrând pe păşune, Cammy a remarcat că toate animalele stăteau cu capetele întoarse spre vest, către munţi. Absolut nemişcate.

Cu capetele înălţate şi ochii aţintiţi într-un singur punct, păreau nu neapărat că se holbau la ceva, ci că... ascultau.

Dintr-odată, şi-a dat seama că asista la o scenă similară cu cea descrisă de Ben Aikens atunci când, în lipsa ei, retrieverii aurii se ridicaseră pentru a asculta ceea ce nimeni dintre oamenii prezenţi nu fusese în stare să audă.

Lumina care cădea dinspre est făcea ca feţele cabaline să strălucească. Umbre negre le fluturau de la capete spre spate, ca o continuare a coamelor, şi mai departe pe crupe şi cozi, căzând apoi pe pământ, înspre est, în timp ce caii stăteau întorşi în direcţia opusă.

Pe pajişte se adunaseră vreo cinci, şase grăjdari. Alături de proprietarii fermei High Meadows, Helen şi Tom Vironi.

În mod vizibil şocaţi, oamenii se mişcau printre cai, atingându-i uşor, vorbindu-le cu blândeţe. Însă animalele păreau a nici nu-i vedea.

Caprele, câinii, pisicile, raţa, cu toţii, erau la fel de vrăjiţi, ascultând parcă o chemare auzită numai de animale.

Suficient de înalt cât să se poată uita în ochii unui cal atunci când acesta îşi ridica mândru capul, Nash Franklin a zărit-o pe Cammy. S-au îndreptat unul către celălalt.

– Stau aşa de aproape un sfert de oră, a spus Nash. La început, au fost câţiva în curtea de antrenament şi alţi câţiva pe pajişte.

După câte îi spusese Ben Aikens, golden retrieverii stătuseră în transă numai un minut, două.

– Caii din grajduri au început să dea cu copitele în ziduri atât de tare, încât ne-am temut că o să se rănească, a adăugat Nash.

– Păreau speriaţi de ceva? a întrebat Cammy.

– Nu mi s-a părut. Mai degrabă... hotărâţi să iasă afară. N-am ştiut ce se petrece. Şi nici acum nu înţelegem.

– Şi le-aţi dat drumul afară?

– Am considerat că aşa e mai bine. Au venit glonţ aici, pe pajişte, lângă ceilalţi. Şi nu vor să plece. Ce Dumnezeu se întâmplă, Cammy?

Femeia s-a apropiat de calul aflat lângă ea, Gallahad. De culoare mahon-închis spre negru, magnificul cal de trei ani cântărea probabil în jur de cinci sute patruzeci de kilograme.

La fel ca restul cailor, Gallahad părea încordat, rigid în nemişcarea sa. Dar, când Cammy l-a mângâiat pe spinare, pe coaste şi şi-a coborât mâna spre grumaz, a înţeles că animalul se simţea bine.

Şi-a apăsat mâna pe vena jugulară şi i-a urmărit traseul spre gâtul musculos. Calul nu s-a clintit şi nici nu şi-a rostogolit ochii în cap ca să o vadă.

Cu înălţimea sa de un metru şi şaizeci şi doi de centimetri, Cammy era dominată de armăsarul imens. Caii pur-sânge de calitate erau, în general, uşor de strunit, unii chiar docili dacă aveau de-a face cu un antrenor bun, însă puţini se supuneau cu totul. Şi totuşi, în clipa aceea Gallahad părea ca un mieluşel. Nimic din intensitatea cu care privea spre munţi nu sugera ferocitate sau măcar încăpăţânare.

Nu îşi umfla nările şi nu mişca din urechi. Smocul de păr de pe frunte a fâlfâit peste cap, clătinat de o adiere uşoară de vânt, şi coama i s-a zburlit puţin, dar altfel a rămas nemişcat. Chiar şi atunci când Cammy l-a mângâiat pe obraz, nu a învrednicit-o cu o privire.

Cammy şi-a aţintit şi ea ochii spre vest, însă nu a observat nimic neobişnuit în fundal, doar dealurile şi mai departe munţii, iar către orizont soarele, acum mărit prin lentilele atmosferei, în timp ce Pământul îşi întorcea treptat, dar hotărât faţa de la lumină.

Nash Franklin stătea în continuare alături.

– Ei, ce zici? a întrebat-o.

Înainte să apuce să răspundă, caii s-au trezit din transă. Şi-au scuturat capetele, au fornăit şi s-au

uitat în jur. Câțiva și-au coborât capetele și au început să pască, în timp ce alții au pornit în galop mic să facă ocoluri, bucurându-se parcă de plăcerea mișcării pure, de aerul răcoros, de lumina portocalie care părea să *răsară* din pajiște. Animalele de companie – caprele, câinii, pisicile și rața – s-au trezit și ele la viață.

Toate se comportau acum ca de obicei, ieșite de sub vrajă. Și totuși, după încheierea ciudatului moment, când totul revenise la normal, lucrurile păreau într-un fel magice: foșnetul ierbii, cântul lin al copitelor care loveau pământul în galop, incantația nechezatului cailor și gâfâitului câinilor, ultimii licurici din an cărându-și lămpile fermecate în aerul amurgului, umbrele întunecate și lucirile aruncate de soarele care cobora, cerul de un purpuriu fosforescent spre est ce se transforma într-un cazan de foc către apus.

Grăjdarii și băieții care îi ajutau pe cai să-și facă exercițiile, dresorul și asistenții săi, Helen și Tom Vironi, dar și Cammy Rivers s-au uitat unii la alții având pe buze aceleași întrebări nerostite și fără de răspuns: „De ce animalele păreau să fi fost sub puterea unei vrăji? Ce anume auziseră, dacă auziseră ceva? Ce se întâmplase? Ceea ce se întâmplase avea să se repete? Și ce era cu acest sentiment de uluire în fața a ceva aparent inexistent, această așteptare a ceva neștiut, această senzație că ceva important se petrecuse peste zi fără ca oamenii să bage de seamă?

Ochii lui Cammy s-au încețoșat. N-ar fi putut să explice de ce ochii îi erau scăldați de lacrimi. Și le-a șters cu mâneca de la cămașă și a clipit, încercând să-și limpezească gândurile.

6

Eretele vânăt a planat spre est, în lumina autumnală a soarelui ce asfințea, la mai puțin de trei sute de metri de câmpurile cultivate, umbra lui alungită proiectându-se peste pământul tăiat de brazde. Pasărea s-a năpustit apoi brusc în jos și a înșfăcat ceva de la nivelul solului, fără a se opri din zbor. Un vâslaș trăgând la rame pe o mare de aer, lopătând spre apus, trecând peste silueta lui Henry Rouvroy care se îndrepta dinspre hambar către casa cu acoperiș de șindrilă.

Henry a privit în sus și a zărit o rozătoare zbătându-se în ghearele încleștate ale eretelui. S-a cutremurat la vederea scenei care îi confirma că el nu era cu nimic diferit de acest prădător înaripat, un om liber într-o lume necârmuită de nimeni.

În anii în care muncise ca funcționar public ajunsese să înțeleagă că era o bestie ale cărei instincte crude erau cu greu strunite de cele câteva mijloace de reprimare oferite de educația și de cultura primite. Cu puțin timp în urmă, se hotărâse să se elibereze

din lanțuri pentru a fi ceea ce era cu adevărat. Un monstru. Nu un monstru pe deplin realizat, dar fără îndoială unul în devenire.

În casă, a găsit-o pe Nora în fața chiuvetei din bucătărie, curățând cu îndemânare niște cartofi cu ajutorul unui cuțit cu lamă rotundă.

În final, avea să aibă și el nevoie de o femeie, deși nu pentru a-i găti mâncarea. Nora era suficient de atrăgătoare pentru a-l excita – și, în plus, exista o doză de perversitate în a lua cu forța ceea ce fratele său obținuse prin curtoazie.

Ea nu și-a dat seama că avea companie până când nu l-a auzit întrebând:

– Aveți și pivniță?

– A, Henry, tu ești... Da, avem o pivniță destul de mare și bună. Cartofii se păstrează acolo bine mai toată iarna.

„Și ea se poate păstra bine acolo", s-a gândit Henry, apoi a respins ideea. Când urma să vină vremea, avea să se descurce mai bine cu un specimen mai tânăr și mai ușor de intimidat, nu cu unul întărit de muncile agricole grele.

– Unde e Jim? a întrebat ea.

– În hambar. M-a trimis după tine. Zice că e ceva în neregulă cu unul dintre cai.

– Ce e în neregulă?

Henry a ridicat din umeri.

– Nu știu. Nu mă pricep la cai.

– Care dintre ei? Beauty sau Samson?

– Cel din a doua boxă.

– Samson. E preferatul lui Jim.

– Nu cred că e grav. Dar Jim zice că are ceva.

După ce și-a clătit mâinile la chiuvetă și le-a șters iute cu o cârpă de bucătărie, Nora s-a grăbit să iasă.

Henry a urmat-o prin casă, apoi afară, pe verandă.

Ea l-a întrebat în timp ce cobora scara:

– Să înțeleg, așadar, că nu ai călărit niciodată?

– Numai obiecte cu roți, a răspuns el.

– Nimic nu se compară cu urcatul în șa și călăritul pe pășunile înalte într-o zi friguroasă. Atunci, lumea ți se pare un loc minunat.

Au traversat curtea, îndreptându-se spre hambar.

– Pare foarte plăcut. Poate că o să încerc și eu să învăț, a spus Henry.

– N-ai putea găsi instructor mai bun decât Jim.

– Fermier, poet, călăreț de succes. Cam greu să te pui cu Jim, chiar dacă îi ești frate geamăn.

Vorbea într-o doară, numai pentru a abate atenția femeii. Nimic din ce spunea nu îi trăda intențiile, însă ceva anume din tonul lui sau poate o inflexiune nedorită a vocii a alertat-o.

Cu câțiva pași înainte de a ajunge la hambar, Nora s-a oprit, s-a întors și l-a privit încruntată. Ceea ce sesizase în tonul lui i-a fost probabil confirmat de expresia de pe chip, căci ochii i s-au mărit de groază în fața evidenței.

Cele cinci simțuri ale noastre sunt toate puse în slujba celui de-al șaselea, iar acesta din urmă este intuiția pericolului care paște la un moment dat trupul sau sufletul.

Henry a înțeles că ea și-a dat seama, pentru că a văzut-o făcând un pas în spate, îndepărtându-se de el, apoi încă unul.

Când Henry şi-a scos pistolul din haină, Nora s-a răsucit, gata să o ia la fugă. A împuşcat-o în spate, şi a mai tras o dată după ce a căzut cu faţa în jos.

A pus arma deoparte şi a întors-o pe spate. A apucat-o de încheieturile mâinilor, a târât-o până în hambar şi a aşezat-o lângă cadavrul soţului.

Primul glonţ o omorâse probabil instantaneu. Inima îi pompase prea puţin sânge din rană.

Murise cu ochii deschişi. Henry a rămas mult timp uitându-se la ei, la acel nimic care cândva păruse a fi ceva, la adevărul fiinţei ei, acela că fusese întotdeauna un nimeni.

Până în ziua aceea nu omorâse pe nimeni. Constata cu încântare că era capabil să o facă fără a simţi vină sau remuşcare.

Aidoma lui Hamlet, nu avea nici un fel de existenţă morală, nici un simţ al ordinii sacre. Însă, spre deosebire de Hamlet, această stare nu îi producea disperare.

Specialitatea principală urmată de Henry la Harvard fuseseră ştiinţele politice. Dar studiase, totodată, şi literatura.

În privinţa ambelor discipline aveai câte ceva de învăţat de la prinţul Hamlet. La orele de literatură, Hamlet era privit drept o figură tragică, obligată prin jurământ să aplice legile ordinii sacre în care nu mai credea. În timp ce, în anumite cercuri care se ocupau cu ştiinţele politice, era prezentat ca o ilustrare a ideii că anarhia şi violenţa sunt uneori de preferat în locul indeciziei.

Henry trăia despovărat de sentimente precum disperarea şi nehotărârea. Era un om al epocii sale

şi poate, aşa cum îi plăcea să creadă, al tuturor timpurilor.

Mai târziu, avea să folosească excavatorul familiei pentru a le săpa locul de odihnă veşnică. Avea în portbagajul Land Roverului un sac de var de douăzeci de kilograme pe care urma să îl toarne peste mormânt pentru a grăbi descompunerea cadavrelor şi a acoperi mirosul, reducând posbilitatea ca vreun necrofag să-şi croiască drum către ei.

A lăsat trupurile în hambar, s-a dus la Rover, a ridicat capota portbagajului şi a scos dinăuntru două valize de mici dimensiuni. Fiecare dintre acestea conţinea câte un milion de dolari în bancnote de o sută şi de douăzeci. A cărat valizele în casă.

7

În drumul său de la Chicago către o conferință din Denver, dr. Lamar Woolsey a făcut un ocol, oprindu-se la Las Vegas.

Soarele alb făcea bulbuci pe cerul albastru pal. Spre sfârșitul după-amiezii, din arșița formată la adăpostul hotelurilor înalte, pe străzi, în parcările întinse și în deșertul înconjurător se acumulase suficientă energie pentru a ține orașul cald pe timpul nopții.

Din taxiul care îl ducea de la aeroport la hotel, Lamar a urmărit fuioarele de aer fierbinte distorsionând imaginea clădirilor îndepărtate, făcându-le să tremure ca într-un miraj. În prim-plan, ferestrele și zidurile din sticlă care străluceau în lumina soarelui păreau a se bomba, o iluzie creată de perspectiva schimbătoare a taxiului în raport cu clădirile.

Iluzie și realitate. Primul concept îi fascina în zilele acelea pe oameni; al doilea era demodat de ani de zile. Orașul cazinourilor era dovada vie că umanitatea prefera acum fantezia în locul adevărului.

În camera sa de hotel, Lamar s-a schimbat în pantofi de tenis albi, pantaloni albi largi, o cămașă hawaiiană albastră și o jachetă sport albă.

În burtiera prinsă pe sub cămașă avea zece mii de dolari în bancnote de câte o sută. A îndesat în buzunare alte două mii.

Oriunde călătorea în lume, nu juca niciodată la cazinoul din hotelul în care se caza. Asta i-ar fi ușurat prea mult șefului cazinoului sarcina aflării numelui său.

Pe Boulevard South a luat-o spre nord, printre mulțimile de turiști, majoritatea purtând ochelari de soare cu lentile atât de întunecate, încât dădeau senzația nu atât că protejau privirile, ci că disimulau faptul că în locul ochilor nu se aflau decât niște fâșii de piele bine întinsă.

A ales un cazinou și s-a așezat la o masă de blackjack. A schimbat șase sute de dolari în fise.

În vârstă de șaizeci de ani, cu o față rotundă și bronzată și cu un aer de bunic care le amintea oamenilor de un comediant îndrăgit sau de vedeta unui sitcom, cu păr alb încâlcit și cu zece kilograme în plus, Lamar Woolsey trezea rareori suspiciuni. Supraveghetorii i-au aruncat o privire, fără să se arate prea interesați.

Dealerul, un bărbat de culoare, era prietenos – „la loc, frate" –, prea tânăr pentru a se fi plictisit de conversația de la masă. Din ceilalți trei jucători, doi erau vorbăreți, unul – posac.

Lamar s-a prezentat drept Benny Mandelbrot și a pălăvrăgit cu fiecare în parte, așteptând răbdător să-și dea seama de ce se afla acolo.

Cu decenii în urmă, când se încetăţenise practica numărării cărţilor, cele mai multe cazinouri aleseseră să joace cu şase pachete. Ţinerea inventarului a 312 cărţi de joc pentru a calcula şansele de a da lovitura era, din punct de vedere statistic, mai dificilă decât a face acelaşi lucru cu un singur pachet de cărţi, descurajându-i atât pe amatori, cât şi pe majoritatea escrocilor.

Totuşi, într-un joc cu şase pachete, atunci când se întrezăreau posibilităţi de câştig, ele erau, de regulă, mai de durată şi mai substanţiale decât la un joc cu un singur pachet. În trei ore, de la şase sute de dolari ajunsese la unsprezece mii.

Supraveghetorii îl urmăreau acum cu ceva interes, dar fără suspiciune. Sperau să îl ţină la masă până când avea să piardă câştigul.

Le adormea bănuielile jucând din când în când prost. Când dealerul a arătat un popă şi masa era plină de cărţi puse pe faţă, Lamar a renunţat „la plesneală" la unul dintre cei doi şeptari şi a pierdut. Stilul său haotic bine calculat îl făcea să pară un jucător ca toţi ceilalţi, însă care prinsese o zi bună.

Lamar încă nu ştia de ce se afla acolo, asta până când, la ora şase fără un sfert, o chelneriţă care servea băuturi – numele înscris pe ecuson era Teresa – l-a întrebat dacă nu dorea o altă sticlă de băutură răcoritoare.

Femeia era o brunetă drăguţă, pistruiată, cu un zâmbet forţat. Când s-a întors spre ea pentru a-i accepta invitaţia, i-a văzut lacrimile din ochi, gata să se reverse.

Dealerul aflat în acel moment la masă, o roşcată pe nume Arlene, tocmai termina de amestecat cele

şase pachete de cărţi. Lamar îi dăduse bacşişuri grase, aşa că între ei se stabiliseră raporturi prieteneşti.

În timp ce femeia îşi vedea de treabă cu cărţile, Lamar s-a uitat în urma Teresei, apoi a întrebat-o pe Arlene:

– Ce e cu fata asta?

– Terri? Soţul a fost puşcaş marin. A murit anul trecut, în război. Au un copil. Marty, opt ani, un drăgălaş. E înnebunită după el. Puştiul are sindromul Down. Terri e dură din fire, dar asta nu o ajută întotdeauna.

Lamar a jucat trei mâini, din care a câştigat două, înainte ca chelneriţa să revină cu băutura răcoritoare.

Din câştigul adunat, i-a dat lui Arlene şapte sute de dolari şi ceva mărunţiş. A schimbat restul de unsprezece mii de dolari în fise şi le-a răsturnat pe tava Teresei.

Femeia a tresărit.

– Hei, nu pot să-i accept.

– Nu vreau nimic în schimbul lor, a asigurat-o Lamar. Eu n-am ce să fac cu banii.

A lăsat-o acolo uluită şi bâlbâindu-se şi a dat ocol meselor de blackjack, îndreptându-se spre ieşire.

Impecabil bărbierit şi manichiurat şi îmbrăcat la patru ace, ca un manechin care prinsese brusc viaţă, supraveghetorul-şef l-a prins din urmă între două mese.

– Domnule M., staţi puţin, a spus el. M. de la numele fictiv Mandelbrot, cu care Lamar se recomandase. Domnule M., sunteţi sigur că vreţi să faceţi asta?

– Da. Foarte sigur. E vreo problemă?

– Am văzut că n-aţi consumat decât băuturi răcoritoare dietetice. Aşa că presupun că ştiţi ce faceţi.

Dar e ceva foarte neobişnuit, a adăugat bărbatul încă bănuindu-l de cine ştie ce intenţii ascunse.

– Dacă ţi-aş spune că am cancer în fază terminală, că mai am patru luni de trăit, că nu am nevoie de bani şi nici nu am pe nimeni căruia să îi las moştenire?

În lumea fantastică a cazinourilor, moartea este adevărul reprimat cu cea mai mare îndârjire. În cazinouri nu sunt ceasuri, ca şi când jocurile de noroc s-ar desfăşura în afara timpului. Uneori, jucătorii invocă numele Domnului, cerându-i ajutorul, dar Moartea nu este niciodată pomenită.

Şeful supraveghetorilor a rămas deconcertat, de parcă numele bolii care începea cu „c" ar fi rupt vraja sub care căzuse tot ce se afla între acei pereţi, de parcă simpla menţionare a metastazei ar fi avut tăria de a transforma toată acea fanfaronadă şi strălucire în praf şi pulbere. Şi-a aranjat nodul de la cravată, care arăta la fel de impecabil ca întreaga sa ţinută.

– Îmi pare rău să aud asta. Aveţi grijă de dumneavoastră, domnule M. Mult noroc!

Lamar Woolsey nu avea cancer. Şi nici nu pretinsese că avea. Însă întrebarea ipotetică fusese un memento suficient de puternic al realităţii pentru a-l înspăimânta pe supraveghetorul-şef.

Afară, în razele auriu-portocalii aruncate în unghiuri ascuţite de astrul ceresc, lumea părea pe punctul de a izbucni în flăcări. Şiruri nesfârşite de firme de neon anunţau evenimente promiţătoare.

Mulţi dintre turişti îşi scoseseră între timp ochelarii de soare, însă ochii nu li se vedeau nici acum, ascunşi în spatele cataractelor de culori strălucitoare.

8

Cu întunericul care se întrezărea prin fereastră şi corpul masiv al lui Merlin tolănit la picioarele lui, Grady Adams şi-a luat cina la masa din bucătărie. Câinele spera să capete o bucăţică sau două de pui, dar nu a cerşit, prefăcându-se dezinteresat, pentru a-şi păstra demnitatea.

Din CD-playerul de pe consola alăturată se revărsa muzică. Grady n-avea televizor în casă, şi nici nu-şi dorea. Deşi prefera tăcerea zgomotului, oricât de minunat ar fi putut suna, uneori prezenţa lui Merlin şi cărţile nu erau îndeajuns pentru a-i umple orele de răgaz.

Pentru moment, cărţile nu îi ofereau răspunsurile căutate, în timp ce Opus 27, numărul 2 – *Sonata lunii* a lui Beethoven –, îi aducea alinare şi inspiraţie.

După ce a epuizat colecţia de volume ilustrate, a răsfoit la cină eseuri despre munţii din Colorado, memorii ale unor vieţi scurse între aceste ziduri naturale. A dat paginile în căutare de referiri la

animale necunoscute, de poveşti ciudate despre creaturi cu blana albă, jucăuşe, dar sfioase.

Nu era convins că avea să găsească ceva în cărţi, dar totuşi le-a parcurs. Întâlnirea de pe pajişte îl afectase profund, din motive pe care le înţelegea, dar şi din altele pe care nu reuşea să le priceapă decât pe jumătate. Era vorba despre ceva mai mult decât unicitatea acelor fiinţe şi natura lor misterioasă, o anume calitate pe care simţea că ele o posedau, dar care rămânea cumva prea vagă pentru a o putea identifica.

Merlin a sărit în picioare atât de brusc, încât s-a lovit cu capul de masă. Ogarul nu risca însă să facă o comoţie. Dacă era să se întâmple ceva, masa era cea care avea să cedeze cu mult înaintea lui.

Când Merlin a ieşit tiptil din bucătărie, intrând în holul care dădea în camera de zi, Grady a pus jos furculiţa, a închis cartea şi a stat atent, în aşteptarea unui lătrat. După o jumătate de minut scurs fără să audă nici lătratul şi nici tropăitul labelor acestui fiu al Irlandei, a deschis din nou cartea.

A luat iar furculiţa în mână. În clipa aceea, Merlin s-a apropiat zgomotos de uşa bucătăriei, unde s-a postat într-o poziţie prin care voia să dea alarma. Expresia chipului său era uşor de descifrat: „Tăticule, avem o problemă. Ce-ai vrea să fac: să învăţ alfabetul Morse şi să-ţi transmit un mesaj bătând din coadă?"

- Bine, bine, a spus Grady ridicându-se de pe scaunul plasat într-o nişă a bucătăriei.

Câinele s-a grăbit să o ia înapoi. Grady l-a găsit în vestibul, la ieşirea din living, stând cu spatele spre uşa de la intrare, cu urechile ciulite şi cu faţa întoarsă spre scările care duceau la etaj.

Încăperile de deasupra erau firesc de tăcute, aşa cum erau întotdeauna într-o casă locuită de un singur om şi de un câine aproape nedespărţit de el.

Cu toate acestea, Merlin a urcat în galop scările, câte două trepte odată. A dispărut pe holul de la etaj înainte ca stăpânul să apuce să urce trei trepte.

Grady a ajuns şi el pe hol şi a aprins plafoniera. Prin uşa pe jumătate deschisă a dormitorului şi-a zărit câinele stând în umbră. Merlin se apropiase de fereastra care dădea spre acoperişul verandei şi se uita atent la ceva.

Grady nu a aprins lumina în cameră. Luna arunca raze pe scoarţa albă a mesteacănului stufos care domina casa şi arginta frunzele autumnale, în mod normal de culoarea aurie a banilor, în lumina soarelui.

S-a apropiat de Merlin, dând să se aplece să se uite pe fereastră, când a auzit bubuituri şi bocănituri venite dinspre acoperişul verandei. Zgomot de paşi făcuţi în fugă.

Deşi Merlin era îndeajuns de înalt pentru a putea privi prin panoul cel mai de jos al ferestrei, şi-a pus labele din faţă pe ramă şi s-a ridicat pe labele din spate pentru a vedea mai bine.

Până ca Grady să îşi facă loc lângă câinele care pândea la fereastră şi să-şi lipească fruntea de geamul rece, sunetele s-au oprit. Cei care păşiseră pe acoperiş adoptaseră acum o poziţie verticală.

În noaptea netulburată de vânt, ramurile joase şi dantelate ale mesteacănului mai întâi s-au scuturat, apoi s-au clătinat uşor în timp ce acţiunea principală s-a mutat mai sus. Cineva urca în copac, şi

mesteacănul şi-a deschis comoara autumnală, dând la iveală o bogăţie de frunze.

Grady a tras ivărul de la fereastră, însă, înainte să apuce să ridice cerceveaua, căţărătorii au sărit din copac pe acoperişul casei; o bufnitură, urmată imediat de o alta. Judecând după zgomotul făcut în cădere, păreau să exploreze locul, urcând panta spre marginea de sus.

Cu labele încă sprijinite de ramă, Merlin şi-a răsucit capul, uitându-se înspre tavan.

– Poate că sunt ratoni, a spus Grady.

Pufnind dispreţuitor, ogarul s-a îndepărtat de fereastră, s-a întors în mijlocul încăperii şi a ciulit urechile.

Şemineul din dormitor era plasat exact deasupra celui din camera de zi. Un zdrăngănit metalic şi o scârţâitură s-au auzit dinspre coşul comun, atrăgându-i atenţia lui Merlin.

Acel cineva aflat pe acoperiş testa rezistenţa capacului de aramă care oprea scânteile să iasă pe horn. Grady îl instalase cu mâna lui, şi ştia că era greu de urnit din loc.

Întrucât nici un foc nu ardea în acel moment în şeminee, clapa de cenuşar, placată cu oţel, bloca trecerea dintre camera de fum şi focar. Dacă pătrundea ceva în coş, nu avea cum să intre în cameră din cauza clapei.

Abandonând capacul de aramă, căţărătorii s-au repezit în jos pe panta dinspre vest a acoperişului.

În timp ce zgomotele se îndepărtau spre spatele casei, Merlin a ieşit în grabă din cameră. Grady a ajuns în capul scărilor exact în clipa când câinele termina de coborât scările.

Coborând la rândul său, s-a gândit dacă încuiase uşa din spate când intraseră în casă, după plimbarea de seară a câinelui. Şi pe urmă s-a întrebat de ce era atât de neliniştit.

Nu putea nega că se simţea cuprins nu atât de teamă, cât de un soi de agitaţie în timp ce îl căuta pe Merlin la parter. A dat de el în bucătărie. Câinele stătea în uşă. Voia să iasă afară.

Grady a rămas nemişcat, indecis.

9

Cartofii erau depozitați într-o cămară a beciului lipsit de ferestre, în spatele unei uși masive din lemn de stejar prevăzute cu drugi din fier, de parcă reprezentau o comoară demnă de a fi păzită.

Rafturi adânci erau fixate pe pereții camerei de mici dimensiuni. Pe ele se înșirau coșuri bine aerisite, fiecare conținând cartofi așezați pe trei straturi.

Pe rafturile cele mai de sus erau mai puține coșuri. Henry Rouvroy s-a urcat pe o băncuță și a culcat cele două valize cu bani pe raftul de sus, îndesându-le înspre perete.

A coborât și s-a uitat în sus; din poziția în care se afla în clipa aceea, cele două seifuri prețioase nu puteau fi zărite. S-a întors în bucătărie. Într-o zi, două, poate avea să găsească o ascunzătoare mai bună.

Cartofii nu îl interesau, așa că tainița cu amidon avea să dispară, la fel ca rafturile. La vremea potrivită și complet reamenajat, vestibulul avea să devină un loc excelent pentru a ține acolo o femeie.

A intrat în dormitorul lui Jim și al Norei și a ales lenjerie de corp, ciorapi, blugi, o cămașă de flanel și o pereche de cizme de lucru din garderoba sărăcăcioasă a fratelui său. Deși nu era la fel de în formă ca Jim, totul i se potrivea perfect.

Cămașa avea etichetă de Walmart[1], nu de L.L. Bean[2]. Blugii erau croiți pentru muncă și călărit, nu pentru o plimbare de duminică în parc. Cât privește cizmele, acestea n-aveau nici un stil. Deghizarea era perfectă. Și totuși, pentru o clipă s-a simțit nelalocul lui, decăzut din poziția pe care până de curând o ocupase, după părerea lui, pe merit.

Și-a lăsat pistolul și tocul pe pat, împreună cu o cantitate mică de muniție, și-a împachetat hainele și pantofii scumpi în cămașa pe care o purtase și, cu ajutorul mânecilor, a legat totul într-o boccea. Mai târziu, avea să le îngroape în mormânt, lângă fratele și cumnata sa.

Privindu-se în oglinda care stătea ca o piesă de mobilier independentă într-un colț, s-a adresat propriei reflexii:

– Uită-te la tine, Jim: sculat din morți.

Cel puțin pentru urechile sale, vocea semăna perfect cu a lui Jim.

Dacă persoanele care îl știau pe Henry din viața lui de dinainte l-ar fi văzut acum, cu siguranță că nu l-ar fi recunoscut. Hainele le-ar fi distras atenția. Ar fi putut trece cu ușurință drept un țărănoi venit de departe, cu care ei n-ar fi avut nimic în comun, cu

---

[1] Retailer american de haine (n.red.)

[2] Cea mai mare companie din domeniul comerțului cu amănuntul la nivel mondial (n.red.)

excepția faptului că erau cu toții născuți dintr-un bărbat și o femeie.

În bucătărie, a adunat cartofii pe care Nora îi curățase în chiuvetă și i-a aruncat în coșul de gunoi.

A examinat conținutul cămării și al frigiderului și a găsit niște cârnați care păreau foarte apetisanți, un calup de brânză acceptabilă, ouă proaspete, un borcan de ardei roșii și o bucată de pâine comestibilă care arăta însă jalnic, făcută dintr-o făină atât de albă, încât strălucea, ca și cum ar fi fost radioactivă.

A deschis trei sticle diferite de Cabernet Sauvignon, toate cu etichete necunoscute. Abia a treia s-a dovedit demnă de a fi băută. Dacă acesta era vinul cel mai bun pe care Jim și Nora și-l puteau permite sau, și mai rău, dacă asta era ideea lor cu privire la un vin de bună calitate –, atunci mai bine că erau morți.

Henry intenționa să petreacă următoarele două săptămâni adunând provizii pentru trei ani de zile, alcătuite din conserve și cutii de mâncare. Spera ca undeva, pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, să găsească un furnizor de specialități de băcănie și băuturi capabil să îi ofere calitatea cu care era de mult timp obișnuit.

Ar fi îndurat mult mai ușor trei ani de retragere dacă ar fi beneficiat de conserve de piept de fazan, de caviar de morun, nuci de cocos, oțel balsamic vechi și alte zeci de feluri de mâncăruri apetisante care făceau diferența dintre a trăi și a exista.

După cină, a spălat vasele. Asta era o neplăcere cu care trebuia să se obișnuiască până avea să găsească o femeie pe care s-o țină încuiată în pivnița de cartofi.

În casa lui elegantă dintr-un oraș aflat în celălalt capăt al țării avusese o menajeră, numai că pe ea o plătise. Și nu era genul de femeie care să îl excite.

O pivniță fără ferestre îi permitea nu numai să profite gratuit de serviciile unei menajere, ci și să facă sex sărind peste procesul anost al seducției și peste pălăvrăgeala obositoare de după, la care femeile se așteptau. Deocamdată, în vremuri normale, acesta ar fi fost singurul avantaj pe care casa modestă a fratelui său l-ar fi avut comparativ cu reședința lui de la oraș; dar, în vremuri normale sau nu, o pivniță se putea dovedi o dotare mult mai utilă decât sala lui de proiecții și sauna de acasă.

Vremuri normale. În ciuda faptului că se trezise cu noaptea în cap, că șofase ore în șir, că ucisese pentru prima și apoi pentru a doua oară în viață, până și în ciuda faptului că fusese nevoit să își prepare singur cina, lui Henry Rouvroy nu îi era somn, și nici măcar nu se simțea obosit. Conștient de haosul care avea să pună stăpânire pe țară în lunile care urmau, era pe deplin motivat să înceapă fără întârziere pregătirea casei pentru a face față nevoilor sale în vremurile anormale care se anunțau.

10

După o scurtă ezitare, Grady a deschis uşa bucătăriei şi a ieşit în urma lui Merlin pe verandă. Frunze uscate de mesteacăn aduse de vânt se zdrobeau sub tălpile sale.

Dinspre acoperiş nu mai venea acum nici un zgomot, iar în lumina lunii nu se zăreau vizitatori nici pe verandă şi nici în partea dinspre el a peluzei din faţă.

Iarba uscată şi mai înaltă de dincolo de peluză părea să se onduleze ca nişte valuri fosforescente care se sparg de un ţărm îndepărtat.

Ascunse în spatele copacilor şi estompate din cauza distanţei la care se aflau, luminile aprinse în casele vecinilor erau abia vizibile.

Atelierul în care Grady sculpta piesele de mobilier, o adăugire făcută garajului, era situat la doisprezece metri de casă. Ferestrele sale străluceau ca un felinar.

Grady îşi terminase treburile pe ziua aceea înainte de a pleca la plimbare cu Merlin. Îşi amintea cu precizie că nu aprinsese lumina în atelier.

Ceva i-a atras atenţia câinelui, care s-a îndreptat spre clădire.

În ţinutul acela izolat, infracţiunile erau rare, marea majoritate crime pasionale, nu furturi sau acte de vandalism. În consecinţă, Grady neglija uneori să încuie uşa atelierului.

Poate că asta făcuse şi de această dată, dar, în mod cert, nu lăsase uşa *deschisă*, aşa cum era acum. Mişcându-se cât mai silenţios cu putinţă, Merlin a luat-o înaintea stăpânului său şi a trecut pragul.

Pentru că lumina fluorescentă nu crea decât puţine umbre, sau chiar deloc, făcând dificilă aprecierea adâncimii încăperii şi a texturii materialelor aflate în lucru, dispozitivele cu capace mici fixate pe perete erau cele care dădeau, de fapt, strălucire camerei. Bancul de lucru era iluminat din toate unghiurile, pentru evitarea formării de umbre oblice şi pentru a face perfect vizibile bucăţile de lemn desprinse.

În clipa aceea, maşinăria era tăcută: ferăstrăul mecanic circular, dispozitivul de rabotat suprafeţele, ferăstrăul-bandă, bormaşina, maşina de frezat cu daltă de scobit, totul...

Patru scaune reglabile, după un design de Gustav Stickley[1], erau în lucru pentru un client din Los Angeles. Cu braţe late, picioare pătrăţoase din scânduri tăiate în stil balustradă trecute prin îmbinări cu ştifturi la vedere, scaunele aveau să devină şi comode odată ce pernele din piele aveau să fie adăugate, iar şezutul – prins în arcuri.

Aerul mirosea a lemn de stejar proaspăt tăiat.

---

[1] Designer american de mobilier, probabil cel mai cunoscut american asociat cu mişcarea Arts & Crafts (n.red.)

În spatele atelierului spațios, un hol scurt, dar foarte lat, despărțea closetul de cuptorul simplu în care cheresteaua uscată la aer era prelucrată cu grijă pentru reducerea conținutului de umiditate.

Ușa de la closet era deschisă și singura reflexie în oglinda de deasupra chiuvetei era aceea a chipului lui Grady.

Nici el, nici Merlin nu au tresărit auzind un șuierat venit din spatele cuptorului. Pentru a încetini procesul de uscare și a evita umflarea și îndoirea lemnului, din când în când aburul era injectat în cuptor printr-un umidificator bine reglat.

Ivărul era tras în lături. Fie stătea cineva pitit în cuptor, fie se uitase înăuntru și îl lăsase deschis.

A doua variantă s-a dovedit cea corectă. Lămpile incandescente la a căror căldură se usca lemnul n-au scos la iveală nici o creatură.

În capătul holului scurt, Grady a deschis o ușă grea cu garnitură de etanșare din cauciuc pe toate cele patru laturi. Dincolo de ea, se afla camera de finisare, pe care încerca să o protejeze de praf cât mai mult cu putință.

Își băiețuia și finisa manual piesele de mobilier. O masă de sufragerie din mahon cu incrustații de abanos, în stilul Green and Green[1], se afla în ultima lună de tratare a lemnului, după ce căpătase un lustru franțuzesc aplicat metodic cu lac rubiniu dizolvat în alcool industrial.

Pentru Grady, mirosurile de lac, ceară de albine, terebentină și vopsea pură de copal erau la fel de

[1] Firmă de arhitectură fondată de frații Charles Sumner Green și Henry Mather Green, care a avut o influență majoră asupra arhitecților de la începutul secolului XX (n.red.)

plăcute ca parfumul trandafirilor sălbatici sau ca aerul cristalin cu arome de pin din pădurile de la mare altitudine.

În visele sale cele mai frumoase, plutea prin case mari și goale, trecând prin camere părăsite, cu mobile din ce în ce mai fermecătoare, camere în care nici o ființă omenească nu ar fi putut să-și trădeze semenii sau să-și ridice brutal vocea, să spună o minciună sau, din invidie, să-i distrugă pe cei apropiați. Erau singurele vise în care apăreau și mirosurile, și, atunci când se deștepta, se simțea întotdeauna fericit, savurând amintirea parfumului ce zăbovea în camera de finisare.

La fel ca ușa de la intrare, și cea din spate rămăsese deschisă și descuiată pe dinăuntru. Nici el, nici ogarul irlandez nu au zărit pe nimeni în întunericul ce se întindea dincolo de ușă.

Grady a încuiat-o și, pe drumul de întoarcere la intrarea în atelier, a deschis câteva dulapuri și sertare pentru a face rapid inventarul. Nu lipsea nici o unealtă, iar stocul de materiale părea intact.

După ce a stins lumina și a închis ușa din față, s-a întors spre câine în timp ce o încuia.

– Ce zici, băiete, cine să fie, niște spiriduși curioși și bine intenționați sau vârcolaci malefici?

Câinele a pufnit neutru.

Luna i-a însoțit de-a lungul peluzei care, fără lumina celestă, ar fi fost neagră.

Lui Grady i s-a părut că aude un foșnet de aripi, dar, când a ridicat privirea, nu a zărit pe cer altceva decât stele.

În apropierea verandei din spatele casei, Merlin a înlocuit mersul agale cu alergarea. A sărit treptele,

s-a năpustit pe verandă şi a dispărut pe uşa de la bucătărie, uitată deschisă de Grady.

În lipsa lor, un intrus profitase de intrarea lăsată complet nepăzită. Grady îşi întrerupsese cina la jumătate, însă farfuria de pe masa din bucătărie era acum goală.

Copsese trei bucăţi de piept de pui în plus, una pentru prânzul lui de a doua zi şi două pentru Merlin. Şi le lăsase la răcit într-o tigaie, pe aragaz. Folia de aluminiu cu care le acoperise fusese sfâşiată şi aruncată pe jos. Tigaia şi bucăţile de carne dispăruseră.

11

La o jumătate de oră după ce luase cina, prea agitat pentru a putea dormi şi dornic să transforme casa în propriul cămin, Henry Rouvroy s-a dus din nou în dormitor, unde hainele Norei Carlyle ocupau jumătate dintre sertarele şifonierului şi ale scrinului, precum şi jumătate din dulapul fixat în nişă. Era puţin probabil ca hainele să se potrivească fetei pe care urma să o ţină în pivniţă, şi, în plus, avea în cap alte întrebuinţări pentru sertare şi dulap.

Henry adusese cu el mai multe arme şi provizii de muniţie pe care intenţiona să le distribuie prin toată casa şi în hambar. Sertarele scrinului erau suficient de adânci pentru a adăposti un pistol sau o puşcă.

Îndesarea hainelor Norei în saci de gunoi din plastic i-a luat mai mult timp decât prevăzuse. În ciuda gândurilor la zilele cumplite care aveau să se abată asupra naţiunii, cu toate că ştia bine că trebuia să se grăbească pentru a-şi pregăti din timp retragerea, Henry a fost distras în mod repetat de atingerea mătăsoasă a lenjeriei intime a cumnatei sale.

Când, în cele din urmă, a reuşit să umple până la refuz patru saci mari cu haine, i-a cărat câte doi deodată pe verandă. Deşi iniţial îşi propusese să îi ducă în hambar dimineaţa, era încă foarte energic, aşa că s-a decis să termine treaba înainte de culcare.

În colţul casei, lângă buşteanul pe care Jim tăia lemne, se afla o roabă pe care fratele său intenţionase să o umple cu bucăţile de lemn care acum zăceau împrăştiate pe iarbă. Henry a împins roaba lângă scară şi a încărcat-o cu sacii cu haine.

Era lună plină, şi nu avea nevoie de lanternă pentru a vedea cărarea care ducea la hambar. Traficul de pe şosea, asociat cu strânsul recoltei din septembrie, murdărise aleea, acoperind-o cu un strat subţire de praf pe care vântul nu apucase să îl risipească. Picioarele lui şi roţile roabei făceau puţin zgomot înaintând prin praf.

Henry se aşteptase ca acel ţinut rural şi pădurile înconjurătoare să fie mai zgomotoase – evident, nu la fel de saturate de sunete ca străzile oraşului, dar, oricum, pline de bâzâituri şi foşnete, de ciocănituri şi pârâituri, de freamăt, murmur şi sâsâituri. În schimb, noaptea era liniştită, aproape straniu de tăcută, ca şi când tot ceea ce aluneca, se târa, mergea sau zbura dispăruse ca prin minune, lăsându-l pe el singura fiinţă neînrădăcinată în pământ.

Ajuns la hambar, a lăsat roaba în faţa uşii mici, a intrat, a căutat întrerupătorul şi a aprins lumina. A cărat înăuntru doi saci înainte de a-şi da seama că niciunul dintre cadavre nu mai era acolo unde îl lăsase.

A pus sacii jos şi s-a îndreptat spre locul unde îl împuşcase pe Jim şi unde trăsese mai apoi cadavrul

Norei. Pe covorul de paie mai era puţin sânge umed, lipicios.

Uimit, Henry a traversat încăperea spre tractor, după care a dat ocol şi excavatorului, căutând trupurile. Era absolut sigur că cei doi muriseră şi că nu îi lăsase acolo răniţi sau doar zăcând inconştienţi.

Uimirea s-a transformat în derută când şi-a ridicat privirea şi i-a văzut pe cei doi cai, Samson şi Beauty, uitându-se la el din spatele jumătăţilor de uşi de la boxe. Amândoi mestecau fân şi nu păreau în nici un fel deranjaţi de ceea ce se petrecuse în grajd după ce Henry se întorsese în casă şi se îmbrăcase în hainele fratelui său.

Henry a verificat boxa în care se afla primul cal, apoi pe a doua, aşteptându-se să găsească trupurile lângă armăsarii pe care cândva îi călăriseră, cu toate că asta nu ar fi explicat modul în care ajunseseră acolo. Însă caii stăteau singuri în boxe, fără nici un călăreţ căzut la picioarele lor.

Deruta s-a amplificat, transformându-se în perplexitate, pe măsură ce Henry a dat ocol hambarului. Îngrijorat, s-a uitat în sus spre balustrada scării care urca în podul întunecat. Nu avea nici un sens. Dacă cei doi nu erau în stare să se târască, atunci cu atât mai puţin ar fi putut să se caţăre.

La o jumătate de minut după ce descoperise dispariţia cadavrelor, şi-a dat seama că nu era singur la fermă, că foarte probabil cineva găsise cadavrele şi le mutase.

Henry îşi lăsase pistolul şi tocul pe patul din dormitor. Brusc, se vedea redus la stadiul de oiţă dusă înspăimântată la tuns, cu carnea fragedă expusă,

suspectând că în spatele fiecărei umbre se ascundea un lup.

S-a repezit la rastel şi a luat toporul. Unealta era mai grea decât se aştepta, şi nu reuşea să se descurce prea bine cu ea. În mâinile lui Jim toporul părea o armă mortală; în ale lui Henry, semăna mai degrabă cu o ancoră. Totuşi, era cel mai bun mijloc de apărare de care ar fi putut dispune până avea să ajungă la o armă de foc.

Pentru a face faţă situaţiei, avea nevoie de viclenie şi de prudenţă. Numai că Henry tremura incontrolabil, răsuflând precipitat, horcăit, incapabil să se calmeze. Zgomotul pe care îl auzea nu era inima lui Jim, nici a Norei, şi nici o inimă lipsită de viaţă care bătea însă acuzator, ci propria lui inimă vie care pocnea să-i spargă pieptul, pentru a-i trâmbiţa nu crimele, ci teama care punea tot mai mult stăpânire pe el. În clipa aceea, era la fel de incapabil de viclenie şi de prudenţă cum era şi de mânuirea toporului fără riscul de a-şi tăia degetele.

Mai mult disperat decât curajos, mai mult nechibzuit decât îndrăzneţ, ţinând toporul cu amândouă mâinile, aşa cum îl văzuse procedând pe fratele său mai devreme, Henry a ieşit în goană pe uşa deschisă, în întunericul de afară. A alergat pe alee până la Land Roverul pe care îl lăsase parcat lângă casă.

Oricine mutase cadavrele, nu avea cum să fie un reprezentant al legii. Nici un poliţist nu muta sau ascundea cadavre pentru a-i pune apoi pe jar pe suspecţi neadresându-le nici o întrebare. Acel adversar anonim îşi bătea pur şi simplu joc de el, iar în

momentul când gluma avea să nu îl mai distreze, urma să treacă la crimă.

S-a poticnit şi a scăpat toporul din mâini, s-a împiedicat de el şi, în timp ce dădea din mâini pentru a-şi păstra echilibrul şi a nu se prăbuşi, ceva a trecut şuierând pe deasupra capului său. S-a gândit că era o lamă, poate cea a coasei înspăimântătoare care stătea în rastel lângă topor.

A scos un ţipăt şi s-a întors, în aşteptarea decapitării, dar în spatele lui nu a zărit pe nimeni. Era singur pe alee, în lumina lunii, total copleşit de spaimă.

A renunţat să ia toporul de jos şi s-a năpustit spre maşină. A ridicat capacul portbagajului, convins că nu avea să găsească nimic înăuntru, însă acesta era plin, nu lipseau decât valizele cu bani pe care le cărase mai devreme în beci şi le aşezase pe raftul de sus.

A scotocit, dând în cele din urmă de valiza mare din material rigid pe care o căuta, şi a scos-o din maşină. A închis portbagajul şi a încuiat maşina. Uitându-se nervos de jur împrejur, a cărat valiza în casă.

Jim şi Nora nu aveau copii. Locuiau singuri.

Şi nu apelau la ajutoare din afară decât sezonier. Odată cu terminarea recoltatului, cei doi lucrători plecaseră, şi nu aveau să revină până la primăvară. Şi, oricum, chiar şi pe perioada angajării, zilierii nu locuiau la fermă.

Henry trăsese aceste concluzii citind poemele lui Jim, unde se făcea ocazional referire la muncitorii agricoli. Şi le confirmase apoi la puţină vreme după sosire, când stătuse la taclale cu Jim şi Nora, mâncând prăjituri cu scorţişoară şi bând cafea în bucătărie.

Odată ajuns în casă, a pus imediat valiza pe podeaua din living și a deschis-o. Înăuntru, împachetate în folie din spumă poliuretanică, erau două puști de 20 mm cu aer comprimat și țeavă scurtă și cutii de muniție pentru arme cu recul mic.

A bâjbâit după cartușe, scăpând câteva pe jos, dar în final a reușit să introducă un rând într-una dintre puști și încă patru în magazie. Și-a îndesat alte câteva cartușe în buzunarele de la jeanși.

Mai întâi casa. Trebuia să se asigure că nici un intrus nu stătea ascuns undeva. A luat la rând cameră cu cameră, încuind ferestrele și ușile. După aceea a tras perdelele și obloanele duble.

Tremurul se mai potolise, fără a-l părăsi însă cu totul. Avea gura uscată. Palmele asudate. Ochii fierbinți și injectați.

Deși exersase cu puștile atât la poligonul de tragere, cât și în ținuturile pustii traversate în lungul drum spre vest, nu avea deloc experiență la găsirea intrușilor, după o scotocire prealabilă a casei. Din fericire pentru el, casa era mică și amenajată astfel încât vânatul nu avea cum să-l surprindă venind din spate.

În living nu era nimeni. Nici în bucătărie sau în sufragerie.

Ușa care dădea spre beci, și pe care își amintea perfect că o închisese, era acum deschisă. Scările din lemn căptușit cu cauciuc coborau în întuneric.

Lângă ușă, peretele fusese mânjit cu sânge de amprenta unei mâini, ca și cum un bărbat rănit s-ar fi sprijinit o clipă de zid înainte de a coborî treptele. Sângele era încă umed și lucea.

Ținând pușca cu dreapta, Henry și-a apăsat palma mâinii stângi de perete, lângă amprentă. Lungimea degetelor sale palide și mărimea palmei păreau a se potrivi perfect cu amprenta necunoscutului care se aventurase în beci.

12

Altă masă de blackjack. Alt cazinou. De data aceasta, dr. Lamar Woolsey se prezentase drept Mitch Feigenbaum.

Părea un nume neverosimil pentru un afro-american de şaizeci de ani. Însă asemănarea sa cu starul unui vechi sitcom TV îi conferea instantaneu o asemenea credibilitate, încât nimeni nu îl bănuia că şi-ar fi însuşit în mod fraudulos o altă identitate.

Acum câştiga mult mai mult decât la jocul precedent, beneficiind de avantajul dublu de a putea număra cărţile şi a avea totodată capacitatea intuitivă de a discerne tipare în sisteme aparent haotice.

Îşi cultivase şi îşi rafinase intuiţia lucrând de o viaţă în domeniul fizicii şi al matematicii şi având doctorate în ambele discipline. Se specializase în teoria haosului.

În cea mai mare parte a istoriei sale, ştiinţa se limitase la o abordare de tip reducţionist, încercând să afle cum funcţionau lucrurile prin analiza elementelor constitutive ale acestora. Dar, oricât de

reuşite ar fi fost aceste demersuri, în a doua jumătate a secolului XX se demonstrase că suma cunoştinţelor acumulate în timp de omenire nu reprezenta decât nişte grăunţe de nisip, comparativ cu plaja infinită – aproape ireală – a ceea ce aştepta să fie descoperit.

În fiecare sistem complex – de la dinamica sistemului solar la climatul de pe Terra, la formarea cristalelor sau la procesele cardiologice –, sub acea faţadă a ordinii descoperite cu multă vreme în urmă de către ştiinţă, care pretindea că înţelegea totul, se ascundea un haos straniu şi tulburător. Şi, în adâncul fiecărui haos, o ordine încă şi mai stranie aştepta să fie scoasă la iveală.

Chiar şi în interiorul unui sistem simplu, de genul unui joc de cărţi cu şase pachete, exista ceva fundamental haotic, predispus la a crea rezultate complexe şi imprevizibile. Lamar Woolsey, perfect capabil să numere cărţile, spera să poată *impune* o ordine profitabilă în aranjamentul arbitrar al cărţilor.

După treizeci de minute de joc, compoziţia celor şase pachete s-a modificat uşor în favoarea lui Lamar: relativ bogată în aşi şi cărţi întoarse, cam lipsită de cinciari şi şesari, dar încă guvernată de arbitrar. Deocamdată, nu găsea justificări pentru pariuri agresive.

Şi apoi ceva ciudat s-a întâmplat. O serie de mâini de Hail Mary[1] i-au permis lui Lamar să pătrundă pentru o clipă în natura stranie a realităţii, a ordinii ascunse şi misterioase a lucrurilor.

---

[1] Denumire argotică în jocul de cărţi, însemnând o pereche de valeţi (n.tr.)

Dealerul a tras o regină pe care a aşezat-o peste cartea lui cu faţa în jos. Lamar avea un zece şi un şase, peste care a tras un cinci, depăşindu-l pe dealer cu un punct.

La mâna următoare, a tras un trei şi un şapte, în timp ce dealerul a arătat un şesar. A dublat pariul iniţial, dar nu a tras decât un doi. Dealerul însumase şaisprezece puncte şi a tras un şase, pierzând.

Acum, dealerul avea un as cu faţa în sus, iar Lamar, un patru şi un trei. A mai tras un patru. Apoi un doiar. Alt doiar. Un şesar. Cu cele douăzeci şi unu de puncte finale, l-a învins din nou pe dealer, care avea un nouar sub as.

Nici una dintre aceste trei mâini câştigătoare nu reclamase din partea lui numărarea cărţilor, aşa că nici cel mai paranoic supraveghetor-şef nu ar fi putut pune rezultatul decât pe seama norocului.

Lamar nu credea însă în noroc, şi a interpretat întâmplarea ca fiind unul dintre acele tipare curioase care exprimă o ordine ascunsă în spatele arbitrarului, al haosului specific oricărui joc de cărţi. Această fază a tiparului de care el beneficiase era un val care oferea posibilitatea de a face surfing fără nici un efort. Şi, până când valul avea să îşi piardă caracterul benign, trebuia să continue să plutească pe el.

A câştigat încă nouă mâini, una după alta, a pierdut apoi două şi a câştigat alte opt cu combinaţii de cărţi atât de imprevizibile, încât numărarea aşilor şi a optarilor nu ar fi avut nici un efect.

Din când în când, ordinea ascunsă era atât de puternică, tiparele ei constituind o prezenţă atât de evidentă, încât mecanismele sale precise păreau la îndemâna teoreticianului - asta până când haosul

se instala din nou. Chiar şi atunci când Lamar a ales să joace complet iraţional, renunţând la unul dintre cei doi pătrari după ce dealerul îi arătase cartea întoarsă cu faţa în sus, tot a câştigat. Când dealerul a arătat un as, Lamar a dublat miza şi l-a învins.

După ce a pierdut trei mâini la rând, s-a gândit că tiparele din spatele haosului aparent îi deveniseră potrivnice şi a cerut să i se schimbe câştigul în fise de valoare mare, pentru a fi mai uşor de transportat. Cei o mie de dolari cu care pornise se transformaseră în nouăsprezece mii.

La casierie, a schimbat două fise pe bancnote. După isprăvile din cele două cazinouri, îi rămâneau pentru noaptea aceea patru sute de dolari de cheltuit pentru sine. Restul de fise, în valoare de şaptesprezece mii de dolari, intenţiona să le dăruiască înainte de a părăsi clădirea.

13

Urmându-l pe Grady în operațiunea de cercetare a casei de jos și până sus, Merlin se furișa la fel de discret ca un ponei în călduri. Nu au dat de urma nici unui intrus.

Cel care mâncase cina lui Grady și care luase de pe aragaz tigaia cu bucățile de piept de pui nu părea să se fi aventurat mai departe de bucătărie.

Înainte de a reveni la parter, Grady a stins pe rând luminile din fiecare cameră. În întuneric, a deschis toate draperiile și a ridicat obloanele.

S-a asigurat apoi că ferestrele de la parter nu erau obstrucționate.

A intrat în bucătărie și a spălat farfuriile rămase de la cină. A fiert un ibric de cafea și a turnat-o într-un termos pe care l-a așezat pe masă. Și lângă el a pus o cană.

Merlin îl urmărea ca și cum asista la un ritual cu o semnificație solemnă.

Masa nu avea decât două scaune. Plasate în capătul opus al ferestrei care dădea spre veranda din spatele casei.

Grady a tras unul dintre scaune cu fața spre fereastră. A stins lumina și s-a așezat pe scaun, în întuneric, cu aroma puternică a cafelei încă plutind în încăpere și cu cana goală.

Merlin stătea foarte liniștit, ca și cum cântărea în cap situația. Era un câine contemplativ, meditând mereu asupra diverselor aspecte ale lumii sale.

Deasupra casei, ascunsă vederii dinăuntru, luna reflecta lumina soarelui care încă nu asfințise cu totul, aruncându-și razele palide ale zilei care urma asupra curții și asupra mestecenilor.

Veranda era cufundată în beznă.

Merlin s-a îndreptat tiptil spre ușa bucătăriei, cu geamuri de sus până jos, o ușă cu glasvand special instalată pentru a-i permite să vadă afară. A rămas acolo, în alertă, abia vizibil în întunericul încăperii.

Fereastra pe care se uita Grady avea trei coloane de ochiuri de geam, așezate câte trei pe fiecare rând. Într-o altă casă, la kilometri distanță, printr-o fereastră identică, mama lui Grady își văzuse viitorul.

*

Cu un an înainte de nașterea lui Grady, tatăl său îi făcuse cadou mamei un cățeluș – o corcitură, pe jumătate ciobănesc german, pe jumătate de origine necunoscută. Ea îl numise Sneakers[1], pentru că avea blana complet neagră, cu excepția lăbuțelor, albe ca pantofii de tenis.

---

[1] Încălțăminte sport ușoară, din pânză (n.tr.)

Viaţa lui Grady alături de Sneakers fusese o aventură minunată, deşi câinele îşi dedica devoţiunea în special mamei. Îi plăcea să se joace cu fratele său uman, însă pe Ellen Adams o *adora*.

Tatăl lui Grady, Paul, lucra la un gater. Cu câteva săptămâni înainte ca fiul său să împlinească opt ani, murise la locul de muncă.

Uriaşul ferăstrău care tăia buştenii în bucăţi de lungimi potrivite era dotat cu toate echipamentele de siguranţă. Nu ferăstrăul fusese problema.

Oamenii fuseseră problema. O organizaţie care milita împotriva tăierii pădurii bătuse câte o jumătate de duzină de cuie de opt ţoli în mai mulţi pini crescuţi şi gata să fie prelucraţi, aleşi la întâmplare. Copacii nu se uscaseră din cauza cuielor, însă nu mai puteau fi transformaţi în cherestea.

Echipele care se ocupau cu identificarea pomilor buni de tăiat depistaseră marea majoritate a pinilor distruşi. Numai unul scăpase inspecţiei.

Giganticul ferăstrău circular smulsese cuiele din lemn, le adunase în ghemotoace ţepoase şi le scuipase afară. Când lama întâlnise rezistenţa cuielor din oţel, un senzor întrerusese curentul electric, oprind funcţionarea ferăstrăului. Însă cuiele deformate zburau deja cu maximă viteză în aer, alături de o bucată de lamă ruptă, ca un rânjet larg, dinţos.

Grady nu a aflat niciodată cum anume a sfârşit tatăl său. Având în vedere scenele pe care le crea în imaginaţie, poate că ar fi fost mai bine să i se povestească. Sau poate nu.

Lucrătorii de la gater, poliţiştii, prietenii şi preotul o sfătuiseră cu toţii pe Ellen să nu meargă să vadă

trupul sfârtecat. Însă Paul fusese „jumătatea ei". Aşa că nu le urmase sfatul.

Însoţise trupul soţului ei de la gater la birourile anchetatorului. Şi de acolo la morgă.

Curajul dovedit de mamă şi credinţa ei neştirbită după pierderea grea suferită erau de nezdruncinat. Exemplul ei îi dăduse putere şi lui Grady.

Băiatul îşi iubise tatăl. Iar suferinţa sa era atât de mare, încât se simţea de parcă îi tăiase cineva trupul şi scosese dinăuntru ceva vital. Mult timp, s-a sculat în fiecare dimineaţă cu senzaţia aceea că îi lipsea un lucru esenţial.

Pentru că mama lui avea tăria de a îndura, Grady a suferit şi el în tăcere. Iar durerea s-a transformat în timp în înţelegere, apoi în acceptare şi, în cele din urmă, în pace sufletească.

Însă, cu mult înainte de a-şi găsi liniştea, la numai o lună după moartea tatălui, s-a trezit din somn pe la miezul nopţii şi a coborât să mănânce ceva. Nu îi era foame, dar nici nu îi venea să zacă aşa în pat, chinuit de gânduri.

Pe holul de pe scară becul era aprins. Mama lui era aşezată la masa din bucătărie, luminată slab doar de lampa de pe hol. Stătea cu spatele la el, uitându-se pe fereastră spre întunericul de afară.

Sneakers era alături, cu capul în poala ei. Cu mâna dreaptă, ea îi mângâia, duios şi absent, capul.

Mama nu ştia că Grady o urmărea. Câinele îşi dăduse în mod cert seama, însă nu era dispus să renunţe la gesturile de consolare.

Grady nu a găsit nimic de spus. S-a furişat înapoi ca o fantomă, urcând spre dormitor.

Câteva nopți mai târziu, s-a trezit din nou pe la ora unu și a coborât tăcut scara; mama era tot acolo, cu câinele lângă ea.

A rămas ceva timp în prag, fără să își trădeze prezența. I se părea nimerit să stea cu ea, chiar și de la distanță, și să o privească uitându-se pe geam.

În luna următoare, i s-a alăturat de mai multe ori, la fel de tăcut și neobservat, ca un înger păzitor. Ori de câte ori se întorcea în pat, se întreba când apuca mama lui să doarmă. Poate că nu dormea deloc.

Într-o noapte, când s-a trezit, lampa de pe hol era stinsă. Mama lui nu era în bucătărie, și nici Sneakers.

Grady s-a gândit că avusese loc o schimbare în rutina ei zilnică. Și el dormea acum mai bine decât în săptămânile de după moartea tatălui.

A trecut un an până să îi descopere din nou, pe ea și pe Sneakers, stând la masa din bucătăria cufundată în beznă. Mama nu renunțase niciodată să coboare la parter în orele cele mai pustii ale zilei. Poate că își petrecea cele mai multe nopți acolo.

De data aceasta, a strigat-o și s-a dus spre ea. I-a pus o mână pe umăr. Ea a întins brațul și i-a luat mâna în palma ei. După o clipă, el a întrebat-o:

– Crezi că... o să vină să ne viziteze?

Mama a răspuns cu vocea ei cea mai blândă.

– Cum? O fantomă? Nu, dragul meu. Asta e fereastra trecutului și a viitorului meu. Atunci când vreau să-mi văd trecutul, mă uit pe geam și îl văd pe tatăl tău lucrând în grădina de legume.

Cultivau roșii, morcovi, castraveți, ridichi și altele pentru consumul propriu.

Grady s-a așezat la masă, lângă ea.

– Iar când mă gândesc la viitor, a continuat ea, te văd înalt și frumos, un bărbat în toată puterea cuvântului, cu soție și copii. Și pe mine mă văd din nou alături de tatăl tău, într-o lume nouă, nemăcinată de lupte.

– Mamă, nu fi tristă, i-a spus Grady.

– Dar nu sunt tristă, dragul meu. Așa ți se pare, că aș fi tristă?

– Nu. Doar că... atunci când te văd stând aici...

– Când spun că mă văd alături de tatăl tău din nou nu înseamnă că îmi doresc ca asta să se întâmple cât mai curând. Tot ce vreau să spun este că văd realmente asta.

Grady s-a uitat încordat pe geam, dar nu a zărit nimic altceva decât întunericul nopții.

– A crede nu e totuna cu a-ți dori, Grady. Ceea ce știi în sufletul tău este singurul lucru în care poți să te încrezi cu adevărat.

Pe urmă, mama lui și-a luat un serviciu la birourile gaterului. Stătea cinci zile pe săptămână în locul unde îi murise bărbatul. Aveau nevoie de bani.

Mult timp, Grady a fost îngrijorat de munca ei la gater. Se temea ca locul să nu îi aducă mamei permanent aminte de cuiele deformate și de lama ruptă a ferăstrăului.

A înțeles însă cu timpul că mamei îi plăcea ce făcea. Stând acolo, la gater, muncind alături de foștii colegi ai lui Paul, păstra nealterată și vie amintirea soțului.

Într-o duminică, pe când avea paisprezece ani, când s-a întors de la slujba lui part-time, Grady a aflat că Sneakers murise. Mama îi săpase deja mormântul.

Îi pregătise trupul pentru înmormântare. Îl înfășurase într-un cearșaf și, pe deasupra, în lucrul cel mai de preț pe care îl aveau în casă, o față de masă din dantelă irlandeză pe care nu o foloseau decât de Ziua Recunoștinței și de Crăciun.

Grady a găsit-o stând pe treptele care dădeau spre veranda din spatele casei, legănând în brațe trupul învelit în giulgiu și plângând, în așteptarea lui. Pentru a-l așeza pe Sneakers în groapă cu toată blândețea și considerația cuvenite, era nevoie de doi oameni.

În timp ce soarele dădea să asfințească, au coborât trupul câinelui în locul de odihnă veșnică. Grady a dat să acopere mormântul cu pământ, însă mama l-a oprit.

– A fost un câine atât de bun, a spus. Și s-a purtat atât de drăguț cu mine.

Voise să se arate puternică de dragul lui și nu îl lăsase niciodată să o vadă plângând după Paul. Dar nu se putea stăpâni să nu verse lacrimi pentru Sneakers.

Tatăl lui fusese cel care i-l dăruise. Și, în nopțile solitare, Sneakers îi stătuse alături, jelind cu ea. Acum, că îl pierduse pe Sneakers, într-un fel își pierduse din nou soțul.

Mai târziu, Grady a rămas cu mama lui în bucătăria întunecată. Mormântul câinelui fusese săpat în capătul curții, pe aceeași linie cu fereastra.

Trecuseră șase ani de la moartea lui Paul. Acum, mama îi putea vorbi fiului ei mai deschis decât la început despre iubire și pierdere, despre suferință și credință și despre durerea care se abătuse necruțătoare asupra ei.

Deși nu îi mărturisise îngrijorarea și teama profundă pe care le simțea față de viitorul lor – la un moment dat, fuseseră în pericol de a pierde casa –, nu îl amăgise niciodată. Întotdeauna îi spusese tot ce credea că putea înțelege la vârsta lui.

În noaptea de după moartea lui Sneakers, Grady și-a dat seama că toate acele calități minunate ale mamei sale proveneau în esență dintr-o unică virtute. Ea iubea Adevărul și nu mințea.

Până în ziua când și-a dat – mult prea devreme – ultima suflare, a continuat să fie sinceră cu el. Din cauza ei, pentru Grady nimic nu era mai important decât adevărul.

În vremurile pe care le trăia, minciuna era cea care punea lumea în mișcare. Dragostea și credința în adevăr erau rareori răsplătite și cel mai adesea sancționate.

Așa că alesese să se întoarcă în munți și să facă mese, scaune și etajere în stil Craftsman. Pentru că materialele simple și liniile ferme ale acestui tip de mobilier îl trădau de fiecare dată pe lucrătorul care voise să o ia pe scurtătură sau să întrebuințeze o tehnică neadecvată. Meșteșugul onest și dorința de a face un lucru de calitate erau vizibile în fiecare piesă finisată, și nimeni nu avea cum să răstălmăcească adevărul pe care îl puneai în munca ta, transformându-l în minciună.

*

În timp ce Grady era așezat la masă, privind în noapte, cu Merlin stând de strajă la ușa cu glasvand, capătul sudic al curții luminate de lună a devenit

dintr-odată mai strălucitor. Sursa luminii nu era însă la vedere.

Grady s-a ridicat, a dat ocol mesei şi şi-a lipit faţa de geam. Se aştepta să vadă luminile aprinse în atelierul pe care îl încuiase mai devreme. În schimb, strălucirea venea dinspre garajul lipit de atelier.

Era însă ferm convins că intrusul era acelaşi care pătrunsese mai înainte în atelier şi apoi furase bucăţile de piept de pui.

14

După ce a găsit amprenta însângerată pe perete, în capul scărilor care coborau în beci, Henry Rouvroy s-a gândit să tragă câteva focuri înspre întunericul de jos. Reţinerea nu îi stătea în fire, dar totuşi nu a cedat tentaţiei de a apăsa pe trăgaci.

A aprins becul, şi lumina a invadat încăperea: nimeni nu îl aştepta în celălalt capăt al scărilor. A lăsat să-i scape un geamăt înăbuşit.

A rămas în alertă, atent la zgomotele ce veneau de jos, convins că cineva îl asculta şi pe el.

Aproape că a şoptit un nume. Dar a tăcut, de teamă să nu audă un răspuns rostit de o voce familiară.

Oricine ar fi fost cel care stătea ascuns în beci, putea cu uşurinţă să iasă pe uşa din spate, care dădea în nişte scări exterioare care coborau spre peluză. Henry nu avea cum să-l ţină închis pe intrus, însă putea să îl împiedice să revină la parter pe drumul urmat de el.

A stins lumina, a închis uşa şi a încuiat-o cu lacătul. Nu era convins că uşa avea să reziste unui

atac hotărât. A adus un scaun din bucătărie, l-a întors cu spatele la uşă şi i-a proptit speteaza sub clanţă.

A continuat să cerceteze casa, asigurându-se că nu stătea nimeni ascuns înăuntru şi verificând ca ferestrele să fie bine închise. De fiecare dată când se apropia de un geam pentru a trage draperiile, se simţea expus.

Lăsase pistolul cu care îi ucisese pe Jim şi pe Nora pe pat, în dormitor. În absenţa lui, cineva îl luase. Lipseau şi tocul de pistol, şi magazia de muniţie.

O pată mică de sânge se întindea pe cearşaful bej brodat.

Mai rămăseseră de verificat două locuri: dulapul şi baia. Ambele aşezate de aceeaşi parte a peretelui şi cu uşile închise.

Henry şi-a înfipt bine picioarele în podea, şi, stând cu ele depărtate pentru a contracara efectul reculului, a ţintit spre dulap şi a tras o dată şi încă o dată. În spaţiul închis, sunetul s-a izbit de pereţi, reverberând cu un ecou pe care aproape că l-a simţit traversându-i corpul. A tras două gloanţe şi în uşa de la baie.

Alicele au săpat găuri în ambele uşi ieftine, goale pe dinăuntru, pătrunzând cu suficientă viteză pentru a-l sfâşia pe cel care s-ar fi aflat îndărătul lor. Absenţa strigătelor sugera că irosise muniţia.

A tras ultimele gloanţe în găurile căscate, a scotocit în buzunare după cartuşe şi a reîncărcat arma.

Mâinile îi tremurau, acidul gastric îi ardea gâtlejul, iar maţele i se făcuseră ghem. Dar nu a vomitat şi nici nu a făcut pe el.

Într-o situaţie atât de tensionată, cu riscul de a pierde tot ce câştigase, faptul că nu îşi pierduse

controlul asupra funcţiilor corpului i se părea un triumf. Iar pantalonii care rămăseseră uscaţi i-au dat şi mai multă încredere în sine.

Uciderea unor oameni luaţi prin surprindere era o treabă mult mai uşoară decât să te aperi împotriva unor duşmani înarmaţi.

Iată un adevăr pe care nu îl învăţai la Harvard. Cel puţin nu la cursurile frecventate de Henry.

Senzaţia de anticipare a violenţei care preceda crima era plăcută, însă pericolul de a fi împuşcat în cap nu îl entuziasma câtuşi de puţin, în ciuda afirmaţiilor profesorilor de psihologie cum că apropierea morţii trezea în subconştient o atracţie similară cu cea a actului sexual. O femeie drăguţă legată în lanţuri în cămara pentru cartofi avea, cu siguranţă, mult mai mult farmec decât acţiunea de a vâna – şi a fi vânat – pe cineva care intenţiona probabil să-ţi zboare creierii.

A deschis uşa ciuruită a dulapului, dar nu a găsit pe nimeni înăuntru, viu sau mort. În baie, gloanţele se opriseră în oglindă, făcând-o fărâme.

Acum, că terminase verificarea casei, se simţea ceva mai bine, deşi nu în deplină siguranţă. Noua lui reşedinţă nu era nici pe departe o fortăreaţă. Şi, mai devreme sau mai târziu, avea să fie nevoit să iasă din casă.

15

Stând în întuneric, cu faţa întoarsă spre fereastra bucătăriei şi uitându-se spre sud, dincolo de casă, Grady a văzut lumină prin geamurile de la garaj. Iar uşa mare tip oblon era ridicată.

Pătrunderea în garaj nu ar fi fost dificilă pentru nici un intrus. Nici una dintre cele două ferestre nu era prevăzută cu lacăte. Într-un ţinut rural cu o rată a infracţionalităţii aproape la fel de scăzută ca a Vaticanului, Grady nu se obosise niciodată să ia măsuri speciale de siguranţă pentru a-şi proteja garajul.

Preţ de un minut, a rămas în aşteptare, uitându-se după o siluetă care să se ivească pe fundalul dreptunghiului mare, luminos. Apoi s-a întos la masă şi şi-a turnat din termos prima ceaşcă de cafea.

Stând în continuare de strajă la uşa cu glasvand, Merlin a scos un sunet slab, întrebător.

– Nu ştiu ce să zic, a spus Grady, dar cred că ideea este să vedem dacă avem, într-adevăr, pe cineva de urmărit. Pentru că, dacă e aşa, atunci se aşteaptă să

ieşim din casă şi să mergem la garaj, ca să vedem ce se întâmplă acolo.

Câinele a rămas tăcut.

– Părerea mea e însă că ar fi mai bine dacă am da impresia că ne-am dus deja la culcare. Dacă acel cineva e convins că nu îl urmărim, poate o să avem ce vedea.

Asezonată cu scorţişoară, cafeaua neagră avea o aromă dulceagă. Gustul era la fel de bun ca parfumul.

Vigilenţa şi răbdarea erau calităţi pentru care Grady poseda temperamentul şi abilităţile necesare, cultivate de-a lungul multor ani.

Prietenul său Marcus Pipp îl poreclise Iguana. La fel ca acea şopârlă, Grady era capabil să stea nemişcat atât de mult timp, încât ajungea să se confunde cu peisajul, imobilitatea transformându-se într-un soi de camuflaj. De văzut, îl vedeai, însă cu timpul uitai că se afla acolo.

Marcus murise în urmă cu zece ani. Grady încă se mai gândea la el aproape în fiecare zi.

Un senator american îl omorâse pe băiatul doamnei Pipp. Grady ar fi trebuit să se aştepte la asta şi să ia măsuri pentru a împiedica crima; se făcea, cel puţin parţial, vinovat de moartea prietenului său.

Unii nu ar fi fost de acord cu această afirmaţie. Grady fusese martor al uciderii lui Marcus şi cunoştea adevărul. De asemenea, refuzase să susţină minciuna oficială şi să-şi caute scuze.

Mama lui spunea că nu existau minciuni mai rele ca acelea cu care încercai să te păcăleşti singur. Dacă nu erai în stare să accepţi toate adevărurile despre tine însuţi, atunci nu aveai cum să afli cine eşti. Nu

puteai să te izbăvești de păcate dacă nu recunoșteai necesitatea mântuirii sufletului.

Grady recunoștea această nevoie și era conștient că, pentru a-și îndeplini misiunea, trebuia să trăiască suficient de mult timp.

Merlin s-a ridicat și s-a furișat prin beznă până la castronul lui cu apă, larg și adânc. În tăcerea care învăluia bucătăria, părea un cal scoțian din rasa Clydesdale bând din troacă.

Afară, în curte, numai lumina lunii spărgea bezna acum. Becurile din garaj fuseseră stinse.

Câinele s-a apropiat de Grady, în căutarea unui gest afectuos. Capul lui Merlin se înălța deasupra mesei și bărbatul l-a scărpinat cu blândețe, prinzându-i urechea între degetul mare și arătător.

Atunci când îți impuneai să aștepți cu răbdare, corpul rămas nemișcat îți silea cumva mintea să navigheze pe ape nebănuite. Gândurile tindeau să o ia razna haotic, spre un arhipelag de subiecte. Călătoria părea să nu ducă nicăieri – și totuși, uneori ajungeai în câte un port care merita explorat.

Grady s-a trezit că își amintea cu claritate de pădurea pe care o traversase în acea după-amiază și de momentul când Merlin trecuse de ultimii copaci și păsise pe pajiște. Dincolo de pădure, soarele îi apăruse, ca prin magie, de un roșu aprins, ca un amurg arămiu, ca și cum un nor de paiete se strecurase printr-o ușă deschisă, venind dinspre un tărâm mai fermecat decât lumea de zi cu zi.

Ezitase să îl urmeze pe câine, însă, atunci când ieșise din pădure, văzuse pajiștea coborând în pante domoale, scăldată în soare la fel ca totdeauna. Pusese explozia luminescentă de scurtă durată pe

seama unghiului din care privise și a contrastului dintre întunecimea pădurii și claritatea spațiului deschis. Și, pe urmă, apariția celor două animale cu blană albă îl făcuse să dea uitării acea lumină arămie pe care nu o mai văzuse niciodată.

Acum, așezat la masa din bucătărie, cu ceafa amorțită din cauza nemișcării, a derulat în minte scena ca pe o secvență de film. O dată și încă o dată. Iar și iar. Și, de fiecare dată, trăia experiența cu și mai multă intensitate. Nu doar că își amintea perfect acea incandescență strălucitoare, dar o vedea tot mai completă la fiecare reluare: tridimensională, în culorile ei adevărate și cu toate detaliile și nuanțele.

Părea să fi fost cumva teleportat pe potecă, trăind pregnant momentul. Merlin, cu blana lui gri cu cenușiu ca de tăciune, pășind spre pajiște, în timp ce el ezita în spatele lui. Deasupra capului, un baldachin de ramuri de copaci pereni, semănând mai degrabă cu niște pene decât cu ace, verde-închis, tăcute, parfumate. În față, trunchiuri și crăci de pin aproape negre pe fundalul luminii arămii pâlpâitoare și scânteietoare, lumina aceea ademenitoare și strălucitoare, lumina aceea atât de grăitoare, *lumina*.

Forța cu care retrăia clipa s-a mai domolit și momentul acela din trecut a fost înlocuit de prezent: Grady s-a trezit stând în picioare lângă masa din bucătărie, cu scaunul căzut la podea. Nu fusese o simplă retrăire a unei amintiri, ci altceva, un lucru căruia nu-i putea spune pe nume, o scufundare profundă în trecut, cu toate cele cinci simțuri în alertă.

Și era ca și cum mai devreme în acea zi, în timp ce trăise pe viu experiența, fusese cumva orbit și nu văzuse lumina aceea intensă, și abia acum,

amintindu-şi totul de la distanţa sigură pe care i-o dădea trecerea timpului, era capabil să îi discearnă calitatea spectaculoasă.

Capul i se învârtea, picături reci de sudoare i se scurgeau pe ceafă, iar inima îi bătea cu putere în piept.

Ochii lui erau de-acum suficient de adaptaţi la întuneric pentru a-l putea zări pe Merlin la câţiva paşi de el, privindu-l cu interes.

Dincolo de fereastră, dincolo de veranda ascunsă în umbră, luna arzătoare părea să fi acoperit curtea şi copacii cu praf, cu o cenuşă fosforescentă. Noaptea era complet cufundată în tăcere, de parcă ar fi fost lipsită de aer.

Şi apoi, dintr-odată, ceva a ţâşnit în lumina lunii: iute, mlădios, pe patru picioare, alb. Două siluete.

16

Cel mai scump dintre cele cinci restaurante ale hotelui-cazinou dispunea de un bar mare cu podea din marmură neagră punctată de mici incrustaţii din onix auriu în formă de diamante. Pereţii erau şi ei îmbrăcaţi în aceeaşi marmură, dar fără intarsiile de onix. Tavanul înalt placat cu marmură neagră strălucea, cu panourile sale din onix auriu luminate din interior în partea de jos a fiecărui cheson. În loc de oglindă, în spatele barului din marmură neagră panourile uriaşe de onix erau incrustate cu siluete de lupi în salturi, în stil Art Deco.

Dacă Dracula ar fi avut o a doua slujbă ca designer de interioare, probabil că ar fi conceput o asemenea încăpere.

Stând pe un scaun la bar, Lamar Woolsey a comandat singura băutură alcoolică din seara aceea: o sticlă de bere daneză Elephant.

Unii dintre cei aşezaţi la mesele de cocktail îl aşteptau pe ospătarul-şef să vină să îi anunţe că puteau să ia masa, însă cei care stăteau cu coatele

sprijinite de tejgheaua barului nu veniseră aici ca să ia cina. Majoritatea erau bărbaţi, dar şi bărbaţii, şi femeile se refugiaseră din cazinou în bar pentru a scăpa o vreme de tentaţia autodistrugerii.

Starea lor de spirit varia de la veselie forţată la meditaţie sumbră, dar impresia pe care o creau cu toţii asupra lui Lamar era aceea de disperare.

Veniseră plini de speranţă la aceste jocuri de noroc. Poeta Emily Dickinson scrisese că „Speranţa este lucrul cu pene/ Pe suflet cocoţat..." Dar dacă speranţa ta era îndreptată spre ceva greşit, atunci ea se putea transforma într-un vultur cu cioc ascuţit care îţi sfâşia sufletul şi inima.

Lamar intrase în vorbă, în felul său lejer, cu şase fugari din calea cărţilor de joc şi a zarurilor, care se perindaseră prin bar. La finalul fiecărei conversaţii, făcuse câteva comentarii filosofice, apoi spusese: „Răspunde repede, fără să te gândeşti. Ce cuvânt îţi vine primul în minte atunci când eu rostesc *speranţă*?"

În timp ce îşi bea încet berea, se întreba ce răspuns ar fi dat el, fiind sigur însă că nu ar fi fost unul din următoarele cinci: noroc, bani, bani, mărunţiş, nimic.

Al şaselea dintre companionii săi de moment, Eugene O'Malley, părea să se apropie de treizeci de ani. Avea un chip atât de inocent şi un fel de a fi atât de umil, încât barba nerasă şi ochii injectaţi nu îl făceau să pară desfrânat, ci doar un om chinuit.

Cu ambele braţe sprijinite pe tejghea şi cu mâinile în jurul unei sticle de bere Dos Equis, el răspunsese „acasă" la întrebarea pusă de Lamar.

– Şi unde este acasă pentru tine, O'Malley?

– Spune-mi Gene. Aici, aproape, în Henderson.

– Şi ce anume de acasă îţi dă speranţă?

– Lianne. Soţia mea.

– O soţie bună, nu-i aşa?

– Da. Cea mai bună din lume.

– Şi atunci, ce cauţi aici, O'Malley?

– Se presupune că acum aş fi la muncă. Maistru pe un şantier de construcţii, în schimbul de noapte.

– Nu văd pe nimeni construind ceva în jur, cu excepţia mahmurelilor.

– Pe vremurile astea, cine are nevoie să lucreze în schimburi? Mi-am pierdut slujba acum o săptămână, dar încă n-am îndrăznit să-i spun lui Lianne.

– Dar, dragul meu O'Malley, dacă e o femeie atât de bună precum zici...

– Ea a fost concediată în iulie. E însărcinată şi va naşte peste şase săptămâni.

– Aşa că te-ai gândit să-ţi încerci norocul.

– Proastă idee, Ed.

Lamar se prezentase drept Edward Lorenz.

– Ai pierdut mult?

– În situaţia în care sunt, orice sumă înseamnă mult. O mie patru sute, jumătate din plata compensatorie pentru rezilierea contractului. Nu ştiu ce m-a apucat, parcă mi-am pierdut minţile.

După ce şi-a terminat sticla de bere Elephant, Lamar a spus:

– Văd că nu prea dai dovadă de curajul ăla tipic irlandez, O'Malley. Răspunde-mi, te rog, dar nu încerca să păcăleşti un om bătrân, ca mine, doar pentru că a îndrăznit să-ţi pună o întrebare indiscretă.

– Nu eşti aşa bătrân şi nici nu-mi dai impresia că ai fi nepoliticos din fire.

– Atunci spune-mi – dar fără să mă minți – ce ești, un parior înrăit sau doar un tâmpit?

Gene a râs ușor.

– Ed, dar știu că te pricepi să pui degetul pe rană. Sunt un tâmpit care n-o să mai pună piciorul în vreun cazinou câte zile o avea.

– Da, te cred. N-am întâlnit nici un O'Malley mincinos la viața mea.

– Ai cunoscut mulți O'Malley?

– Tu ești primul. Ia zi, știi cine a fost Sir Isaac Newton?

– Un fizician parcă, cineva important.

– Da, așa-i. A fost un fizician important. Timp de secole, fizica newtoniană a oferit științei uneltele necesare pentru a construi lumea modernă. Teoriile și metodele lui Newton sunt aplicate și acum, cu toate că în prezent știm că multe dintre ele au fost incomplete sau greșite.

– Bine, dar de ce sunt aplicate dacă s-au dovedit greșite?

– Asta are de-a face cu reducționismul și cu puterea aproximării în aprecierea efectelor pe termen scurt.

– A, sigur, așa mă gândeam și eu, a spus O'Malley dându-și ochii peste cap.

– Einstein este cel care a distrus iluzia newtoniană a spațiului și timpului absolut. Fizica cuantică a pus capăt noțiunii de proces de măsurare controlabil.

– Câte beri ai băut, Ed?

– Toate astea au legătură cu ceva care ți se va întâmpla ție curând, O'Malley. Îl știi pe Galileo?

– Nu personal.

– Și el a fost tot un mare om de știință, iar una dintre teoriile sale, cea privitoare la oscilația unui pendul – și anume că perioada de oscilație nu depinde de amplitudine –, este și acum, după trei sute de ani, predată la orele de fizică în majoritatea liceelor. Cu toate că este eronată.

– Și pun pariu că tu știi ce e în neregulă cu ea, a spus O'Malley, ca și cum avea de-a face cu un tip excentric pe care îl lua în râs.

– Toți cei care s-au ocupat serios cu fizica în ultimii treizeci de ani știu că e în neregulă, dar asta nu îi împiedică pe profesori să o predea în continuare. Galileo a folosit ecuații liniare. Însă, cum turbulența apare în cadrul sistemului, este nevoie de o abordare neliniară. Haosul, O'Malley, despre asta e vorba. În spatele celui mai simplu sistem se află haosul, cel care stă la baza comportamentelor complexe și neașteptate. Acum, o să-ți dau ceva.

– Tot ce îmi trebuie sunt cuvintele alea magice cu care să o fac pe Lianne să mă ierte.

– Viața poate părea uneori lipsită de speranță, imprevizibilă și haotică. Și, pe urmă, dintr-odată, apare ordinea. Povestește-i lui Lianne ce ai făcut, apoi ce am făcut eu, pentru ca ea să înțeleagă că în tot acest haos ordinea este totuși prezentă. Dar mai întâi du-te și încasează banii ăștia și du-i acasă.

Dintr-unul din buzunarele jachetei sale albe sport, Lamar a scos fișicul de șaptesprezece fise în valoare de șaptesprezece mii de dolari și l-a așezat pe tejgheaua barului.

17

Perechea de animale cu blana ninsă aluneca prin curtea răcoroasă în lumina lunii: clar vizibile, dar nu pe de-a-ntregul, cu mişcări ca de pisică ori de lup, dar nici pisici şi nici lupi, două siluete deopotrivă familiare şi stranii, descinse parcă dintr-un vis.

S-au apropiat de casă, dispărând în salturi arcuite pe după colţul nordic al verandei. Grady s-a grăbit să iasă din bucătărie, croindu-şi drum prin beznă cu ajutorul ledurilor de la aragaz şi al zgomotului făcut de frigider.

Ajuns în holul fără ferestre, a pipăit orbeşte peretele din stânga, înaintând până ce a dat de o uşă.

În camera care îi servea drept birou, două dreptunghiuri pale aruncau lumini argintii în întuneric, de cealaltă parte a intrării. Familiarizat cu amplasamentul mobilierului, s-a îndreptat repede spre ferestrele neacoperite de draperii.

Pe la jumătatea încăperii, a icnit întrezărind o figură ce se contura pe unul dintre panourile înrămate luminate de lună. Însă l-a recunoscut

imediat pe Merlin, stând de aceeaşi parte a ferestrei ca el, cu labele cocoţate pe pervaz. Grady s-a apropiat de celălalt ochi de geam.

Pentru o clipă, noaptea a rămas aşa cum este de mii de ani: mitică, misterioasă şi ameninţătoare, dar în fapt mai puţin periculoasă decât ziua, chiar şi numai pentru că acum dormeau mai mulţi oameni. Venerabilele stele. Luna antică. Pământul bătrân, cu frumuseţea sa roasă de trecerea vremii învăluită în întuneric până la venirea zorilor...

Şi, dintr-odată, noaptea a fost altfel de cum o ştia el, iar cele două enigme albe şi-au făcut apariţia. Ascunse iniţial vederii, lipite de zidul casei, imediat sub ferestre, au ţâşnit brusc, trecând pe lângă mesteacăn şi traversând peluza către nord. S-au oprit la limita vizibilităţii, nişte prezenţe vagi, estompate, apropiindu-şi capetele, ca şi cum se sfătuiau între ele.

Răsuflând agitat şi zgâriind cu ghearele pervazul, câinele şi-a manifestat intenţia de a ieşi în urmărirea lor.

– Şezi, a spus Grady. Apoi din nou: Şezi.

Repetarea comenzii era întotdeauna necesară pentru a calma câinele.

Vizitatorii au pornit înapoi, nu drept spre casă, ci oblic, îndreptându-se spre est, în direcţia faţadei.

Merlin s-a culcat la podea, dincolo de raza de bătaie a lunii, o prezenţă dezarticulată, un strigoi canin târându-se pe podea, lovind mobila şi cadrul uşii cu coada lui ectoplasmică, abandonând biroul pentru o vânătoare de alt tip.

Cu ferestrele în spate, complet orbit, Grady a traversat încăperea cu amândouă mâinile întinse în

față pentru a da de ușă. În hol, a mers pipăind cu palma unul dintre pereți, până când a ajuns în living.

Merlin se instalase deja, cu labele pe pervaz, la fereastra din dreapta intrării.

Grady s-a îndreptat spre fereastra din stânga, împiedicându-se în drum de o masă. A auzit zgmotul unei lămpi care se clătina, dar a prins-o la timp și a așezat-o la loc.

Mai devreme, atunci când deschisese toate draperiile și obloanele, nu își imaginase că avea să umble prin casă în căutarea intruşilor care dădeau târcoale. Nu voise decât să aibă acces imediat la ferestre pentru a vedea de unde veneau zgomotele de afară și, eventual, la ușile prin care străinii aceia misterioși ar fi încercat să pătrundă în casă.

Până să ajungă la fereastră, o bănuială a început să prindă contur în mintea lui: animalele erau la fel de curioase în privința lui cum era și el în privința lor și, mai mult, erau decise să își satisfacă acea curiozitate.

Dincolo de verandă, în capătul dinspre est al casei, se întindea curtea din față, parțial scăldată în lumina slabă, dantelată, aruncată de lună asupra ramurilor încâlcite ale mesteacănului uriaș.

Intruşii nu erau în curte și nici pe acea porțiune a drumului de țară – Cracker's Drive – vizibilă din punctul de observație în care se afla Grady.

Nimic altceva nu tulbura liniștea nopții. Nici o căprioară, deși ele veneau adesea să pască iarba de pe peluză. De multe ori, coioții traversau în fugă luminișul selenar, numai picioare, coapse și umeri ascuțiți, însă de această dată vânau prin alte părți.

Conștiente parcă de prezența spectatorilor și amânându-și intrarea în scenă pentru a obține și mai mult efect dramatic, creaturile au sărit în același timp peste balustrada din partea de nord a verandei, au străbătut terasa în fugă, ca două fulgere de lumină, după care au dispărut pe după balustrada din capătul estic.

Viteza cu care s-au deplasat și întunericul în care era cufundată veranda l-au împiedicat pe Grady să sesizeze detalii semnificative despre ele, altele decât zărise de la distanță. Vederea lor i-a confirmat totuși prima impresie legată de mărimea și sprinteneala lor; i s-a părut și că au cozi stufoase, însă fețele le rămăseseră ascunse.

Alergau pe toate picioarele, deși, pe măsură ce s-au apropiat de capătul estic al verandei, au părut a se înălța, făcând ultimii pași pe labele din spate, înainte de a zbura peste balustradă. Mișcările lor nu erau cele la care Grady s-ar fi așteptat de la niște mamifere pe patru picioare din zona aceea muntoasă, însă îi era greu să sublinieze diferențele.

Imediat ce creaturile au dispărut din raza lui vizuală, Merlin și-a abandonat postul de observație, a ieșit în grabă din living și s-a îndreptat fără să ezite spre hol. Cel mai probabil, intenționa să le urmărească de la fereastra bibliotecii, cameră situată în partea de sud a casei.

Grady era atât de convins că vizitatorii erau intrigați și dornici să afle mai multe despre el, încât nu vedea nici un motiv pentru a continua pânda în întuneric, cu riscul de a cădea și a-și rupe ceva. Animalele nu aveau, în mod cert, de gând să se retragă în munți și să îl lase nedumerit pentru tot

restul vieții. Inițiaseră un proces de studiu, și era puțin probabil să dea înapoi.

Perspectiva în sine părea extraordinară. Animalele sălbatice erau, prin natura lor, prudente. Până și prădătorii cei mai siguri pe ei, precum pumele, se tupilau de obicei în tufișuri la vederea omului.

În pădurea aceea nesfârșită, numai urșii nu se temeau de nimic. La cele trei sute șaizeci de kilograme ale sale, ursul brun era la fel de capabil să atace omul pe cât era de dispus alteori să-l ignore.

Grady a înaintat cu grijă prin living, de la canapea la fotoliu, apoi la alt fotoliu și, în momentul în care a ajuns pe hol, a auzit un chelălăit ce trăda o stare de agitație.

18

Molia dansa în flacăra falsă a luminii venite dinspre tavan, iar umbra sa creștea și se micșora pe rând pe paginile cărții pe care Cammy Rivers o răsfoia, în căutare de răspunsuri.

Aparent, caii și celelalte animale de la High Meadows Farm nu pățiseră nimic pe timpul cât se aflaseră în transă, ca și când ar fi fost într-adevăr sub hipnoză. Totuși, un astfel de comportament nu putea fi decât simptomul unei dereglări fizice.

În bucătăria apartamentului situat deasupra clinicii veterinare, masa era plină de cărți de specialitate care deocamdată nu îi oferiseră nici un indiciu. Nici internetul nu îi fusese de vreun folos. A pus deoparte cartea pe care se uitase și a luat o alta, parcurgând indexul.

La epileptici, starea de absență nu era însoțită de mișcări anormale. Subiectul părea conștient, deși în fapt nu era, iar criza putea fi confundată cu visatul cu ochii deschiși sau cu lipsa de atenție.

Totuși, până și cele mai lungi crize de acest gen nu durau mai mult de un minut. Ori, din câte aflase ea la fața locului, caii pur-sânge și animalele lor de companie stătuseră în transă mai bine de un sfert de oră.

În plus, nici unul dintre animalele de la fermă nu fusese diagnosticat anterior cu epilepsie. Și ar fi fost complet lipsit de logică să presupună că toate ar fi fost simultan lovite de o boală care afectează în medie unul din trei sute de indivizi.

În afara cazurilor congenitale, epilepsia poate fi atribuită unor traume la naștere, unor lovituri primite în cap, dar și unor boli ca meningita, encefalita sau infecția bacteriană a creierului, suferite cândva în trecut. Simptomele acestora ar fi fost însă imposibil de ignorat. Nici unul dintre animalele de la High Meadows – și cu atât mai puțin toate – nu suferea de astfel de boli.

După ce a șters epilepsia de pe listă, Cammy a trecut la infecțiile fungice. Își amintea vag că unele ciuperci exotice – nu varietățile comune, precum coccidioides – puteau avea efecte asupra creierului, cauzând crize de absență sau halucinații.

Fungii creșteau în anumite areale. Dar Cammy nu și-a limitat cercetările la Munții Stâncoși, și nici măcar la varietățile occidentale.

Fungii care puteau provoca asemenea simptome erau cu adevărat rari. Și mai rari erau cei care, cel puțin teoretic, puteau afecta patru specii diferite de animale – cai, capre, pisici și câini.

N-avea de gând să-și piardă timpul cu rața. Nu tratase în viața ei o rață. Nu știa cum gândesc rățele,

asta dacă gândeau în vreun fel. Ar fi însemnat să-și distragă atenția. Nu, naiba s-o ia de rață!

Dificultatea găsirii fungusului care ar fi putut declanșa boala era sporită de faptul că nici unul dintre animale nu manifestase simptomele obișnuite în cazul acestor infecții: diaree, febră, tuse convulsivă, dificultăți de respirație, pierdere în greutate, letargie...

Înainte de a pleca de la High Meadows Farm, Cammy luase mostre de sânge de la șapte cai, trei capre și trei câini. Dimineața, avea să le trimită prin FedEx la laboratorul din Colorado Springs.

Având în vedere faptul că animalele nu dăduseră semne că ar fi suferit de vreo boală și nici nu prezentau simptome alarmante, altele decât transa comună în care căzuseră, nu avea cum să își îndeplinească sarcinile în alt mod decât așteptând rezultatul analizelor. Însă, pentru a descoperi fungusul care ar fi putut fi responsabil pentru cele întâmplate, a răsfoit mai multe volume groase de boli rare și exotice cauzate de protozoare.

Își închinase la modul propriu viața îngrijirii animalelor și alinării suferințelor acestora. Trăia numai pentru asta. Pacienții erau familia ei, copiii ei, pasiunea, misiunea ei pe pământ, singura cale prin care își dobândea liniștea sufletească.

Nici un animal nu o trădase vreodată. Nici un animal nu o privase de demnitate. Nici un animal nu o oprimase sau o umilise. Nici un animal nu o torturase.

Umbra aripilor tăcute creștea și se micșora, căzând peste vraful de cărți, peste paginile albe ale volumului deschis în fața sa, peste mâinile ei zgâriate.

19

La capătul sudic al holului de la parter se afla sufrageria, pe ai cărei pereți Grady instalase rafturi pentru a adăposti colecția de cărți care nu mai avea loc în birou. Nu avea nevoie de sufragerie. Mânca întotdeauna la masa cu două scaune din bucătărie și, în rarele ocazii când avea seara companie, nu invita decât un musafir.

Luându-se după strigătul agitat al câinelui, a trecut pragul bibliotecii.

Merlin stătea în profil, cu labele sprijinite de pervazul ferestrei, așa cum o făcuse și înainte.

Grady a apucat să facă trei pași, apoi a înghețat la vederea a ceea ce se afla de cealaltă parte a geamului, incapabil să înțeleagă ce se petrecea.

Față de casă, luna era acum poziționată mai aproape de vest decât de est, mai depărtată de nord decât de sud. Pe această latură a casei, veranda nu era adăpostită sub acoperiș, însă lumina lunii nu pătrundea prin ochiurile de geam dinspre sud, așa cum nu intrase nici pe ferestrele din living.

Suspendate, imponderabile parcă în întunericul de dincolo de peluză, cu puțin deasupra capului masiv al câinelui, erau patru sfere aurii luminescente, fiecare de aproximativ șapte centimetri și jumătate în diametru, strălucitoare ca o candelă, însă constante în radiație, fără licăriri sau pâlpâiri. Două dintre ele erau alături, pe același plan orizontal, iar celelalte pluteau oblic.

„Baloane de săpun" – acesta a fost primul gând al lui Grady, nu numai pentru că sferele păreau să leviteze, dar și fiindcă în culoare erau mai puțin constante decât în strălucire. Aveau un soi de irizații subtile. Umbre de aur jucau printre ele, la fel și fluturări de aramă și fuioare de argint, dezvăluind un spectru de culori mult mai complex, asemănător suprafeței unui balon de săpun.

Dar, pe cât de ușor le asemănase cu niște baloane de săpun, pe atât de repede a intuit că obiectele acelea plutitoare nu erau câtuși de puțin efemere. Posedau mai multă substanță decât lăsaseră impresia în primă fază.

Deși pline de lumină, sferele nu păreau să o emită. Nu aruncau raze asupra ochiurilor de geam la care stătea el și nici asupra ferestrei unde se afla Merlin. Rama din lemn de cedru argintiu mătuit a ferestrei a rămas întunecată uniform. Globurile nu radiau la modul propriu, nu erau luminoase în sensul că difuzau lumină și culoare, ci, într-un fel, le înmagazinau.

Grady s-a îndreptat spre fereastră și, pe măsură ce se apropia de Merlin, iridescența obiectelor a crescut. În cazul a două dintre ele, safirul s-a revărsat peste auriu, apoi, simultan, a fost înecat în mai

multe tente de albastru, pentru ca auriul să iasă din nou la iveală din celelalte nuanţe, precum culoarea de bază care vibrează într-o ţesătură de mătase lucioasă. Cea de-a treia şi a patra sferă au trecut în întregime de la auriu la nuanţe de albastru şi verde.

Merlin continua să îşi manifeste entuziasmul şi bucuria chelălăind ascuţit, ca un căţeluş.

Sferele erau, fără îndoială, superbe, însă trăsătura lor cea mai marcantă era ciudăţenia. O aurora boreală perpetuă, în culori vii, de intensitatea nestematelor, ţinută captivă în nişte globuri imponderabile, de mărimea unor mingi de tenis, plutind aparent fără ţel... Păreau atât de diferite de tot ceea ce Grady avusese ocazia să vadă până atunci, atât de misterioase, atât de imposibil de explicat, atât de orbitoare, încât pe măsură ce le contempla, era tot mai contrariat.

Şi-a simţit capul uşor şi tot trupul lipsit parcă de greutate, ca şi cum, dintr-odată, ar fi spart barierele gravitaţiei şi s-ar fi ridicat de la podea, plutind de cealaltă parte a geamului, aidoma celor patru sfere care levitau în întunericul de afară.

Apoi una dintre perechile de sfere a clipit, după care cealaltă a clipit şi ea o dată şi încă o dată, iar funcţia aceasta fizică, brusc activată, i-a sugerat lui Grady o perspectivă nouă care dezlega enigma. Ochi. Întunecaţi în mijloc, cu irisul larg deschis. Ochi incredibil de mari, luminoşi şi capabili să-şi schimbe culoarea.

Creaturile erau acum perfect vizibile prin fereastră. Una dintre ele îşi ţinea capul în sus, cealaltă îl avea înclinat; doi ochi aliniaţi în plan orizontal, doi ochi poziţionaţi oblic.

Preţ de un minut, orbitele irizante îl captivaseră pe Grady, îi distrăseseră atenţia în asemenea măsură, încât fusese complet vrăjit. Acum era în stare să vadă toată fereastra şi să înregistreze tot ce încadra ea. Siluetele pale, nebuloase ale animalelor, ceva ce aducea a chipuri, parcă şi labele din faţă, prinse de trup.

Făpturile au a dispărut din raza vizuală a ochiurilor de geam.

Constrâns să le urmărească din spatele ferestrei, dar entuziasmat de pândă, Merlin şi-a abandonat postul de observaţie scoţând un mârâit gros, expresie a încrederii în propria bărbăţie.

Grady s-a apropiat şi şi-a lipit faţa de geamul care încă păstra aburul răsuflării canine.

Cu ochii lor ca nişte torţe, animalele se făcuseră nevăzute în noapte.

Merlin a ieşit în galop din bibliotecă şi s-a năpustit spre bucătărie.

Grady a rămas încremenit, ca şi cum ar fi suferit o comoţie, nu din cauza unei lovituri fizice, ci a uneia mentale. Acum, după ce se uitase cu mai mare atenţie la cele două fiinţe întâlnite pe pajişte, ar fi trebuit să le înţeleagă mai bine; în schimb, se simţea mai confuz ca oricând.

Merlin nu lătra decât rareori. De data aceasta însă, a lătrat.

20

Henry Rouvroy a adunat de pe podeaua băii aşchiile de lemn care săriseră din uşă atunci când trăsese cu puşca şi a aruncat bucăţile de oglindă spartă într-un sac de gunoi din plastic rezistent.

S-a oprit de mai multe ori să îşi studieze chipul în cioburile de oglindă, înainte de a le arunca. N-a văzut nimic deosebit în ochii lui, şi în nici un caz umbra vinovăţiei. Vina nu exista decât în minţile slabe ale celor care se amăgeau crezând în caracterul divin al unei autorităţi sau al alteia. Acelaşi nimic pe care îl zărise şi în ochii cadavrului Norei Carlyle, nimicul universal al privirii umane.

Ochii nu erau ferestrele sufletului, iar dincolo de ei nu se întrezărea nimic altceva decât mii de pofte, de nevoi, de dorinţe şi încă ceva – teamă. Henry îşi cunoştea poftele şi nu avea de ce să încerce să şi le descopere privindu-se în ochi. Nevoile şi dorinţele sale erau de nestăpânit, iar el avea să le alimenteze, să şi le satisfacă, aşa cum nici un gurmand de pe lumea aceasta nu îndrăznise să o facă vreodată.

Prima femeie pe care urma să o aducă în beci nu avea să fie şi ultima, şi dacă apuca să trăiască suficient de mult timp, cei şase acri de pământ ai fratelui său aveau să se transforme într-un cimitir fără pietre de mormânt.

Henry s-a privit provocator în ochi, pentru a vedea dacă poate descoperi în ei teama, şi a identificat-o cât se poate de clar. Nu se temea de nici o autoritate, oricare ar fi fost ea. Ci numai de alţii ca el, monştri în devenire sau deja pe deplin realizaţi. Era conştient că lumea era plină de asemenea făpturi. Ştia ce erau capabili să facă, pentru că ştia de ce era el în stare: de orice.

Nu vedea nimic înălţător în animalul numit om, nimic superior, demn, excepţional. Numai două roluri existau pentru fiinţele umane: cel de prădător şi cel de pradă. De stăpân şi supus. Cel care porunceşte şi cel care îndeplineşte comenzile.

Undeva, în apropiere, un prădător intenţiona să îl împiedice pe Henry să îşi stabilească pe această proprietate refugiul în care să supravieţuiască. Acel adversar necunoscut nu putea avea decât o singură motivaţie: să îşi însuşească proprietatea pentru a locui el însuşi aici, în aşteptarea furtunii.

Dacă aşa stăteau lucrurile – şi *asta* trebuia să fie explicaţia – atunci acel cineva *ştia că furtuna se apropia* şi frecventa aceleaşi cercuri din Washington în care se învârtise şi Henry. Iar acel cineva descoperise că Henry furase o avere din acea operaţiune şi îl ţinuse apoi sub observaţie pentru a vedea ce intenţiona să facă mai departe.

Cercurile acelea erau infestate de oameni cu resurse nelimitate de investigare şi de urmărire a

subiectelor de interes. Henry procedase cu infinită grijă pentru a-şi ascunde furtul şi a-şi acoperi urmele atunci când pornise spre vest, însă în mod cert nu fusese suficient de atent.

Pentru moment, nu credea că fratele lui, Jim, era cel care îl urmărea. Jim era mort. Împuşcat de trei ori. A treia oară drept în faţă. Dacă ar fi supravieţuit - ceea ce nu se întâmplase -, ar fi fost orb şi cu creierii complet zdruncinaţi.

După ce a adunat ultimul ciob de oglindă de pe jos, Henry a cărat sacul în bucătărie şi l-a pus în lada de gunoi. Îşi luase cu el puşca.

La uşa beciului, scaunul rămăsese proptit sub clanţă.

Şi-a lipit urechea de spaţiul dintre uşă şi cadru, şi-a ţinut răsuflarea şi a ascultat. Nici un sunet nu se înălţa dinăuntru.

Poate că unii oameni superstiţioşi s-ar fi întrebat dacă Jim nu se ridicase din morţi şi încerca acum să se răzbune. Henry nu credea însă în viaţa de după moarte, nici în sens spiritual şi nici în felul acela descris în filmele cu zombie.

Cadavrele care lipseau, amprenta de sânge şi pata de pe cearşaf nu erau decât nişte efecte teatrale. Cineva de afară avea un simţ al umorului adolescentin. Şi voia să îl pună pe Henry la încercare.

Oricine ar fi fost acel nemernic, era în mod evident un sadic. Deloc surprinzător. Majoritatea cunoscuţilor din Washington ai lui Henry erau nişte sadici. La anumite tipuri de personalităţi, sadismul se combina cu dorinţa nemăsurată de putere.

Henry a aşezat puşca pe masa din bucătărioară. Stând în picioare, şi-a mai turnat un pahar din sticla de vin acceptabil pe care îl băuse la cină.

Cu un an în urmă descoperise o latură sadică în caracterul său. Devenise pentru întâia dată conştient de ea atunci când, urmărind timp de o jumătate de oră o femeie bucătar-şef de la Food Network, îşi imaginase şaisprezece lucruri violente şi groteşti pe care voia să i le facă. La finalul mesei, nu îşi mai amintise nici unul din felurile de mâncare preparate de ea.

Butonând telecomanda televizorului, dăduse la un moment dat peste canalul Home and Garden pe care rula un program susţinut de o femeie drăguţă, designer de interioare. La sfârşitul reprezentaţiei, în imaginaţia vie a lui Henry, ea zăcea goală şi sfârtecată, proptită de o coloană de calcar de care fusese legată cu sârmă ghimpată.

În ultimul an, nici o prezentatoare TV nu fusese în siguranţă în momentele când Henry lua în mână telecomanda. Unele vedete îi inspirau nişte fantezii atât de sălbatice şi de extravagante, încât îşi cumpărase televizorul cu cel mai mare ecran plat disponibil pe piaţă.

Jim şi Nora n-aveau televizor în casă. În munţii aceştia complet izolaţi nu exista televiziune prin cablu, şi cei doi nu se lăsaseră ispitiţi de ideea televiziunii prin satelit.

Dacă planurile lui Henry Rouvroy aveau să se împlinească, nu va avea oricum timp să se uite la televizor. Se îndoia că avea să găsească femei bucătar-şef pe care să le închidă în beci, însă ţinutul acela rural din Colorado dispunea, fără îndoială, de

suficientă carne proaspătă pentru scopurile pe care şi le propusese.

Henry se considera un intelectual şi petrecuse mult timp meditând asupra impulsurilor sale sadice. Înţelegea că acestea nu erau declanşate de emisiunile culinare. Sadismul extrem fusese dintotdeauna o trăsătură fundamentală a caracterului său. În cea mai mare parte a vieţii, şi-l înfrânase pentru a nu ajunge la închisoare. Şi îşi canalizase acea energie în direcţia carierei, potenţându-şi ambiţiile.

Însă, cu un an în urmă, beneficiind de informaţii din interior, îşi dăduse seama că avea să vină o vreme când revoltele sociale şi haosul aveau să ducă la disoluţia pe scară largă a puterii autorităţilor locale, dând naştere unor condiţii în care un sadic îşi putea satisface pornirile în voie, fără teama de a fi prins şi pedepsit. Curând, întreaga ţară urma să devină un parc de distracţii pentru oameni ca el.

Avea o mulţime de lucruri de făcut în pregătirea acelor vremuri de plăceri infinite. Să îşi procure provizii care să îi ajungă ani în şir. Să sape şi să însămânţeze prima sută de metri din alee, ca să dispară sub iarbă şi buruieni. Să creeze o lizieră naturală de copaci care să blocheze şi mai mult intrarea pe proprietate, dar numai după ce avea să taie prin pădure un drum pe care să poată merge cu SUV-ul.

Trebuia să vândă caii şi găinile sau să scape într-un fel de toate animalele acelea. Nu furase identitatea fratelui său cu scopul de a deveni fermier.

Ideea de a hrăni păsările şi de a aduna ouăle îl înfiora pe Henry. Dar nici nu intenţiona să le taie şi să le jumulească. Un om cu educaţia şi cu realizările

sale, un individ atât de sofisticat ca el nu putea fi redus la conceptul de a ucide pentru a avea ce mânca.

Înainte de a o omorî pe femeia pe care voia să o ţină închisă în pivniţă, avea de gând să muşte păsările, aşa, în joacă, dar în nici un caz să le *mănânce*. Asta ar fi fost ca într-un film hollywoodian prost din secolul XX, iar Henry dispreţuia clişeele la fel de mult cum îi dispreţuia şi pe oamenii care serveau masa la fast-food, pe cei care purtau haine demodate, pe indivizii care credeau în ceva, pe oameni în general.

Pentru o vreme, în aşteptarea următoarei mişcări a adversarului său necunoscut, Henry nu s-a gândit la nimic. Uneori, era o uşurare să nu te gândeşti la nimic. Avea capacitatea de a se transforma, oricând avea chef, într-un gol, într-un corp alcătuit numai din carne, în acel nimic care era în fapt realitatea fiecărei fiinţe umane.

Ralph Waldo Emerson, geniul literar, unul dintre eroii lui Henry, considera că fiecare dintre noi e un cerc şi că ne inventăm propriile adevăruri clipă de clipă, consumându-l apoi după cum şarpele îşi devorează coada, întotdeauna târându-ne înainte, trăind pentru momentul de faţă şi pentru următorul, numai pentru momentul de faţă şi pentru următorul, mereu în căutarea noului, devenind mereu altul, reinventându-ne, metamorfozându-ne, schimbându-ne permanent, odată cu adevărurile noastre schimbătoare. Tot timpul în tranziţie, în mişcare spre eul mereu nou, după cum spunea Emerson: „Eu, Imperfectul, îl ador pe Perfectul din mine".

Acum, Henry cel imperfect trasase un cerc perfect. Nimic în interiorul cercului. Şi nimic în afara

lui. Doar o linie subțire, curbată, care se prelungea până se întâlnea cu ea însăși.

Ceea ce făcea acum era un fel de meditație, o meditație fără conștiința actului meditației, o meditație fără nici un scop.

După ce a încetat să mai fie nimic, s-a așezat la masa din bucătărie, sorbind din vinul mediocru. Aștepta o mișcare care să-l scoată din impasul în care îl târâse dușmanul său necunoscut.

Momentul s-a materializat atunci când a auzit pași urcând pe scara de la beci.

S-a ridicat și și-a luat pușca. S-a îndreptat spre ușa blocată de scaun.

Pașii înaintau greoi și zgomotos, ca și când intrusul căra o povară grea sau era epuizat. În cele din urmă, acesta a ajuns în capul scărilor.

Henry a așteptat în tăcere. La fel a procedat și omul de pe treptele care duceau în beci.

După o vreme, mânerul ușii s-a învârtit înainte și înapoi, scârțâind la atingerea spetezei scaunului proptit în ușă. Apoi s-a oprit.

21

După cină, Lamar Woolsey s-a întors la camera sa din hotelul din Las Vegas și a deschis laptopul. Primise șase e-mailuri.

A răspuns repede la primele cinci, dar la al șaselea a stat să chibzuiască. Era de la Simon Northcott. Se afla deja în Denver, acolo unde urma să aibă loc conferința în după-amiaza următoare.

Simon era programat să își prezinte prelegerea marți; în schimb, îi propunea lui Lamar să susțină amândoi o dezbatere. Îi indica trei teme asociate, asupra cărora mai zăboviseră și cu alte ocazii.

O dezbatere față în față cu Simon ar fi fost la fel de inutilă ca o discuție despre dreptul constituțional cu un tenor de pe Broadway, interesat exclusiv de captarea atenției publicului prin arii cântate cât mai tare. Dacă spectatorilor le păsa de problemele constituționale, tenorul nu avea nici o șansă să câștige dezbaterea; cum însă toată lumea aprecia o interpretare însuflețitoare a melodiei *Yankee Doodle*

Dandy, aplauzele, oricât de fugare, l-ar fi convins pe tenor că își impusese punctul de vedere.

Simon, care ascultase cândva de glasul rațiunii, devenise cu timpul evanghelist în loc de om de știință. Noua abordare nu îi permitea să abandoneze și nici măcar să revizuiască o teorie îndrăgită ca urmare a apariției unor noi informații. Dimpotrivă, se străduia să interpreteze noile date în așa fel încât acestea să confirme acele teorii cărora el și alții asemenea lui le dedicaseră întreaga viață.

În cele din urmă, Lamar Woolsey a răspuns invitației:

Dragă Northcott: De secole, de la începuturile științei și până în ziua în care m-am născut eu, oamenii au crezut că universul există dintotdeauna în forma lui cunoscută. Pe urmă a venit teoria Big Bang și, după decenii de cercetări, s-a ajuns la concluzia că începuturile universului se datorează unui cataclism puternic și că din acel moment universul s-a extins continuu. Dacă voi apuca să trăiesc suficient de mult timp, o nouă revoluție în gândire ar putea face total inutilă o dezbatere pe tema ta favorită. Și atunci, replica mea se va rezuma la „Ți-am spus eu". Aștept cu interes să îți aud prelegerea.

După ce și-a pus pijamaua și s-a spălat pe dinți, Lamar s-a așezat pe marginea patului și a format numărul său de telefon din Chicago. A ascultat înregistrarea de pe robot: „Aici reședința Woolsey. Momentan nu suntem acasă, dar vă rugăm să lăsați un mesaj și vă vom suna noi înapoi".

Putea să verifice dacă avea mesaje, dar era prea obosit. A amânat pentru a doua zi dimineața.

Nu a lăsat nici un mesaj. Nu avea cine să îl primească.

Sunase doar pentru a asculta vocea soției sale, Estelle. Murise în urmă cu trei ani, din cauza unui anevrism aortic cu o evoluție galopantă, însă el nu schimbase înregistrarea.

A stins veioza de pe noptieră, cu vocea lui Estelle răsunându-i clar în cap. A închis ochii, revăzându-i imaginea în minte. Pe jumătate adormit, spera să o viseze.

Nu-și făcea griji că visul cu Estelle s-ar putea dovedi un coșmar. Prezența ei era întotdeauna liniștitoare și tonifiantă.

22

Grady a intrat în bucătărie, încercând să-l domolească pe Merlin, care se foia agitat.

În faţa uşii cu glasvand, privind încordat afară, Merlin s-a oprit din lătrat, dar a început să scheaune, ca şi când în curte s-ar fi jucat nişte câini şi ar fi vrut şi el să se hârjonească.

Grady s-a aplecat peste masă, mijindu-şi ochii pentru a se uita pe fereastra la care stătuse mai devreme de strajă. De acum, se adaptase atât de bine întunericului, încât a zărit imediat cele două creaturi.

Una dintre ele era aşezată, într-o poziţie canină, în scaunul pe care Grady îl ocupase în seara aceea pe verandă, în timp ce Merlin dăduse ocol curţii adulmecând. Cealaltă se urcase pe masa cu blat din marmură pe care Grady îngrămădise mai devreme cărţi de referinţă despre fauna din munţi.

Cele două fiinţe stăteau cu spatele spre casă, şi Grady nu le vedea feţele. Şi nici ochii, ochii aceia ireali, inexplicabili.

Pajiştea fusese mai mult decât un loc. Pajiştea fusese un moment. Un moment al mişcării, o pârghie, un punct de turnură, în care viaţa lui se schimbase, şi nu numai viaţa lui, ci mult mai mult decât atât, poate chiar totul.

Şi-a amintit de mama lui, care stătuse şi ea după moartea tatălui la o fereastră, atât de asemănătoare cu aceasta, prin care îşi vedea trecutul şi viitorul.

Era o noapte a ferestrelor, a urcuşurilor şi a coborâşurilor, a nordului, a estului, a sudului, a vestului, a trecutului, a prezentului şi a viitorului. S-a apropiat de uşa în faţa căreia aştepta Merlin, dar şi uşa aceea era, de fapt, o fereastră cu nouă ochiuri de geam.

Pe verandă, creaturile continuau să stea cu feţele îndreptate spre curte, spre noapte, către munţi, către lună.

Erau în mod cert conştiente de prezenţa lui Grady, chiar şi numai din cauza lătratului de mai devreme al lui Merlin şi al scheunatului său nerăbdător de acum. Şi totuşi, nu îşi întorseseră capetele spre casă.

Grady a aprins lumina în bucătărie şi pe verandă.

Lângă el, Merlin s-a oprit din scheunat şi a început să gâfâie excitat. Câinele nu părea nici speriat, nici agresiv. Dădea neîncetat din coadă, lovind peretele.

Grady a şovăit o clipă, cu mâna pe clanţă.

Şi-a amintit de lumina pâlpâitoare zărită dimineaţa, când ieşise din pădure pentru a intra pe pajişte.

S-a întrebat cine aprinsese becul în atelier, apoi în garaj. Cine deschisese uşa atelierului şi ridicase oblonul la garaj?

Ezitând cu mâna încă pe clanță, a bătut în rama de lemn a ferestrei cu încheieturile degetelor.

Animalele misterioase stăteau nemișcate pe scaun și pe masă, refuzând să-și arate chipurile.

S-a gândit la Marcus Pipp, care îl poreclise Iguana și care murise ucis brutal de un senator. Nu știa de ce îi venise în cap figura lui Marcus tocmai acum, în acest moment uluitor, însă de gândit se gândise adesea la el în ultimii zece ani.

A ridicat încă o dată mâna pentru a bate în geam, dar s-a răzgândit. Voia să le vadă ochii, își dorea asta mai mult ca orice, dar nu a bătut în geam.

A răsuflat adânc.

A deschis ușa cu nouă ochiuri de geam, și, acolo unde fusese ușa era acum un prag, iar acolo unde fusese pragul acum era veranda.

Animalele s-au întors spre el și spre câinele care îl urma, brusc timorat.

23

Stând lângă ușa blocată de scaun, Henry a așteptat ca mânerul să se învârtă din nou, dar nu s-a întâmplat nimic.

Ușile goale pe dinăuntru ale dulapului din perete și ușa de la baie nu rezistaseră împușcăturilor. Dacă cineva s-ar fi ascuns de cealaltă parte a lor, ar fi fost grav rănit.

Ușa de la beci era însă dintr-o placă din lemn masiv de stejar, suficient de dură și de groasă pentru a nu lăsa să pătrundă un glonț de calibrul douăzeci de milimetri. Era posibil chiar ca gloanțele să ricoșeze, așa că Henry s-a decis să nu rişte.

Cel care stătea acum pe palier, în capul scărilor din beci, asculta și el probabil, la fel ca Henry. Timp de un minut sau două, nici unul dintre ei nu a scos un sunet.

Vinul mediocru îi lăsase în gură un gust mai puțin decât mediocru. Care între timp devenise amar. Și-a trecut limba uscată peste buzele la fel de uscate.

Dincolo de uşă, torţionarul a şoptit în cele din urmă răguşit:

- *Henry?*

Joasă şi aspră, vocea putea aparţine oricui. Nu avea nimic recognoscibil în ea.

- *Henry, Henry, Henry, Henry.*

Trei dintre cele patru repetiţii fuseseră rostite nedesluşit, ca şi cum torţionarul avea o malformaţie bucală - sau o rană la gură.

Henry nu cunoştea pe nimeni cu defect de vorbire. Bărbatul acela de dincolo de uşă nu putea fi cineva cunoscut. Nu avea cum.

Adversarul său putea fi bine înarmat, aşa că Henry s-a abţinut să răspundă, pentru a nu-şi trăda prezenţa şi poziţia.

Printre armele pe care le avea în Land Rover se număra şi un Urban Sniper, o puşcă cu levier tip pistol care trăgea numai gloanţe cilindrice suficient de puternice pentru a doborî un taur în atac. Dacă torţionarul pusese mâna pe puşca lui, uşa din lemn de stejar nu avea cum să-l protejeze pe Henry.

De cealaltă parte a uşii, s-a auzit un târşâit de picioare; intrusul se răsucise cu faţa spre beci. Paşi grei au coborât scara, pierzându-se treptat.

Henry s-a întors în linişte la masa din bucătărioară. A pus pe ea puşca, rămânând în picioare. Deşi vinul nu era demn de pretenţiile lui, a golit paharul şi şi-a mai turnat unul.

Se aştepta să audă zgomote venind de jos, dinspre beci, dar tăcerea se prelungea.

Dacă torţionarul îl văzuse cărând cele două valize grele în casă şi dacă era cineva care bănuia ce ţinea în ele, atunci poate că deja le descoperise în beci.

Henry a aşteptat să audă cum uşa pivniţei se deschide şi uşile batante care dădeau spre scara exterioară se leagănă înainte şi înapoi. Nimic.

După o vreme, s-a aşezat la masă.

Dacă torţionarul reuşise, într-un fel saul altul, să plece neobservat cu cele două milioane de dolari, faptul acesta ar însemna o lovitură, dar nu un dezastru. Henry luase cu el diamante tăiate în valoare de cinci milioane şi alte zece milioane în obligaţiuni la purtător. În cutiile de depozitare a valorilor ale unor bănci din ţară şi din străinătate ţinea monede de aur cu multe carate, dar şi monede rare, a căror valoare o depăşea cu mult pe cea a conţinutului lor de metal preţios.

În cercurile în care Henry se învârtise cândva, frauda avea o istorie atât de îndelungată, încât unii o priveau drept o îndeletnicire onorabilă. Sumele cu care sistemul fusese secătuit în trecut erau însă derizorii comparativ cu averile care se scurseseră puhoi în ultimii ani.

Cei care furau miliarde erau nişte balene, iar bancuri de astfel de animale marine brăzdau apele, superhoţi maiestuoşi pentru care escrocii mărunţi de calibrul lui Henry nu reprezentau decât plevuşca, nişte făpturi neînsemnate care le deschideau drumurile.

Acum, Henry se întreba dacă se înşelase gândind că un peşte mic putea să înoate în siguranţă alături de leviatani. Poate că balenele devorau peştii mici cu aceeaşi plăcere cu care mâncau crustacee şi plancton.

Cel care urcase şi coborâse scările dincolo de uşă voia să-l facă pe Henry să cerceteze beciul. Tăcerea care urmase acestor mişcări era menită să îi

zdrobească împotrivirea, să o reducă la dimensiunea unui fir subțire.

I se întinsese o nadă. Numai că Henry nu avea de gând să o muște.

Și nici să iasă noaptea afară pentru a vedea ce mai rămăsese din ceea ce adusese cu el în Land Rover. Avea să aștepte până în zori.

Gândul la dimineața următoare l-a făcut să își pună problema eventualității întreruperii curentului electric de către adversarul său și a modului în care aceasta putea să îi amenințe poziția. Nu voia să orbecăie în întuneric printr-o casă străină.

Atunci când Universitatea din Colorado folosise casa pentru cercetările de management forestier, plătise compania de electricitate pentru a săpa pe sub drumul de pământ și a îngropa cabluri. Însă cablul trebuia să iasă din pământ înainte de a ajunge în casă, ceea ce reprezenta un punct vulnerabil.

Văzuse un contor în beci. Dacă torționarul era încă acolo și se hotăra să taie niște fire de la întrerupătoare, Henry avea să fie lăsat complet în beznă.

S-a imaginat bâjbâind cu greu prin camerele lipsite de lumină, cu vocea aceea joasă și răgușită șoptindu-i din spate: „*Henry, Henry*".

Cuprins de neliniște, a scotocit prin dulapurile și sertarele din bucătărie până când a dat de o lanternă și de niște baterii de rezervă. În regulă. Totul avea să fie bine.

Era cu puțin trecut de ora zece, și până la ivirea zorilor mai erau cel puțin opt ore. Dacă își petrecea noaptea stând de veghe, atent la orice zgomot și încercând să prevină tentativele de efracție, dimineața

avea să fie epuizat. Se simțea deja obosit și avea nevoie de somn pentru a-și recăpăta energia necesară supraviețuirii.

Primul impuls a fost să lase toate luminile aprinse. Numai că se obișnuise să nu doarmă decât pe întuneric. Dacă stingea lumina într-o singură cameră, oricine de afară și-ar fi dat imediat seama unde se culcase.

După un moment de chibzuință, a stins becurile de neon din bucătărie. Rămas în întuneric, a zărit o rază de lumină strecurându-se pe sub ușa de la beci, ceea ce însemna că adversarul său se afla acolo sau că voia să-l facă să creadă acest lucru.

A lăsat luminile aprinse pe hol și le-a stins în biroul unde Nora intenționase să-i aștearnă patul.

În living a stins una dintre lămpi, dar a lăsat o alta aprinsă, lângă fereastră.

Urma să se culce în dormitor, însă nu acolo unde s-ar fi așteptat oricine să-l găsească. Situația în care se afla necesita precauție și viclenie.

A proptit pușca de fotoliul din dormitor. A așezat lanterna și punga de baterii pe un taburet.

A scos de pe raftul de sus al dulapului cu uși sfărâmate două perne și două pături. Cu ajutorul lor, avea să creeze impresia că cineva dormea învelit în pături.

S-a apropiat de pat, și atunci a văzut mănușile.

A scăpat din mâini pernele și păturile.

Pe cearșaful brodat stăteau întinse mănușile de lucru din piele purtate de Jim în momentul când tăiase lemne. Nu fuseseră acolo mai devreme. Și erau pline de sânge. Sânge care pătrunsese în țesătura cearșafului.

24

În bucătăria apartamentului ei, în umbrele mișcătoare aruncate de molia îmbătată de lumină, Cammy Rivers a eliminat bolile provocate de protozoare de pe lista cu posibilele cauze ale comportamentului neobișnuit al animalelor de la High Meadows Farm.

Pe moment, părea să nu mai fi rămas decât varianta ca o substanță toxică sau un drog să le fi fost administrat cailor pur-sânge și animalelor lor de companie. Prin intermediul hranei contaminate accidental sau deliberat.

Speciile acelea – cai, capre, câini – nu primeau însă aceeași hrană. Până și unii dintre cai ar fi putut fi supuși unor diete diferite de ale celorlați. Prin urmare, contaminarea nu putuse fi decât intenționată.

Explicația a surprins-o: era deopotrivă melodramatică și aparent neplauzibilă. Însă, pe moment, nu avea nici o altă pistă de explorat.

Deși era de felul ei demodată când venea vorba despre cercetare, preferând cărțile internetului, care

de multe ori oferea informații eronate, de data aceasta s-a decis să coboare scările pentru a aprinde computerul. Nenumăratele droguri, cu lista lor lungă de efecte secundare, dar și chiar mai numeroasele toxine naturale sau fabricate de mâna omului nu puteau fi verificate și eliminate pe rând decât cu ajutorul unor criterii de căutare atent alese.

Tocmai se ridica de la masă, împingând scaunul deoparte, când telefonul fixat în perete a sunat. A luat receptorul în mână.

– Cammy Rivers.

– Bună, doctore, a spus Grady Adams. Sper că nu te-am trezit.

– Nu e nici măcar zece și jumătate, Grady.

– Da, dar știu că te scoli dimineața devreme. Ascultă, n-ai putea să dai o fugă până aici?

– Ăăă... Acum?

– Da.

– Sper că Merlin n-a pățit nimic.

Ea îi făcuse cadou puiul de ogar cu aproape trei ani în urmă.

– Nu, nu, Merlin e bine, ai putea să pui șaua pe el și să-l călărești. Nu, e vorba despre altceva.

– Ce anume?

– Nu știu cum să-ți spun... E ceva la care ar trebui să te uiți ca să înțelegi. Ar fi bine să-ți aduci trusa și ce mai ai tu pe acolo ca să le examinezi.

– Deci sunt mai multe. Au și un nume?

– Păi tocmai asta e chestia, că nu știu. N-am văzut în viața mea așa ceva. În clipa asta, îl fugăresc pe Merlin prin cameră, și lui îi place la nebunie.

– Uite ce-i, tâmplarule... nu cumva ai tras pe nas prea mulți vapori de vopsea?

– S-ar putea. Poate chiar am dat pe gât ceva.

25

După ce a descoperit pe pat mănuşile îmbibate de sânge, Henry Rouvroy a cercetat casa, încăpere cu încăpere, cu puşca în mână, fără să găsească pe nimeni, apoi a luat-o de la capăt, cu acelaşi rezultat.

Scaunul era în continuare proptit în uşa de la beci. Uşa de la intrare rămăsese încuiată, la fel şi cealaltă uşă, dintre bucătărie şi veranda din spatele casei.

Explicaţia era cât se poate de clară. Duşmanul său avea cheile. Le luase, fără îndoială, din buzunarele cadavrului lui Jim sau al Norei.

În timp ce Henry era aşezat la masa din bucătărioară, stând la pândă să audă zgomote venind dinspre beci şi bând un vin de o calitate atât de înfiorătoare, încât ar fi putut fi obţinut prin presarea unor struguri din plastic, nu a unora adevăraţi, torţionarul se strecurase în linişte în casă, deschizând uşa cu cheia. Lăsase mănuşile însângerate pe pat, mănuşile pe care le folosise mai înainte la mutarea

trupurilor din hambar, apoi ieşise din casă pe aceeaşi uşă, încuind-o în urma lui.

Henry înţelegea cum se petrecuse totul, dar nu şi de ce.

Mai devreme, interpretase acest comportament jucăuş drept dovadă a faptului că torţionarul avea un simţ al umorului adolescentin. Dar cu o mizã atât de mare şi cu toate glumiţele acelea făcute cu un risc fatal, gesturile adversarului său i se păreau acum nerezonabile, dacă nu de-a dreptul iraţionale.

Dacă cineva din Washington descoperise frauda pe care se străduise cu atâta abilitate să o acopere, dacă acea persoană îl monitorizase pentru a-şi da seama de dimensiunile escrocheriei şi pentru a-i ghici intenţiile, şi dacă acea persoană fie îl urmărise până la ferma lui Jim, fie îi aştepase aici sosirea, bunul-simţ îi spunea că ar fi fost ucis, împuşcat în ceafă înainte chiar să îşi dea seama că îi înţelesese cineva planurile de a transforma casa în reduta lui personală.

Evident, torţionarul său voia de la el mai mult decât banii şi ferma. A încercat să îşi imagineze ce anume era acel altceva, dar nu i-a venit nici o idee.

Pentru a se asigura că duşmanul nu avea să pătrundă în casă cu ajutorul unei chei, Henry a proptit un scaun în uşa de la bucătărie. Şi un al doilea în uşa de la intrare.

Henry se considera un monstru de o cruzime nelimitată şi de un egoism perfect, a cărui amoralitate absolută îl ajuta să acţioneze în propriul interes fără nici o ezitare. Acum era însă nevoit să recunoască, plin de regret, că făcuse greşeli.

Una dintre ele era aceea că își echipase Land Roverul cu dispozitive de asistență la drum și antifurt. Via satelit, acestea îi permiteau să anunțe imediat dacă avea vreo pană de cauciuc, un accident sau alte situații de urgență. Totuși, scopul lui inițial atunci când le instalase fusese acela de a obține recomandări demne de încredere cu privire la cele mai bune restaurante și hoteluri pe lungul drum parcurs spre vest.

În cercurile lui din Washington existau oameni capabili să pătrundă fraudulos în computerele care ofereau asemenea servicii prin satelit și să îl urmărească prin intermediul semnalului transmis de emițătorul instalat în Land Rover ca parte a pachetului oferit de firma specializată la care apelase.

Cumpărase Land Roverul folosind o carte de identitate falsă și plătise prin transfer electronic de la o bancă din Bermude, care la rândul său era alimentată cu fonduri din contul unei firme de design de țesături cu sediul în Franța, o companie-fantomă care acționa în interesul unei fabrici de textile inexistente din Filipine, deținută de un bogat om de afaceri din Hong Kong care nu putea fi interogat sau chemat să depună mărturie, pentru simplul motiv că era rodul imaginației lui Henry.

Sigur, ar fi putut folosi pe post de intermediar un vagabond fără acoperiș deasupra capului pentru a cumpăra cu banii jos un SUV uzat la mâna a doua, ar fi putut să-și conducă mașina zdrăngănitoare spre vest îmbrăcat în niște haine jerpelite, ca un turist oarecare din clasa de mijloc, hrănindu-se numai cu Twinkies, Big Mac și tacos din carne dubioasă și dormind în moteluri ieftine unde și-ar fi pus viața

în pericol, fie din cauza miilor de gândaci mutanți, fie a expunerii la un decor atât de lipsit de orice gust, încât o arteră cerebrală slăbită ar fi putut să-i plesnească în orice clipă.

Nici într-un milion de ani nu s-ar fi gândit vreuna din cunoștințele sale din Washington să îl caute – pe el sau pe oricine altcineva din cercurile lor – într-un asemenea vehicul sau prin localuri atât de patetice. Cu toții beneficiaseră de educație privilegiată și împărtășeau un set de standarde în jurul cărora își construiseră viețile și la care se așteptau ca și restul membrilor grupului să adere.

Includerea în această elită îți dădea un sentiment de *apartenență*, te elibera de orice senzație de neîncredere în sine, însemna să știi întotdeauna ce să gândești și ce ar trebui să gândești – într-un cuvânt, însemna *confort*. Însă acum Henry înțelegea că aceasta echivala totodată și cu o anumită lenevie intelectuală care te făcea incapabil de a ieși uneori din tipare. Crezuse că se ridicase deasupra trecutului dând frâu liber, fără opreliști, fiarei dinăuntrul său, dar își planificase fuga din Washington în aceste vremuri atât de periculoase tot așa cum s-ar fi pregătit pentru o excursie cu mașina la Hamptons în zilele de demult, când lumea nu începuse să alunece spre haos.

Torționarul său, pe de altă parte, deținea în mod cert abilitatea de a gândi în afara tiparelor. Nenorocitul voia de la el mai mult decât banii și ferma și își urmărea scopul folosindu-se de o tactică și de o strategie care pe Henry îl contrariau și îl făceau să-și piardă cumpătul.

Trebuia să fie mai flexibil din punct de vedere intelectual. Să se aştepte la tot ce era mai improbabil. Să anticipeze ceea ce era de neimaginat.

A scos cearşaful murdar de pe pat şi l-a pus deoparte, pentru a-l spăla mai târziu, repetându-şi în minte că supravieţuirea necesita mai multă flexibilitate mentală. Să se aştepte la tot ce era mai inimaginabil. Să anticipeze ceea ce era de negândit. A încercat să îşi imagineze ceva de negândit şi să întoarcă acel ceva pe toate părţile.

Dar, cum era un monstru în devenire, nimic de negândit nu i-a trecut prin cap, nici o motivaţie, nici o acţiune şocantă sau măcar stranie. Limitele şi încălcarea acestora nu aveau nici un sens pentru el.

Apoi a revăzut cu ochii minţii imaginea fratelui său geamăn care încasa un glonţ în faţă. A retrăit evenimentul exact aşa cum se întâmplase. Jim căzut pe podeaua hambarului, cu faţa descompusă.

Nu, nimic din toate astea nu era inimaginabil.

Pe urmă însă a văzut ceva ce nu se petrecuse: ochii injectaţi limpezindu-se, sângele care îi astupase uscându-se şi dispărând, privirea întoarsă la viaţă.

Nu. Asta nu era numai inimaginabil, ci de-a dreptul imposibil. Oamenii nu se întorceau din morţi pentru simplul motiv că nu exista viaţă după moarte.

Poetul Emerson, părintele intelectualului modern, spunea să ai încredere în voinţa ta, în puterea voinţei, şi atunci orice putea fi posibil. „Omul se defineşte prin ceea ce face", aşa spusese. Şi că oamenii nu aveau nevoie de speranţă şi de teamă, adică de speranţă în ceva mai presus de ei şi de teamă de urmările veşnice ale faptelor lor.

Henry Rouvroy nu avea de ce să se teamă de fratele ucis, ci numai de un torţionar necunoscut, care, în cele din urmă, se va dovedi un om ca toţi oamenii, un om aidoma lui, şi nu copia sa identică şi moartă revenită la viaţă, un om *ca* el, modelat după aceleaşi tipare şi cu o minte despovărată de orice superstiţii.

A îngrămădit pernele şi păturile de rezervă pe pat, în forma unui corp omenesc adormit. Peste trupul acela fals a tras un cearşaf.

A coborât în bucătărie, a luat scaunul din uşă şi s-a întors cu el la masă. A procedat la fel cu scaunul cu care blocase uşa de la intrare. Pentru moment, a lăsat scaunul proptit în clanţa uşii de la beci.

Torţionarul n-avea decât să intre iar cu cheia. De data aceasta, Henry avea să-l întâmpine pregătit.

26

La ora aceea, când nici un camion cu bușteni nu se îndrepta spre gater și nici o încărcătură de cherestea nu era expediată, drumurile de țară erau complet pustii.

Farurile Explorerului au luminat gardurile albe, în diverse forme geometrice, care împrejmuiau fermele, tăindu-și calea printre umbrele aruncate de copaci și făcându-le să se deschidă balansându-se ca niște uși întunecate spre pajiștile înghețate sub răsuflarea lunii.

Munții împăduriți erau mai negri decât cerul, iar luna domina de sus de tot marea de stele.

În capătul drumului de țară, Cammy a intrat pe alee, a înconjurat casa lui Grady și a parcat mașina în spate.

Atunci când venea aici la cină, luau întotdeauna masa în bucătărie, așa că se obișnuise să bată la ușa din spate, nu la cea din față.

Ea și Grady erau doar prieteni. Nici un bărbat – și nici o femeie – din viața ei nu reprezenta mai mult

de atât pentru ea, însă îl considera pe Grady Adams unul dintre prietenii săi cei mai buni.

Grady avea bunul-simț de a ști ce să întrebe și când să se abțină de la a pune întrebări. Era conștient că a ține la cineva nu însemna să îți satisfaci toate curiozitățile în privința lui sau a ei.

Poate că se înțelegeau atât de bine fiindcă și ea era conștientă de limitele conversațiilor chipurile binefăcătoare într-o societate care punea așa de mare preț pe terapie. Și nu se aștepta să fie vindecată de un prieten și nici să îl vindece, la rândul ei.

A împărtăși nu înseamnă a face destăinuiri complete. De fapt, cu cât îți împărtășeai mai mult trecutul, cu atât mai puțin oamenii puteau să vadă cine erai acum, concentrându-se pe ceea ce fuseseși înainte și te străduiseși din răsputeri să nu mai fii.

Vorbele și timpul nu vindecau pe nimeni. Numai viața te vindeca, dacă era să te vindece, viața trăită așa cum trebuie, cât de bine puteai având în vedere obiceiurile moștenite și dorințele confuze, viața trăită în timp și în cele din urmă dincolo de timp, până la momentul acela în care nu mai aveai nevoie de nici un terapeut și de nici un chirurg pentru a-ți alina durerea sau a o scoate din tine cu bisturiul.

Cammy s-a îndreptat spre casă cu trusa medicală în mână. A urcat treptele verandei din spate, iar Grady a întâmpinat-o în ușa bucătăriei.

Ca de fiecare dată, i-a plăcut ce vedea: Grady era un bărbat masiv, poate puțin cam aspru ca înfățișare, care dădea impresia de hotărâre cu maxilarul lui ferm și cu linia buzelor puternice, o senzație atenuată însă de blândețea privirii, acea blândețe la fel de vizibilă precum culoarea albastră a ochilor lui.

Unii erau de părere că blândețea nu se putea citi în ochii unui om blând, după cum nici răutatea nu se putea citi în ochii unui om rău. Însă Cammy le putea discerne pe amândouă: răutatea fiindcă avusese mult de-a face cu ea, și blândețea fiindcă îi lipsise atât de mult timp, încât absența ei o făcuse să devină deosebit de sensibilă atunci când avea parte de ea.

Citise odată despre un băiat pe nume Homer care, la vârsta de șase ani, suferise de o misterioasă boală neurologică în urma căreia, timp de treizeci de ani, fusese incapabil să simtă mirosurile. Într-o zi, pe când avea treizeci și șase de ani, luase în mână un trandafir pentru a-l vedea mai de aproape și a-i mângâia petalele catifelate, și în clipa aceea simțul mirosului îi revenise cu toată forța, atât de copleșitor, încât căzuse șocat la pământ. În anii care urmaseră, bucurându-se de aromele îmbătătoare de care este plină lumea, devenise atât de sensibil la parfumul trandafirilor, încât era capabil să simtă de la două blocuri distanță o tufă în floare sau să știe, înainte de a deschide ușa unei florării, dacă aveau trandafiri sau stocul se epuizase.

Blândețea din ochii unui om era la fel de clară pentru Cammy precum promisiunea unui trandafir simțită de Homer de departe, de dincolo de ușile închise.

De data aceasta, când Grady a întâmpinat-o, a văzut ceva în plus la el: o exuberanță și o mirare copilărești.

– Ar fi trebuit să te pregătesc mai bine dinainte, a spus el.

– Să mă pregătești? Cum adică?

– La telefon. Să-ți dau mai multe amănunte.

I-a ținut ușa de la bucătărie deschisă.

– Mi-am adus trusa, a spus Cammy.

– Nu, nu asta voiam să spun. Nu în sensul ăsta. Vreau să zic *să te pregătesc*. Grady a închis ușa. Deși n-aveai cum să fii pregătită. Nu pentru asta.

– Ce faci? Te bâlbâi?

– Așa pare, că mă bâlbâi, nu-i așa? S-au întâmplat atâtea lucruri. Și nu știu ce să zic despre asta. Despre astea. Poate c-o să știi tu. Hai să mergem! Sunt în living.

A traversat bucătăria, cu Cammy în urma lui. La pragul de intrare în hol s-a oprit. Cammy aproape că s-a ciocnit de el.

S-a întors cu fața spre ea.

– Sunt pe jumătate speriat că te duc să le vezi.

– Speriat? De ce?

– Poate că tu n-o să fii surprinsă. Poate că o să știi ce sunt. Nu că ar fi ceva. Deși ceva tot sunt. Dar ce știu eu? Nu mă pricep. Mă bâlbâi iar, este?

– Da, și nu e stilul tău.

– Mi-au mâncat puiul. O parte îl preparasem pentru Merlin. Bănuiesc că ei au fost. Deși n-am dovezi.

– Nu mă aflu aici ca să arestez pe cineva.

– Dar cine altcineva să fi mâncat puiul? Poate că făptura care a aprins lumina la atelier.

Cammy n-avea răspunsuri.

– Poate că întrerupătorul miroase a pui. Asta ar putea fi o dovadă, a spus ea în glumă.

Grady s-a răsucit iar cu fața spre ea.

– Nu-mi pasă că au mâncat puiul. Ceea ce m-a surprins e că au intrat în casă. Animalele sălbatice n-au atâta curaj.

A început să meargă din nou pe hol, dar, după trei paşi, s-a întors, şi de data asta Cammy chiar s-a ciocnit de el. El a prins-o cu o mână, ca să nu cadă.

– Sălbatice, curajoase... dar nu periculoase. Chiar dimpotrivă. Aproape domesticite. Ca nişte animale de companie.

A slăbit strânsoarea şi a înaintat iarăşi pe hol.

Cammy, care se aştepta ca bărbatul să se oprească din nou, a ezitat să-l urmeze.

Ajuns la arcada de la intrarea în living, Grady a aruncat o privire în spate.

– Ce faci? Hai, vino!

În cameră, Merlin s-a ridicat la apariţia lor. A dat uşor din coadă la vederea lui Cammy, dar nu s-a grăbit spre ea, aşa cum făcea de obicei. Era prea captivat de cele două creaturi aşezate pe canapea, în faţa lui.

Aveau statura unui copil de şase ani. Stăteau ca nişte copii, nu pe coadă, ca pisicile şi câinii, ci pe posterior, cu picioarele întinse în faţă.

În labele din faţă, fiecare dintre ele ţinea câte o jucărie pe care o examina cu interes. O răţuşcă galbenă de pluş, respectiv un şoricel cenuşiu.

Şi ele arătau aproape ca nişte jucării de pluş: îndesate, lucioase, cu blana albă ca zăpada. Nasuri, guri şi labe negre ca tăciunele şi fără pilozităţi.

– Ei, ce zici? Nu-i aşa că e o chestie nemaipomenită? a întrebat Grady.

Cammy i-a aruncat o privire scurtă. A încuviinţat din cap. Şi-a regăsit cu greu glasul.

– Mda. E într-adevăr o chestie.

A pus trusa medicală jos. I s-au înmuiat genunchii. S-a aşezat pe un taburet, în faţa animalelor.

Capetele lor nu erau alungite, ca ale câinilor, ci rotunde, iar feţele – plate prin comparaţie cu câinii. Nasurile şi gura aveau aspect felin. Semănau mai mult cu vidrele decât cu pisicile, dar nu erau vidre.

Cum capetele lor erau proporţional mai mari faţă de trup decât la animalele obişnuite, ochii imenşi nu păreau groteşti şi nici nu erau ieşiţi din orbite. Când clipeau, li se zăreau genele la fel de negre ca nasurile şi ca buzele.

Şi celelalte trăsături ale lor difereau de orice văzuse sau ştia Cammy despre animalele cu blană. Însă, mai presus de orice, ochii i-au atras atenţia.

Unele animale nocturne, precum lemurii africani, au ochii mari comparativ cu dimensiunile capului. Însă nici un animal cunoscut de ea nu avea nici pe departe ochii *atât* de mari.

– Ochii mari nu sunt esenţiali pentru vederea pe timp de noapte, a gândit ea cu voce tare. Animalele nocturno-diurne, ca pisicile şi câinii, văd bine noaptea pentru că au pupilele mari şi mulţi fotoreceptori în retină.

La multe animale, sclera – albul ochilor – nu este la fel de proeminentă ca la om. La majoritatea câinilor, sclera se observă numai atunci când animalele privesc în lateral. Cele două creaturi aşezate pe canapea păreau să nu aibă deloc scleră.

– Irisul, a spus Cammy, porţiunea pigmentată, pare că înfăşoară globul ocular în asemenea măsură, încât sclera nu este vizibilă când ochiul se roteşte.

Asta în sine sugera posibilitatea a numeroase diferenţe structurale faţă de ochii altor animale. Arcul convex al corneei constituia în acest caz o realizare anatomică mai impresionantă decât la ochiul uman. Camera anterioară şi cea posterioară ale umorii apoase erau mai mult ca sigur diferit conturate, integrând într-o manieră unică irisul şi modificând unghiul iridocorneal.

Ca veterinar, era de datoria ei să studieze mai îndeaproape animalele, însă surpriza şi uimirea o împiedicau, iar mintea şi inima îi erau şi ele afectate. Muşchii stomacali i s-au contractat, iar mâinile îi tremurau, împietrite de şoc.

Animalele scuturau-amuşinau-rodeau jucăriile din pluş. Creatura care ţinea rătuşca între labe i-a oferit-o celeilalte şi a căpătat la schimb şoricelul.

Merlin a dat din coadă, aparent încântat că vizitatorilor le plăceau jucăriile sale.

Un soi de mirare fără margini a cuprins-o pe Cammy, la fel ca mai devreme în acea zi, când văzuse comportamentul cailor de la High Meadows Farm. Cuvântul *mirare* nu exprima însă nici pe departe ceea ce simţea. Senzaţia era mult mai profundă. Deşi nu ştia cum să o numească.

Oricâte diferenţe existau între ochii creaturilor şi cei ai altor animale şi oricât de mari erau, culoarea lor era cea care impresiona cel mai mult. Era aurie, dar nu într-o nuanţă uniformă. Ci cu umbre de praf auriu, fuioare de in, reflexii de ambră...

– Irişii nu par striaţi, a spus Cammy.

De pe braţul fotoliului pe care se cocoţase, Grady a întrebat:

– Cum ai zis?

– Striaţi. Benzile închise şi întunecate la culoare ale fibrei muşchiului – striurile – radiază dinspre centrul irisului în afară şi îi conferă o anumită textură. Uneori, când lumina aruncă raze asupra ochilor deschişi la culoare, ei par să strălucească precum nestematele.

– A, da. OK, am înţeles. Striaţi.

– Dar ochii lor nu sunt striaţi. Au o textură total diferită. Mi-ar plăcea să-i studiez cu oftalmoscopul.

– Cred că te-ar lăsa să o faci.

Cammy şi-a ridicat mâinile ca să-i arate cât de tare tremurau.

– Doar nu ţi-e frică de ei? a întrebat Grady.

– Nu. Par docili... Nu despre asta e vorba... ci de ceea ce ar putea fi. Dumnezeule!

– Cum adică? La ce te gândeşti?

– Nu mă gândesc la nimic.

– Ba da. Ai tu ceva în cap.

– Nu. Nu *ştiu*. Dar *ceva* e la mijloc.

– Păi da, nu ţi-am spus eu că e o chestie nemaipomenită? Am crezut însă că ai idee ce ar putea fi.

– Nu. Nici o idee.

– Atunci măcar o teorie.

– Sunt doctor, nu teoretician.

– Uite ce-i. Acum o să sting lumina. Stai să vezi cum arată ochii lor pe întuneric.

Una dintre creaturi descoperise că şoricelul scotea sunete.

– Stai puţin, l-a oprit Cammy pe Grady, care se îndrepta spre întrerupător.

– Ce s-a întâmplat?

Chiţ, chiţ.

Merlin s-a ridicat pe labe, entuziasmat de iminenţa unei partide de joacă.

– Labele din faţă, a spus Cammy. N-am observat până acum. Am fost atât de captivată de ochii lor, că nu m-am uitat cu atenţie la labe.

– Ce-i cu ele?

Chiţ, chiţ, chiţ.

Cu genunchii încă înmuiaţi şi picioarele tremurânde, dar cuprinsă brusc de agitaţie, Cammy a sărit de pe taburet.

– Nu sunt labe. Sunt mâini.

– Mda, a spus Grady. Ca la maimuţe.

Lui Cammy i s-au umezit dintr-odată palmele. Şi-a şters mâinile pe jeanşi.

– Nu, nu. Nu ca la maimuţe.

27

Fiind un bărbat care punea mare preţ pe igiena personală, Henry Rouvroy tânjea după o baie. Activităţile în care se angajase de la sosirea la fermă îl făcuseră să transpire în repetate rânduri.

În următorii ani, trebuia să se comporte ca un ţărănoi pentru a putea trece drept Jim. Însă ideea de a fi redus la statutul de Mare Nespălat, atât din punct de vedere fizic, cât şi intelectual, îi repugna.

Dar, cum torţionarul său stătea la pândă, nu a îndrăznit să-şi expună goliciunea, devenind vulnerabil. Zgomotul făcut de duş l-ar fi asurzit, împedicându-l să-şi audă duşmanul apropiindu-se.

Tot ce putea face era să se spele bine pe mâini. A umplut repede chiuveta cu apă caldă şi şi-a suflecat mânecile cămăşii.

Dinspre săpun s-a ridicat o aromă ieftină, o imitaţie slabă de parfum de trandafiri. Şi nici nu făcea spumă multă, ca săpunurile cu care era el obişnuit. Clăbucii aveau mai degrabă un aspect mâlos.

Atunci când avea să se apuce să umple beciul cu provizii în aşteptarea haosului ce urma să cuprindă lumea, avea să fie nevoit să facă stocuri serioase de săpunuri de calitate. Fără îndoială că şi şampoanele, balsamurile, pastele de dinţi şi celelalte obiecte de toaletă din casă fuseseră cumpărate tot pe criterii de preţ şi nu corespundeau standardelor sale.

Starea în care se aflau unghiile l-a enervat. Murdăria se cuibărise sub fiecare dintre ele.

Cum de putuse să mănânce când avea unghiile atât de jegoase? Poate că, aidoma unei ceţi maligne care debutează sub forma unui fuior nebulos, modul rural de a gândi se insinuează în mintea unui nou-venit fără ca el să-şi dea seama. Începi prin a nu-ţi curăţa unghiile într-o zi şi peste o săptămână te trezeşti că mesteci tutun şi îţi cumperi o salopetă cu bretele *pentru că îţi place asta*.

Trebuia să aibă mare grijă să nu alunece pe nesimţite de la sofisticare la practici barbare şi idei de ţopârlan.

În savonieră se afla o perie mică dreptunghiulară cu ţepi destul de aspri, în mod cert menită să scoată mizeria care se încăpăţâna să se instaleze în cutele de la încheieturile degetelor şi sub unghii. Henry a luat-o şi a frecat puternic, încercând să îndepărteze murdăria.

În timp ce trudea de zor, şi-a dat dintr-odată seama, disperat, că nu avea să mai poată apela de două ori pe lună la serviciile unei manichiuriste. Asigurarea sănătăţii şi a atractivităţii unghiilor cădea de acum încolo exclusiv în sarcina sa.

Părul! Cu un frison de groază, şi-a dat seama că urma să fie nevoit să se tundă singur.

În zona asta rurală, în acest ţinut al mocofanilor şi al mitocanilor, existau, fără îndoială, frizeri, însă, din câte bănuia el, învăţaseră cu toţii meserie tunzând oile, aşa că nu îi puteau oferi altceva decât o tunsoare de mârlan. Oricum, atunci când anarhia avea să cuprindă naţiunea, a te aventura la o frizerie avea să fie un gest la fel de necugetat ca mersul în picioarele goale pe deasupra unui cuib de şerpi.

Apa nu era bună, abia călduţă. Deocamdată, reuşise să-şi cureţe corespunzător patru unghii. A golit apa murdară din chiuvetă, apoi a lăsat să curgă apă proaspătă.

A frecat şi a tot frecat. A golit şi a umplut iarăşi chiuveta.

Când a terminat de curăţat mâinile, a simţit că scăpase nu numai de mizeria de sub unghii, dar şi de orice rămăşiţă de superstiţie. Era convins că nu avea să mai sufere niciodată de fantezii paranoice cu morţi treziţi la viaţă. Adio, Jim!

Cu puşca în mână, Henry a făcut încă o dată turul casei.

În bucătărie, s-a holbat la firul de lumină care se strecura pe sub uşa beciului. Îl tulbura vederea acelei străluciri revărsate într-un loc în care bezna ar fi trebuit să fie stăpână – acea licărire care băltea, se înălţa, se insinua în întuneric.

S-a întors în dormitor şi a rămas în picioare, uitându-se la aşa-zisul trup adormit de pe pat, la trupul fals clădit din perne şi pături înfăşurate. Simulacrul era convingător.

A aprins lanterna şi a stins lumina din dormitor de la întrerupătorul aflat lângă uşă. A lăsat uşa

deschisă. Lumina de pe hol era prea difuză pentru a contracara întunericul adânc din încăpere.

A aşezat puşca în jumătatea goală a dulapului, din care scosese mai devreme hainele Norei. S-a aşezat pe jos, cu spatele sprijinit de perete, lăsând uşa sfărâmată deschisă. A stins lanterna.

De afară, torţionarul avea să zărească lumina slabă din living, în timp ce toate celelalte camere erau cufundate în beznă. Putea presimţi că i se întinsese o cursă şi avea să aştepte ca Henry să iasă din casă înainte de a face el o mişcare. Dacă nemernicul îndrăznea să descuie uşa cu cheia pentru a intra în casă, Henry avea să fie pregătit să-l întâmpine.

Simulacrul de pe pat părea un bărbat adormit.

Dacă duşmanul intra în dormitor, aprindea lumina şi trăgea asupra falsului Henry, adevăratul Henry îl putea răspunde deschizând focul cu puşca din dulap, ucigându-l pe loc.

Aşa cum stătea în întuneric, Henry şi-a imaginat forma întinsă pe pat, înfăşurată în pături. O vedea cu claritate în minte.

Un bărbat culcat ar fi avut exact acelaşi contur ca manechinul făcut din perne şi pături. Exact acelaşi contur.

Ştia că bărbatul culcat în pat nu era nimic altceva decât un morman de perne şi pături, pentru că el însuşi le înfăşurase mai devreme. Ştia asta. Nimic altceva decât perne şi pături.

Henry a aşteptat ca o uşă să se deschidă undeva, la distanţă. A aşteptat să audă paşii apăsaţi ai intrusului. A aşteptat foşnetul cearşafurilor produs atunci când cineva se mişcă de pe o parte pe alta.

Nimic. Nimic. Nimic. Încă.

28

Pentru Cammy Rivers, revelaţia mâinilor creaturilor misterioase a fost ca intrarea prin şifonier în ţinutul Narnia[1], ca un zbor prin tornadă cu Toto[2], ca un moment în care toate lucrurile cunoscute de o viaţă se dovedesc dintr-odată a fi – aşa cum au fost dintotdeauna – la numai o uşă, la numai o pală de vânt distanţă de o realitate complet diferită.

---

[1] Referire la a doua carte din seria „Cronicile din Narnia" a scriitorului britanic C.S. Lewis (1898–1963), *Şifonierul, leul şi vrăjitoarea* (publicată în 1950), în care cei patru copii ai familiei Pevensie intră printr-un dulap magic într-un ţinut fermecat. Cărţile s-au bucurat de un enorm succes, fiind adaptate de-a lungul vremii în diverse variante pentru televiziune şi scenă, precum şi în pelicule de desene animate şi filme artistice de lungmetraj. (n.tr.)

[2] Aluzie la *Vrăjitorul din Oz*, celebrul film musical realizat în 1939 în care micuţa Dorothy este luată pe sus de o tornadă, împreună cu câinele ei Toto, şi dusă spre tărâmul magic din Oz (n.tr.)

Animalul care se juca acum cu rățușca galbenă din pluș a găsit locul pe care se apăsa pentru a o face să scoată sunete: *mac, mac.*

Imediat, însoțitorul său a răspuns apăsând pe șoricelul cenușiu: *chiț, chiț, chiț.*

Gâfâind bucuros în așteptarea partidei de joacă, Merlin a rămas așezat pe labe, uitându-se de la unul dintre noii săi prieteni la celălalt, ca să vadă care avea să declanșeze distracția.

Mac. Chiț, chiț. Mac, mac. Chiț.

Aproape toată copilăria, Cammy își dorise cu disperare un moment magic, un val care să măture tot ce găsea în cale și să transforme, într-o clipită, imposibilul în posibil. Renunțase la acest vis cu mult timp în urmă, încă înainte de a-și fi terminat copilăria marcată de brutalități, iar acum se trezea dintr-odată martora unui eveniment ce se arăta atât de încărcat de promisiuni, încât părea să aibă forța de a-i pune tot trecutul într-o nouă perspectivă, de a-i alina amintirile dureroase și de a deschide acea ușă prin care, pășind, avea să devină complet alta.

Chiț. Mac. Chiț. Mac, mac, mac.

Termenul *mirare* nu exprima îndeajuns de bine sentimentul - emoție și senzație totodată - care înflorea tot mai puternic în ea cu fiecare clipă, iar acum cuvântul potrivit nu îi mai scăpa printre degete. Dar se temea ca rostirea lui, chiar și numai pentru sine, să nu-i aducă ghinion și să transforme ceea ce promitea să fie memorabil într-un lucru mărunt, pământesc.

Chiț, chiț. Mac. Chiț, chiț. Mac.

Așezată din nou pe taburet, Cammy continua să-și țină privirea fixată pe mâinile animalelor, care strângeau și apăsau jucăriile.

- Nu. Nu ca maimuțele. Există peste o sută de specii de maimuțe, și unele dintre ele, nu toate, au mâini în loc de labe. Iar cele care au mâini nu au întotdeauna degetele mari.

Grady s-a ridicat de pe brațul fotoliului din spatele lui Cammy și s-a lăsat pe vine lângă taburetul ei.

- Astea au degete mari, a spus el.

- Da, fără îndoială. Iar unele maimuțe își folosesc degetul mare ca să apuce diverse obiecte. Însă numai capucinii și una, poate două specii pot apuca lucrurile ținându-le între degetul mare și arătător.

Chiț. Mac. Chiț, chiț. Mac, mac.

Unul dintre animale scotea mici chiote de plăcere, și cele două creaturi păreau a rânji una la cealaltă.

Bocănind pe podea, Merlin a ieșit în fugă din cameră.

- Dintre maimuțe, numai capucinii și cercopitecii - din câte îmi amintesc - își pot roti degetul mare pentru a apuca anumite lucruri.

Grady a numărat „unu, doi, trei, patru", mișcându-și degetul mare de la mâna dreaptă pentru a atinge, pe rând, celelalte degete.

- Nu știu de nici o maimuță cu degete mari complet opozabile, pe care să le poată roti cu atâta dexteritate, a spus Cammy. Multe maimuțe nici nu apucă, de fapt, cu degetul mare, ci pur și simplu țin lucrul respectiv în palmă apăsându-l cu degetele.

– Oricum, tipii ăştia nu sunt maimuţe, a comentat Grady. N-aduc nici pe departe cu maimuţele.

– Exact, a încuviinţat Cammy. Unii lemuri au mâinile destul de flexibile, dar astea nu sunt mâini de lemur.

– Cine are mâini de felul ăsta?

– Oamenii.

– Dar în afară de noi?

– Nimeni altcineva.

– Nu se poate, mai trebuie să fie şi alţii.

– Mda, uite, ăştia doi de aici.

După ce scotocise în cutia lui de jucării din bucătărie, Merlin a apărut în goană în cameră cu un raton din pluş în gură.

Animalele de pe canapea au reacţionat cu interes la vederea comorii cu coadă răsucită.

Sperând că le va ademeni să se hârjonească împreună, Merlin a muşcat din raton, care a scos un chiţăit asemănător celui produs de şoricelul cenuşiu.

Dezamăgite parcă de sunet, o simplă copie, creaturile au revenit la examinarea propriilor jucării.

– Uită-te la modul în care umblă cu jucăriile, a spus Cammy.

– Ce vrei să zici?

– Fii atent cum le mângâie.

– Şi ce-i cu asta?

– Uită-te la cel de acolo, Grady. Vezi cum îi place să pipăie ciocul din cauciuc al răţuştei?

– Mda, şi lui Merlin îi place să-l molfăie.

– Uită-te şi la celălalt! Vezi cum îşi freacă degetul mare de nasul şoricelului? Pun pariu că au în comun cu noi nu numai forma şi funcţia mâinilor. Ci şi bogăţia de terminaţii nervoase din vârful degetelor.

Ştiai că, prin comparaţie cu alte specii, fiinţa umană are un simţ al pipăitului extrem de rafinat, unic în felul său?

– Nu, n-am ştiut, a recunoscut Grady.

– Ei bine, tocmai ai aflat. Unic pe pământ, reţine. Sau cel puţin aşa am crezut până acum.

Plictisită parcă de jucărie, una dintre creaturi a aruncat şoricelul de cealaltă parte a încăperii, unde a ricoşat de pe poliţa şemineului în cămin.

Merlin a lăsat ratonul şi s-a năpustit după şoricel.

A doua creatură a azvârlit răţuşca în capătul celălalt al camerei.

Câinele a înşfăcat şoricelul, apoi l-a lăsat să cadă şi s-a repezit după răţuşcă.

Unul dintre animale a început să ridice colţul unei perne de pe canapea, aparent curios să vadă ce era sub ea.

Celălalt părea interesat de Cammy. A alunecat spre marginea canapelei şi s-a aplecat în faţă, privind-o fix.

În centrul ochilor săi aurii frumoşi, pupilele nu erau negre, ci de un arămiu-închis.

Merlin s-a întors cu răţuşca în bot. A apăsat de două ori pe ea, făcând-o să măcăne, însă nici una dintre creaturi nu părea dornică de joacă.

– Nu e în regulă să le zicem „animale" sau „făpturi", a spus Cammy. Ar trebui să le dăm un nume.

– Dar eu nu dau nume animalelor din pădure.

– Nu sunt în pădure. S-au mutat aici, în casă, cu noi.

– Nu pentru mult timp, probabil.

– Ai fost atent la ce-am spus?

– Aşa cred.

– Bun. Atunci repet: s-au mutat aici.

– Animalele sălbatice nu se mută într-o casă.

– *Sălbatic* nu e un termen potrivit pentru ele. Tu însuți ai spus că sunt aproape domesticite, ca niște animale de companie.

– Da, așa am zis. Chiar crezi că sunt animalele de companie ale cuiva?

Cammy a clătinat din cap.

– Nu. Nici vorbă. Dar ceva sunt totuși.

– Văd că nu înaintăm deloc. Ne-am întors la teoria cu ceva și cu chestia nemaipomenită.

După ce descoperise că nici unul dintre noii săi prieteni nu avea chef de joacă, Merlin se apropiase de Cammy cu rățușca în bot, scuturând-o încolo și încoace.

Cammy l-a scărpinat pe cap.

– Nu acum, drăguțule, am treabă.

Surpriza și uimirea nu afectează mintea și inima decât pentru o perioadă de timp. Însă mirarea de care fusese cuprinsă Cammy persista, probabil și pentru că, pe măsură ce studia creaturile, era tot mai intrigată.

Nările lor fremătau des, ceea ce sugera faptul că vasele de sânge și nervii se găseau din plin în cavitățile nazale, la fel ca la câini, și că aveau un simț al mirosului foarte dezvoltat. Aveau dinți de omnivore, destul de umani ca formă, ascuțime și amplasare. În ciuda blănii care îi acoperea, mușchii feței le permiteau să adopte o mare varietate de expresii. Degetele de la labele din spate erau mai lungi decât la oameni, iar degetul mare semăna cu cel de la mână, nu complet opozabil dar suficient de funcțional pentru a le ajuta la cățărat.

Cu fiecare nouă observație, Cammy era tot mai incitată. Idei, întrebări și supoziții care dădeau la rândul lor naștere altor teorii i se învârteau prin cap. Scânteia unei idei se ciocnea de scânteia alteia, apoi de alta, și tot așa.

Arătând spre animalul cocoțat pe marginea canapelei care se uita fix la ea, Cammy a spus:

– Ea este atât de misterioasă. O să-i spun Puzzle.

Cum organele genitale ale creaturilor erau bine ascunse sub blană și încrețiturile pielii, Grady a întrebat:

– Cum de știi că e femelă?

– Nu știu, dar așa bănuiesc. E puțin mai mică decât celălalt. Și nu are coada la fel de stufoasă.

– Bine, dar păunii nu sunt mai mici decât păunițele?

– Da, și e adevărat pentru anumite specii, dar nu pentru toate. La retrieverii aurii, masculii au, de obicei, coada mai stufoasă.

Puzzle s-a lăsat să alunece de pe canapea în jos și, așezată pe patru labe, și-a înălțat capul, continuând să o studieze pe Cammy.

Imediat, celălalt animal s-a apropiat de perna pe care stătuse Puzzle și a ridicat un capăt ca să vadă ce era dedesubt.

Grady a spus:

– Deci cel care caută mărunțiș sub pernă e mascul?

– Sunt aproape sigură. Deși se poate și invers. Lui o să-i zic Riddle[1].

– Puzzle și Riddle. Cred că sună mai bine decât Ebb și Flo[2].

---

[1] În engleză, în original, „ghicitoare, enigmă" (n.tr.)

[2] Numele unui serial TV de desene animate pentru copii (n.tr.)

– Ar trebui să ți se interzică prin lege să dai nume animalelor.

– Cred și acum că Howard ar fi fost un nume tocmai potrivit pentru Merlin.

– Pentru numele lui Dumnezeu, aveai de gând să-i spui Sassy.

– A, nu, te-am păcălit ca să te conving să mă lași să-i spun Howard.

Cammy a spus, arătând spre femelă:

– Tu ești Puzzle. Dar orice puzzle are o rezolvare.

Parcă pentru a confirma că nu erau animale sălbatice, ci creaturi obișnuite cu oamenii, Puzzle s-a urcat iute pe taburet și s-a cuibărit în poala lui Cammy, alintându-se, ca și cum nu ar fi avut douăzeci și ceva de kilograme ci ar fi fost un cățeluș de companie.

Cammy a mângâiat-o râzând pe Puzzle și a exclamat simțindu-i moliciunea și desimea blănii:

– Grady, vino și pune și tu mâna.

Grady a pipăit și el blana.

– Moale ca blana de nurcă, a spus el.

– Chiar mai moale decât blana de nurcă. Mai moale decât blana de samur. Mai moale ca orice.

Sub mâinile dibace ale lui Cammy, Puzzle a început să toarcă încântată.

– la uite la tine, radiezi, a remarcat Grady.

– Nu radiez deloc, a obiectat Cammy.

– Nu te-am văzut niciodată radiind așa.

– Nu radiez, doar nu-s lampă.

– Parcă ai fi o sfântă dintr-o pictură.

– Nu sunt sfântă.

– Nu contează, tot radiezi.

29

Incidentul a avut loc după-amiaza, și Tom Bigger nu s-a putut gândi decât la el toată ziua și până târziu în noapte, înainte de a se decide ce să facă.

Totul s-a petrecut pe când vomita în pubelă.

Fără să scoată nici un țipăt specific, atât de strident, un stol de pescărușI, apărut parcă de nicăieri, s-a năpustit bătând din aripi și planând cu puțin pe deasupra capului său. Simplul gest de a se feri, de a se întoarce și a privi apoi în sus, spre soare, a fost de ajuns pentru a-l face să amețească.

Pubela se afla la un pas de el. Dacă n-ar fi fost acolo, confuz cum era, ar fi vomitat probabil pe pantofi. O mai făcuse și altă dată.

Pubela deservea un mic refugiu, la ieșirea de pe autostrada de coastă. Două bănci din ciment ofereau puncte de observație de la care se puteau admira marea scăldată în razele soarelui și o porțiune în curbă a țărmului.

Ocazional, în zilele în care arăta cât de cât prezentabil, Tom urca de pe plajă pentru a cere de

pomană şoferilor care se opreau acolo pentru a intra în comuniune cu natura. Dacă încerca să cerşească atunci când înfăţişarea lui de vagabond sărea în ochi, fraierii nu se dădeau jos din maşini.

Numele Bigger[7] i se potrivise mai bine în tinereţe. La patruzeci şi opt de ani, câţi avea acum, şi cântărind cu aproape douăzeci şi cinci de kilograme mai puţin decât în perioada lui de glorie, era numai piele şi os, deşi, cu înălţimea sa de un metru şi nouăzeci şi cinci, încă îi domina pe mai toţi ceilalţi. Cu oasele lui mari, încheieturile mâinilor groase ca nişte cozi de topor şi palmele imense, putea doborî pe oricine, însă felul în care îi arăta faţa împiedica lumea să îl provoace.

De trei ori în trecut, când ura de sine devenise atât de otrăvitoare, încât nu o mai putuse struni, îşi pocnise faţa cu pumnii lui masivi până ce durerea îl arsese, răvăşitoare, după cum meritase. De fiecare dată, cineva îl găsise şi se îndurase de el, ducându-l la spital.

Acceptase îngrijirile de bază şi lucrările dentare, însă refuzase chirurgia plastică reparatorie. Voia să arate aşa cum era: un om distrus, o epavă nefuncţională. Voia ca oamenii să îl vadă aşa cum era, iar el, la rândul său, să le vadă mila şi scârba.

Umilinţa l-a ajutat să-şi ţină îndreptată acrimonia numai asupra lui însuşi. Se temea ca nu cumva, într-o bună zi, amărăciunea să se transforme în ostilitate împotriva celorlaţi, iar duşmănia să îl împingă să facă un gest necugetat. Era îngrozit de

[7] În engleză, în original, „mai mare, mai solid" (n.tr.)

posibilitatea de a săvârşi ceva rău, violent, de a deveni un monstru.

Atunci când cerşea, ţinea în mâini o pancartă prin care se identifica drept veteran, victimă a unui atac cu bombe dintr-un conflict sau altul din Orientul Mijlociu, deşi în fapt nu era decât veteranul războiului dus cu sine însuşi.

În ziua aceea, bărbierit şi cu părul proaspăt spălat în mare, îmbrăcat într-o pereche ponosită de pantaloni kaki şi o cămaşă hawaiiană cu model cu papagali, Tom arăta suficient de prezentabil pentru a încasa în trei ore de cerşit treizeci de dolari şi ceva mărunţiş.

Se afla singur în refugiul de pe şosea atunci când pescăruşii se năpustiseră asupra sa, şi, cuprins de ameţeală, vomitase în pubelă.

Cu stomacul arzând, a scos din buzunarul de la pantaloni o sticlă de o jumătate de litru de tequilla cu care să-şi alunge gustul amar din gură. Incidentul s-a petrecut exact în clipa când a dus sticla la buze.

La sfârşit, când a fost capabil să se mişte din nou, a luat-o din refugiu spre nord şi a mers până când faleza s-a transformat într-o pantă abruptă din gresie. A coborât în grabă, târşâindu-şi picioarele, până la ţărmul mării. Odată ajuns pe plajă, şi-a dat seama că nu apucase să bea din tequilla şi că pierduse sticla pe drum.

De câteva luni se adăpostea într-o mică grotă de trei metri şi jumătate adâncime, la baza malului, imediat dedesubtul punctului de observaţie din refugiu. În afara păturilor făcute sul şi a celor câteva obiecte personale, îşi ţinea acolo şi proviziile de tequilla şi o cutie de tablă cu ţigări de marijuana.

În ultimii ani, bea mai mult decât fuma. Acum tânjea să bea şi să fumeze până când avea să se cufunde în uitare.

Însă, pentru prima oară în viaţa lui, cel puţin din câte îşi amintea, şi-a refuzat plăcerea după care tânjea. În schimb, a intrat îmbrăcat complet, aşa cum era, în mare şi s-a aşezat pe jos în locul unde valurile blânde îl băteau în piept.

Pe această fâşie de ţărm aflată în proprietatea statului, din respect pentru unele specii ameninţate cu dispariţia, plaja era permanent închisă pentru înotători, surferi, oameni veniţi cu cortul şi pescari. Totuşi, falimentara Californie nu dispunea de suficiente fonduri pentru a lua vreo altă măsură în afară de a percepe taxe, şi Tom nu îşi făcea griji că avea să fie deranjat de vreo patrulă de coastă.

Marginile oraşului se întindeau la vreun kilometru jumătate spre sud. Cândva, fusese o comunitate promiţătoare, dar acum devenise unul din acele nenumărate locuri în care oamenii aşteptau ca un lucru să se termine pentru ca altul să înceapă. În majoritatea zilelor, Tom Bigger se ducea pe jos în oraş, însă nici unul dintre orăşeni nu bătea la pas atâta drum spre nord.

De-a lungul anilor, locuise în multe locuri: corturi, canale, cimitire de maşini, un hambar pe jumătate prăbuşit, case abandonate. Sperase ca mica grotă din faleza de gresie să fie ultimul lui cămin.

Cu şase luni în urmă, visase de două ori că locuia chiar deasupra nivelului mării, într-o peşteră cu pereţi şerpuitori şi netezi în care vântul ce pătrundea din afară vorbea pe mai multe voci. În vis, marea se

umflase monstruos şi năvălise peste el în timp ce urmărea cum apa şi stelele se îmbrăţişau.

După al doilea vis, se plimbase kilometri întregi pe plajele pustii până când îşi găsise adăpostul actual, mica grotă cu pereţi şerpuitori şi netezi. Crezuse în promisiunea unui tsunami, şi ştia ce avea de făcut: să aştepte valul cel mare, potopul care avea să-l înece.

Incidentul din refugiul de pe şosea schimbase totul. Acum nu mai ştia ce să facă.

A rămas bălăcindu-se în apă până spre asfinţit. Dacă marea nu avea de gând să-şi ţină promisiunea, atunci poate că îi limpezea totuşi mintea, îl ajuta să înţeleagă ce văzuse şi să îşi dea seama ce trebuia să facă acum, în loc să aştepte valul acela uriaş.

De două ori, oamenii opriţi în refugiu au strigat după el. Nu i-a luat în seamă. Mai târziu, doi bărbaţi tineri au coborât de pe faleză, fie pentru a vedea dacă îl puteau ajuta cu ceva, fie – mult mai probabil – ca să îşi bată joc de el cu cruzime. Pe când se apropiau, unul dintre ei l-a întrebat:

– Hei, tipule, unde ţi-e placa de surf?

S-a întors spre ei, şi cei doi s-au oprit văzându-i faţa. Şi-au schimbat imediat atitudinea şi expresiile şi au făcut câţiva paşi în spate.

În timp ce tinerii discutau între ei, Tom şi-a scos mâinile din apă şi le-a arătat pumnii enormi.

Cei doi s-au retras şi nici că au mai revenit.

După o vreme, Tom s-a mutat mai în spate, pentru ca valul să se spargă la picioarele lui.

Nici amurgul şi nici noaptea nu i-au fost sfetnici buni.

Luna arunca reflexe argintii pe spuma valurilor.

Departe în zare, pe marea întunecată, luminile vapoarelor se mişcau spre nord, se deplasau către sud, străluceau mai tare, apoi se estompau.

Desprins parcă din epoca de dinaintea apariţiei omului pe pământ, un bâtlan albastru de o mărime colosală, o prezenţă preistorică de peste un metru cincizeci înălţime, s-a ivit din apele puţin adânci ale valului şopotitor prăbuşit la ţărm, hrănindu-se în timp ce înainta.

Bâtlanii croncăne de obicei când vânează. Acesta însă păşea maiestuos, în tăcere. S-a oprit la picioarele lui Tom şi l-a privit cu ochii lui pe jumătate înconjuraţi de o dungă neagră, ca un monoclu. În loc să îşi întindă aripile imense şi să-şi ia zborul sau să scoată strigătul acela agresiv de luptă, a făcut doar o mică pauză, apoi a trecut nepăsător pe lângă el, continuând să meargă către nord de-a lungul ţărmului, înfigându-şi ciocul ascuţit în peştii mici.

Luna, vapoarele, bâtlanul care vâna, toate păreau să îi transmită lui Tom acelaşi mesaj: „Ridică-te, mergi, du-te."

Înfrigurat dintr-odată, şi-a scos lucrurile umede de pe el şi le-a lăsat alături, pe plajă. S-a îmbrăcat într-unul dintre cele două schimburi de haine pe care le avea: ciorapi groşi, pantofi de sport, jeanşi şi o cămaşă de dril.

A băgat şase sticle de tequilla de o jumătate de litru în rucsac şi a îngropat restul de provizii în nisip, în spatele grotei, cu toate că bănuia că nu avea să se mai întoarcă niciodată în locul acela.

Păturile făcute sul erau uzate şi murdare, aşa că le-a lăsat în grotă, însă a împachetat cutia de tablă cu ţigările de marijuana şi pistolul.

Fără nici o destinaţie în minte, s-a luat după direcţia traficului marin. La momentul acela, două grupuri de luminiţe erau vizibile. Ambele vapoare se deplasau spre sud, aşa că Tom Bigger a pornit şi el într-acolo, către oraş.

Nu credea că oraşul avea să fie destinaţia lui finală. La sosire, poate că avea să primească vreun semn care să îi indice încotro să pornească mai departe.

Uneori lua decizii bazându-se pe vise care i se păreau a prevesti ceva, ca atunci când îşi găsise grota de pe malul mării în vreme ce aştepta un val mare, nimicitor. Visele în care credea şi sub influenţa cărora îşi alegea direcţiile de mers erau întotdeauna vise de moarte, prevestitoare de rele, dar totuşi ademenitoare.

Până atunci, nu se aşteptase niciodată să vadă semne şi indicii în lumea care se deştepta la viaţă după o noapte de somn. Dar poate că acum avea să le vadă. Incidentul din refugiul pustiu îi clătinase din temelii toate convingerile. Nu ar fi fost deloc surprins să constate că era împins de la spate de lucruri absolut pământeşti – bâtlani albaştri sau vapoare îndepărtate – care păreau să fi căpătat dintr-odată o semnificaţie aparte şi necesitau un efort de interpretare.

Nisipul jilav, compact, de sub picioare. În dreapta, marea imensă învăluită în întunericul nopţii. Cerul dur şi rece, dar punctat de stele. În stânga, uscatul, autostrăzile şi oraşele, oamenii, cu toate durerile lor, cu posibilităţile lor infinite şi ororile de nedescris, lumea de care se îndepărtase de atâta timp, toate acele lucruri care ar fi putut fi şi ale lui, însă nu fuseseră niciodată, dar care poate, acum, reprezentau viitorul său.

30

Așezată pe taburet, cu Puzzle în poală, Cammy a început cu urechile păroase, a căror formă îi amintea de bobocii de cale, apoi a continuat mai jos, pe gât și umeri, îngropându-și degetele în blană, masând tot timpul mușchii netezi ai creaturii. A fost surprinsă de ceea ce a constatat – sau, mai bine zis, de absența a ceva la care se aștepta.

– Nu simt nici o căpușă. Nici una. Și, din câte se pare, nici purici nu are.

Grady s-a strâmbat.

– Nu m-am gândit la căpușe și la purici atunci când le-am lăsat să intre în casă...

– Nici căpușe, nici purici – bănuiesc că nu rătăcesc prin câmpuri și păduri decât de o zi sau cam așa ceva, poate chiar de mai puțin timp.

– În după-amiaza asta, când eu și Merlin le-am văzut pentru prima oară pe pajiște, zburdau de parcă tocmai fuseseră puse în libertate. Poate că așa și era.

– Nu are papiloame și chisturi, a raportat Cammy.

Și-a dus mâna la nas și și-a dat seama că nici un miros dezgustător nu se transferase de pe blana albă pe palma ei. S-a aplecat în față și a adulmecat fața animalului.

– Miroase a proaspăt, de parcă abia ar fi fost spălată.

Simțindu-se nebăgat în seamă, Merlin a lăsat rățușca de jucărie din bot și și-a vârât capul masiv în vâltoarea momentului, odihnindu-și bărbia pe pieptul lui Puzzle și ridicându-și ochii spre Cammy.

Înainte ca ea să apuce să-l mângâie, Puzzle i-a prins botul între mâini și a început să-i maseze fața cu degetele ei micuțe, modul preferat de alint al lui Merlin.

– Ia uită-te, a șoptit Cammy, ca și cum nu voia ca, vorbind tare, să rupă vraja.

– Da, văd.

– Nu crezi că ar trebui să-i fie cât de cât teamă de un câine așa de mare?

– Nu cred că îi e frică de nimic, a spus Grady. Nu cred că... Hmm, nu cred că știe că există lucruri de care ar trebui să se teamă.

– Ce idee năstrușnică!

Grady și-a încrețit fruntea.

– Mda, nu-i așa? Dar ființele astea două au ceva în ele... ceva care mă face să cred că nu au cunoscut niciodată teama.

Urmărind-o pe Puzzle cum îi mângâia fața lui Merlin, Cammy a spus:

– Dacă este așa, atunci asta face cu adevărat diferența. Pentru că orice ființă vie se teme de ceva.

Lăsând pernele în dezordine, Riddle a sărit jos de pe canapea și, ca și cum atunci l-ar fi remarcat

pentru întâia oară, a alergat spre un birou stil Stickley pe care Grady îl făcuse în primele luni după ce se întorsese în munți. Era o piesă de mobilier frumoasă, din lemn de nuc, cu accesorii din aramă bătută și ornamentată cu incrustații din cositor.

Riddle s-a așezat pe labele din spate și cu un deget a împins ușor, de mai multe ori, mânerul de aramă de la ușa din dreapta, care a scos un sunet muzical, legănându-se și lovindu-se de placa metalică.

Stând în continuare în poala lui Cammy, Puzzle l-a dat pe Merlin deoparte și a ridicat capul, atât cât să vadă cu ce se îndeletnicea însoțitorul ei.

Riddle s-a întors spre ea.

Preț de o clipă, Puzzle i-a susținut privirea.

Riddle s-a deplasat spre ușa din stânga biroului și a lovit, așa cum făcuse și mai înainte, mânerul, care s-a bălăngănit. S-a răsucit din nou spre Puzzle.

Și, la fel ca mai înainte, Puzzle i-a întâlnit privirea și, după o scurtă ezitare, Riddle s-a îndepărtat de birou.

Cele două creaturi păreau să fi comunicat între ele printr-un fel de schimb de priviri sau chiar de gesturi atât de subtil, încât Cammy nu reușise să-l observe.

Grady avea aceeași impresie.

– Ce Dumnezeu a fost asta?

Riddle a alergat spre șoricelul cenușiu, l-a prins între dinți, a ieșit în goană din living și a intrat în vestibul, iar de acolo a luat-o în sus pe scări, apăsând tot timpul jucăria pentru a scoate sunete.

Convins că era rost de distracție, Merlin s-a luat după el.

31

Ascuns în dulapul din dormitor, Henry Rouvroy pândea zgomotele din casă, încercând să nu se gândească la trupul culcat pe o parte în pat. Nu era un corp adevărat, doar un manechin făcut din perne și pături, o înșelătorie pe care el însuși o pusese la cale, asta și numai asta, atât și nimic mai mult.

Nimeni nu ar fi putut să intre în casă, să înghesuie componentele falsului trup sub pat și să se strecoare în așternuturi luându-i locul. L-ar fi auzit. Și ar fi dat nas în nas cu intrusul.

Desigur, după ce făcuse patul, petrecuse nu mai puțin de o jumătate de oră în baie curățându-și mizeria de sub unghii. În tot acest răstimp, aplecat peste chiuvetă și cu spatele la ușă, nu avusese cum să vadă ce se petrecea în dormitor.

După aceea, atunci când făcuse ultimul tur al casei, stătuse îndelung în fața ușii de intrare la beci, uitându-se la lumina care se strecura pe sub ea și trăgând cu urechea la ceea ce se afla dedesubt. Din poziția aceea, și-ar fi dat seama dacă cineva încerca

să pătrundă în casă prin ușa din spate, dar nu ar fi avut cum să zărească un intrus care se folosea de ușa din față.

– Ridicol, a șuierat Henry din dulapul întunecat în care cândva atârnaseră hainele Norei.

Dușmanul său fără chip era o persoană îndrăzneață, dar nu nechibzuită. Nici un adversar atât de inteligent pe cât părea el nu ar fi riscat luând locul unui manechin.

Numai un nebun ar fi recurs la o asemenea ispravă, un nebun sau cineva care nu se temea deloc de moarte pentru că...

– Oprește-te, și-a spus în șoaptă.

Deja îl numise în sinea lui „torționarul fără chip", și, pornind de aici, gândurile lui au urmat un curs inevitabil, rostogolindu-se ca un bulgăre de zăpadă. Fratele său, Jim, nu avea chip fiindcă îl împușcase în față și nu se temea de moarte pentru că era deja mort.

O asemenea logică i-ar fi atras lui Henry excluderea din cercul de dezbateri de la Harvard.

Pentru a-și abate gândurile de la aceste speculații absurde, a încercat să și-o imagineze pe vedeta lui favorită de la emisiunile culinare de televiziune stând întinsă, legată de mâini și de glezne de cele patru picioare ale patului, cu protuberanțele corpului prinse în niște clești speciali, rezultatul unei activități ticăloase de proiectare laborioasă, și cu un lanț strâns în jurul gâtului, pe cale să o sufoce.

Henry se considera o persoană cu o imaginație foarte bogată. De aceea a fost dezamăgit să constate că nu își putea construi în minte scene satisfăcătoare de sex sadic decât dacă avea în fața ochilor imaginea femeii dorite.

Nu avea cum să stea de pază în dulap cu televizorul dat pe canalul Food Network, așteptându-se ca intrusul să nu-l observe. Și, în plus, casa nu era conectată la sistemul de televiziune prin satelit.

Dacă principala lui sursă de distracție în anii care veneau avea să fie femeia din beci, atunci mai bine ar face rost de mai multe. Pentru a nu se plictisi, ar trebui să amenajeze mai multe cămări în pivniță, în care să țină în lanțuri câteva femei, mereu la dispoziția lui.

Odată ce avea să vândă nesuferitele de găini sau să scape, într-un fel sau altul, de ființele acelea cârâitoare, putea transforma și cotețul în celule pentru prizonierele sale. Și hambarul. Boxele cailor puteau fi ușor transformate, iar casa în sine oferea suficient spațiu pentru a-și mări temnița pe cât poftea și pe cât avea puterea de a construi.

Henry și-a imaginat cât de confortabil s-ar simți într-o noapte de iarnă, ducându-se la culcare cu gândul că în hambar era încuiată în cuști o turmă de femei, poate cu o pisică să le țină companie, fiecare dintre ele înfășurată într-un sac de dormit și visând la momentul când avea să-i vină rândul să-și satisfacă stăpânul. În diminețile de iarnă, urma să își conducă aleasa prin zăpadă până la casă și, odată ajunși înăuntru, ea avea să îi pregătească micul dejun, ceva la care nu ai cum să te aștepți din partea unei vaci, iar cât timp el avea să mănânce, ea avea să stea goală la masă și avea să-i povestească bârfele care circulau printre fete. Și, după micul dejun, avea să o posede cu sălbăticie și apoi urma să o ucidă sau nu, în funcție de starea de spirit din acel moment.

Deşi tânăr şi viril la cei treizeci şi şapte de ani ai săi, nu era un bărbat inepuizabil. În afară de mâncare şi băutură, ar face bine să se aprovizioneze şi cu câteva mii de tablete de Viagra. Îşi puteau păstra probabil valabilitatea dacă le împacheta, câte zece, în vid şi le ţinea în congelator. Asta avea să funcţioneze, dacă nu cumva civilizaţia se va prăbuşi cu totul, iar companiile de utilităţi nu vor mai putea furniza electricitate. Din fericire, Jim avea un generator de rezervă, pe bază de propan, şi o jumătate de duzină de rezervoare pline cu combustibil. Dacă Henry mai adăuga şi el ceva la stocurile de propan şi dacă folosea generatorul numai în scopuri strict necesare, precum păstrarea la congelator pe vreme caldă a tabletelor de Viagra, atunci putea trăi în tihnă aici, la fermă, mult, mult timp.

Doar dacă nu cumva, chiar în acea clipă, Jim se ascundea în şopronul unde se afla generatorul, sabotând aparatul.

– Ce naiba e cu mine? s-a adresat Henry întunericului, regretând instantaneu că vorbise cu voce tare şi temându-se că ar putea primi răspunsul de la vocea aceea familiară, răguşită.

Însă, desigur, morţii nu vorbesc, aşa că Henry nu a primit nici un răspuns la întrebare. Superstiţia aceasta regresivă de care părea a suferi era deopotrivă inexplicabilă şi enervantă.

Nimeni nu se sculase din morţi, nici contele Dracula sau Iisus Hristos, nici Lazăr sau cohortele de canibali nesătui din filmele lui George Romero[1].

[1] Regizor şi scenarist americano-canadian (n. 1940), cunoscut mai ales pentru filmele sale horror (n.tr.)

Morţii rămâneau morţi, iar cei vii nu erau altceva decât viitorii morţi, şi viitorul însuşi avea să-şi găsească şi el sfârşitul odată cu moartea universului şi cu prăbuşirea lumii în abis. Oamenii nu erau altceva decât carne, şi nici un suflet nu supravieţuia trupului, nimic nu revenea din morţi, pentru că spiritele nu existau şi deci nu avea *cine* şi *de unde* să se întoarcă, şi cu asta, basta, oamenii erau nimicul născut din nimicul aflat într-o călătorie perpetuă spre nimic, *nada*, *zip*, zero, *nil*, nul, neant.

Pentru a nu se mai gândi la Jim, Henry, ca un intelectual ce era, s-a hotărât să-şi ţină mintea ocupată cu lecţiile acelor titani ai omenirii ale căror opere îi modelaseră viaţa. A meditat asupra lui James Joyce şi asupra *Veghii lui Finnegan*, în care descoperise exemple strălucite de persiflare a evreilor şi a credinţei lor, precum şi o parodie a Psalmilor în care Dumnezeu este redus la stadiul de Lord, iar lui Lord i se spune în glumă Loud[1]. „Loud, ascultă-ne!" a citat Henry din romanul lui Joyce, „Loud, îndură-te de noi şi ascultă-ne!". Apoi a izbucnit în râs. S-a concentrat asupra celor mai nepreţuite perle din gândirea lui James Joyce, Sigmund Freud, Karl Marx, Marcel Duchamp, Ralph Waldo Emerson, Madonna, pe numele ei adevărat Ciccone, Bertolt Brecht, Jacques Derrida, Michel Foucault, Peter Singer, Friedrich Nietzsche şi mulţi alţii, cu toţii atât de înţelepţi, atât de scânteietori, atât de îndrăzneţi, încât amintirea operelor lor i-au distras cu uşurinţă atenţia de la Jim, şi nu doar atât, prin magnificele

[1] În engleză, în original, „tare, sonor, strident, zgomotos" (n.tr.)

lor maxime, prin comorile de adevăr conținute în ele, prin modul eroic în care reușiseră să reducă toată creația la un singur bâzâit al mașinăriei, l-au cufundat pe Henry în somn.

L-a visat pe Jim.

32

Emoțiile din seara aceea, culminând cu goana pe scări în sus și în jos, au trezit în Merlin nevoia de a face pipi. Și-a adus la cunoștință starea prin privirea aceea intensă și insistentă pe care Grady o poreclise „semnalul de avertizare a potopului".

Fără îndoială că și Puzzle și Riddle trebuiau să meargă la toaletă, dar, în clipa când Grady se pregătea să deschidă ușa pentru a lăsa trioul să iasă, Cammy l-a oprit.

– Stai așa, hai să le facem niște poze, în caz că nu se mai întorc.

– Parcă ai spus că s-au mutat în casă.

– Da. Sau cel puțin așa cred. Totuși, pentru orice eventualitate...

Grady a arătat spre un aparat de fotografiat digital, așezat pe masă.

– Le-am făcut o grămadă de poze înainte să ajungi tu aici.

– Ești sigur că au ieșit bine?

– Da. M-am uitat la ele. Sunt grozave. Ascultă, n-ai apucat să le vezi ochii în întuneric. Ieşi tu mai întâi, du-te pe peluză şi aşteaptă-i să vină spre tine.

Primind comanda să şadă, ogarul irlandez s-a supus, deşi a mârâit.

Ca şi cum ar fi înţeles ce trebuiau să facă, dar mult mai probabil luând exemplul câinelui, Puzzle şi Riddle au rămas şi ei nemişcaţi, stând de o parte şi de alta a noului lor tovarăş de joacă.

Grady a lăsat-o pe Cammy să iasă, apoi a închis uşa cu glasvand, urmărind-o cum cobora scările de pe verandă. A ajuns în grădină, s-a întors cu faţa spre casă şi s-a aşezat în genunchi pe iarbă.

– Gata, băieţi. Ultima strigare!

Imediat cum Grady a deschis uşa şi a anulat comanda anterioară, Merlin şi suita lui s-au repezit afară din casă.

Grady a păşit pe verandă la timp pentru a-l vedea pe câine trecând în fugă pe lângă Cammy, care scosese o exclamaţie nedesluşită de mirare văzând spectacolul ochilor cu nuanţe schimbătoare – arzând ca nişte torţe – ai celor două creaturi.

Puzzle şi Riddle s-au zbenguit câteva clipe în jurul ei, dându-i ocazia să îi admire, apoi au luat-o la goană după Merlin, spre locul unde curtea dădea în pajişte.

Aşezată în continuare în genunchi, Cammy a murmurat:

– O, Doooamne, Grady! O, Doamne. *Ochii lor!*

A râs cu poftă, veselă ca o fetiţă. Grady a rânjit spre ea de pe treptele verandei.

Când animalele s-au întors, după ce îşi făcuseră nevoile, Merlin a venit să se aşeze lângă stăpânul său.

Jucăuşi, Puzzle şi Riddle s-au apropiat de Cammy, dându-i ocol şi hârjonindu-se între ei. Păreau să înţeleagă că o fermecaseră şi erau încântaţi că îi stârniseră admiraţia.

Ochii le străluceau, ca amintirea celei mai spectaculoase aurore boreale care cinstise vreodată cu prezenţa ei emisfera nordică.

Grady nu o mai văzuse niciodată pe Cammy râzând din toată inima. Întotdeauna păruse prea rezervată pentru a da frâu liber distracţiei.

Fiecare bărbat sau femeie poartă în sine un soi de casă aflată în diverse stadii, de la grandoare la prăbuşire, şi chiar şi într-un palat exista uneori câte o încăpere în care nimeni altcineva decât locatarul nu era bine-venit. Inima lui Cammy cuprindea mai multe zone interzise, conţinea o aripă întreagă de clădire cu uşi ferecate cu lacătele suferinţei sau vinovăţiei, dacă nu ale amândurora. Grady sesizase că îşi refuza ei înseşi puterea de a le deschide, de a lăsa lumina să pătrundă înăuntru.

Cu toate acestea, Cammy era prietena lui cea mai bună. Niciodată nu o prinsese cu vreo minciună sau cu vreo omisiune, nici măcar cu o cosmetizare a adevărului în propriul ei avantaj. Anumite părţi din viaţa ei îi erau inaccesibile nu pentru că ea şi-ar fi dorit să îl înşele, ci pentru că, pe drept sau nu, considera arhitectura acelor încăperi atât de inconsistentă prin raportare la restul casei, încât nu puteau adăuga nimic esenţial care să ajute în vreun fel la înţelegerea ei.

Grady punea mare preţ pe judecata lui Cammy, îi admira devotamentul faţă de animale, îi respecta standardele înalte pe care alesese să le cultive în

meserie, îi aprecia blândețea, despre care bănuia că provenea din experiențele care o aduseseră față în față cu cruzimea vieții, și o iubea pentru că, în această lume de smiorcăiți și de martiri autoproclamați, Cammy Rivers nu se plângea niciodată și nu se prezenta pe sine drept victimă, cu toate că, după părerea lui, ar fi avut probabil destule motive pentru a revendica acest statut.

Cammy stând acolo în întunericul nopții, jucându-se cu Puzzle și cu Riddle, uimită de ochii lor, fermecată de misterul din jurul acestora și râzând din toată inimă: Grady nu trăise în viața lui clipe mai fericite.

33

În camera lui de hotel din Las Vegas, Lamar Woolsey dormea, dar nu o visa pe soția lui Estelle, plecată din lumea aceasta.

Nu, el visa un cazinou atât de mare, încât nu îi zărea capătul. Din tavanul acoperit cu foiță de aur stăteau agățate infinite candelabre, perfect aliniate, încovoiate sub povara șirurilor simetrice de mărgele de cristal, de fiecare dintre lămpile acelea masive atârnând același număr de țurțuri, dispuși în exact aceleași poziții.

Și, sub acest tavan desăvârșit de ordonat, el stătea la o masă de blackjack împreună cu alți trei jucători: o femeie cu un singur ochi, un bărbat cu un singur braț și un băiat de nouă ani cu un dinte din față lipsă.

Femeia purta o rochie cu decolteu adânc și scotea în mod repetat dintre sâni fise de o sută de dolari. De fiecare dată când punea fisele pe masă, ele se transformau în gândaci negri care o luau la fugă pe fetrul verde, spre disperarea dealerului.

De fiecare dată când bărbatul ciung primea o carte, o privea cu dezgust şi o arunca nervos spre dealer, care i-o dădea băiatului. Băiatul nu cunoştea regulile jocului şi tot întreba:

– A văzut-o careva pe sora mea? Ştie cineva unde s-a dus?

Cele şase pachete conţineau nu numai cărţi obişnuite de joc, ci şi cărţi de tarot şi cartonaşe cu ilustraţii dintr-un joc pentru copii. Indiferent ce carte trăgea, Lamar câştiga întotdeauna. Un şase de caro şi un iepure ţinând în labe o umbrelă: câştiga. Spânzuratul din jocul de tarot şi un opt de cupă: câştiga.

Când câştigurile lui Lamar s-au adunat pe masă până la o înălţime considerabilă, femeia chioară a spus:

– Uite-l pe puştiul Pipp.

Lamar i-a aruncat o privire băiatului cu dintele lipsă care stătea ceva mai retras la masa de joc ovală şi a răspuns:

– Ăsta nu e Marcus. N-aduce nici pe departe cu el.

– Nu, uită-te acolo, la masa de ruletă, a zis femeia.

Masa de ruletă era în spate, în afara razei lor vizuale. Lamar s-a răsucit pe scaun şi l-a zărit pe Marcus Pipp acolo unde îi indicase femeia.

S-a ridicat de la masă, luând fişicul de fise pe care intenţiona să i-l dea lui Marcus. Până să ajungă la masă, Marcus dispăruse.

Masa de ruletă la care stătuse Marcus nu era decât una dintr-o infinitate de mese de ruletă. Lamar a scrutat cazinoul, l-a zărit pe Marcus aşezat patru mese mai încolo şi s-a grăbit spre el.

Ruletele se învârteau, bilele dansau, ciocnindu-se de margini, iar crupierii anunţau rezultatele, dintr-odată aceleaşi la toate mesele:

– Zero dublu... zero dublu... zero dublu... zero dublu...

Visul nu s-a transformat totuşi într-un coşmar propriu-zis, ci într-o dramă a promisiunilor deşarte şi a frustrărilor continue. Masă după masă, Lamar l-a urmărit pe Marcus fără să-l ajungă şi fără a putea să îi atragă atenţia. Apoi, întrezărindu-l în labirintul maşinilor cu fise, a încercat din nou să îl intercepteze, însă tot fără succes. Şi, mai târziu, l-a văzut la o masă de barbut, apoi la altele, dar, de fiecare dată când dădea să se apropie, Marcus se făcea nevăzut.

Mort în realitate, viu în vis, Marcus Pipp rămânea în ambele cazuri permanent în mişcare, imposibil de atins.

34

În drum spre oraș, pe Tom Bigger l-a apucat foamea.

De la un mic magazin cu produse de băcănie preambalate a cumpărat un sendviș, o pungă de cartofi prăjiți și o sticlă de suc de jumătate de litru.

Câțiva clienți s-au ferit, îndepărtându-se de el. Însă femeia de la casă îl cunoștea, căci îl mai servise și cu alte ocazii; a luat din banii cerșiți și i-a dat restul fără să spună un cuvânt și fără să își ridice ochii spre el.

În parcul de alături, sub un felinar din fier care mai mult crea atmosferă decât lumina, Tom s-a așezat pe o bancă întoarsă spre stradă. A mâncat uitându-se la trafic.

În spatele băncii se înălța un palmier imens. În pauzele dintre mașini, auzea șobolanii agitându-se sus, în cuiburile din coroana pomului.

Tom n-avea cine știe ce cheltuieli, dar nu putea trăi numai din cerșit. Cam o dată la două luni, lua

un autobuz spre orașul cel mai apropiat și, acționând noaptea, fura atât cât să se poată descurca.

De obicei, jefuia casele din zonele suburbane unde luminile stinse și maldărul de ziare adunate pe alee îi dădeau de înțeles că nu risca să dea nas în nas cu proprietarul.

Dacă găsea o țintă potrivită care circula singură pe o stradă pustie, o jefuia sub amenințarea pistolului. Chipul lui și pistolul din mână îi transformau până și pe tinerii bine făcuți în pacifiști de ocazie.

Pistolul nu era încărcat. N-avea încredere în el însuși.

Nu își făcea griji că, într-un acces de ură față de sine, s-ar putea sinucide. Sinuciderea implica mai mult curaj decât avea el și mai multă disperare.

Ura lui era îndreptată spre propria persoană, iar furia – în afară. Dacă ținea gloanțe în pistol, mai devreme sau mai târziu avea să sfârșească prin a omorî pe cineva.

Știa din proprie experiență că, din momentul în care ajungi să te complaci într-un viciu, acel viciu devine obișnuință, apoi obsesie. Crima nu avea cum să dea mai puțină dependență decât tequilla ori ierburile sau orice alte droguri pe care le consuma cu atâta nechibzuință ori de câte ori reușea să pună mâna pe ele.

Tom putea fi descris într-o mulțime de feluri, nici unul bun. Ideea de a adăuga pe lista aceea cuvântul *ucigaș* îl înfiora.

În timp ce își mânca sendvișul, gândurile i s-au întors în mod repetat la incidentul din refugiul de pe autostradă.

La început, fusese doar uimit. Uimirea se transformase apoi în şoc şi îl zăpăcise complet, lăsându-l amorţit din punct de vedere emoţional. În drumul de la grotă spre oraş, amorţeala se mai atenuase puţin, devenind o nelinişte supărătoare.

Urmărind traficul, Tom a zărit un sticker lipit pe luneta unei maşini, pe care era scris „FRÂNEZ BRUSC DOAR DE-AL NAIBII".

Vizavi, la cinematograful multiplex, rula un film despre sfârşitul lumii.

A revăzut în gând un fragment din ceea ce, la vremea respectivă, păruse o ceartă perpetuă, un conflict fără de sfârşit.

- *Tommy, de ce faci asta?*
- *De-al naibii.*
- *Îţi baţi joc de viaţa ta, de viitorul tău.*
- *Nu există nici un fel de viitor. E sfârşitul lumii.*
- *Nu, nu e sfârşitul lumii.*
- *Nenorociţi de teapa ta distrug lumea.*
- *Cum îţi permiţi să-mi vorbeşti aşa?*
- *Da' tu cum îţi permiţi să fii atât de nemernic?*

Vântul care bătea cu intermitenţe a adus la picioarele lui un pliant publicitar. În lumina palidă a lămpii a văzut că era pentru un restaurant pe nume Magic Pizza.

A rămas câteva clipe pe gânduri, apoi a luat pliantul, ambalajul de la sendviş, punga goală de cartofi prăjiţi şi sticla pe jumătate plină de suc şi le-a aruncat pe toate în cel mai apropiat coş de gunoi.

Avea nevoie să tragă câteva fumuri de marijuana. Autorităţile locale închideau ochii la drogaţii care se purtau cu discreţie. A scos cutia de tablă din rucsac, a scotocit după o ţigară şi a băgat cutia înapoi.

A intrat mai adânc în parc şi a găsit o bancă mai izolată.

Avea la el o brichetă cu gaz. A aprins-o, fără să aprindă însă şi ţigara.

Dacă fuma una, probabil că avea să urmeze şi a doua, pe urmă a treia. Şi, pentru a scăpa de gustul amar al marijuanei, avea să dea pe gât nişte tequilla. Dimineaţa, avea să se trezească în dosul unor tufişuri, cu mizeria adunată în barba nerasă şi cu păianjeni în păr.

Neliniştea aceea care se insinuase în el după incidentul din refugiul de pe şosea creştea cu fiecare clipă într-o anxietate motivantă.

A dat deoparte bricheta. În loc să pună ţigara înapoi în cutie, a frecat-o între degete, împrăştiind conţinutul în vânt.

Gestul l-a surprins atât de tare, încât a încercat imediat să prindă din zbor rămăşiţele de ţigară pe care, cu numai câteva secunde în urmă, le aruncase.

Deja, neliniştea devenise anxietate, sporise, transformându-se în groază.

În timp ce îşi lua cina pe prima bancă, primise semnale care îi indicau încotro să se îndrepte. Bănuia că începuse să intre în criză de timp dacă voia să facă întocmai ceea ce trebuia.

Ideea de a călători trei ore cu autobuzul îi dădea fiori. Totuşi, dacă povara groazei urma să atârne prea greu pe umerii lui, avea să fie nevoit să se urce într-un autobuz. Cu riscul de a fi copleşit de claustrofobie.

Intuiţia îl îndemna să-şi înceapă călătoria pe jos. S-a ridicat şi a pornit spre autostrada ce mergea de-a lungul coastei.

35

Puzzle şi Riddle l-au urmărit pe Merlin bând apă din castron, apoi s-au uitat cu interes la Grady, care scotea alte două castroane din dulap şi le umplea cu apă rece de la robinetul din bucătărie.

Cammy a extras memory stickul din aparatul foto al lui Grady şi l-a băgat într-un buzunar al trusei medicale, ca să se uite mai târziu la poze, acasă.

– Văd că nici unul dintre noi nu are chef să facă speculaţii, a spus ea.

– Speculaţii despre ce?

– Ştii foarte bine.

– Bine, dar chiar tu ai spus mai devreme că eşti doctor, nu teoretician.

– Speculaţiile nu înseamnă teorii, a ripostat Cammy. Nu se ridică nici măcar la nivelul unor ipoteze. Nu înseamnă decât să-ţi dai cu părerea. Chestii de genul ce-ar-fi-dacă, şi-dacă-totuşi, este-posibil-ca.

– Nu vreau să fac speculaţii pe seama lor.

– Vezi, exact asta am spus şi eu. Că nici unul dintre noi nu are chef să facă speculaţii.

– Bun, atunci ne-am înţeles.

– Dar de ce crezi că ne ferim să facem speculaţii?

– Uite ce-i, mie nu-mi place să mă autoanalizez.

Cammy l-a privit punând castroanele cu apă pe podea.

Imediat, Puzzle şi Riddle s-au apropiat, şi-au lăsat capetele în jos, au mirosit apa şi au început să bea.

– Cred că motivul pentru care nici unul dintre noi nu vrea să speculeze pe seama lor este că orice am spune pe tema asta s-ar putea dovedi a fi înfricoşător, a spus Cammy.

– Puzzle şi Riddle nu au nimic înfricoşător în ei.

– Nici n-am spus asta. Am zis doar că speculaţiile privind originea lor ar putea să ne ducă spre nişte păreri înfricoşătoare.

– Pentru moment, nu vreau decât să îi cunosc mai bine, a spus Grady. Dacă o să stau să meditez prea mult la ceea ce ar putea fi, asta îmi va denatura percepţia asupra comportamentului lor.

Urmărind cele două animale bând apă, Merlin părea să se umfle în pene, plin de mândrie, ca şi cum reuşise să îşi înveţe discipolii tehnica adecvată a băutului din castron.

– Oricum, a obiectat Cammy, n-avem cum să fim siguri că nu au ceva înfricoşător în ei.

– N-au nimic înfricoşător, a insistat Grady.

– Nu acum, când par nişte păpuşi Muppets, dar poate mai târziu, după ce o să stingi lumina şi o să te duci la culcare, o să-şi dezvăluie latura monstruoasă.

– Doar nu crezi asta.

– Nu. E doar o posibilitate, deşi una ridicolă.

- Şi, oricum, sunt cu mult mai drăgălaşi decât păpuşile Muppets, a spus Grady. Unele din păpuşile alea au ceva în ele care mă sperie. În timp ce ei, nu.

- Muppets te sperie? Sunt sigură că lui Freud chestia asta i s-ar fi părut foarte interesantă.

- Nu toate. Doar câteva.

- Să nu-mi spui că te temi de Kermit.

- Nu, sigur că nu. Dar Big Bird e un monstru, trebuie şi tu să recunoşti.

- Un monstru?

- Absolut!

Oricât de cumpătat şi de independent din fire era Grady, uneori conducea impasibil conversaţia în direcţii imprevizibile. Lui Cammy îi plăcea asta. Grady era un bărbat inteligent şi amuzant, cu care se simţea întotdeauna în siguranţă.

- Big Bird, zici. De asta n-ai televizor?

- E doar unul dintre motive.

Riddle şi Puzzle au terminat de băut, în ordinea asta. S-au aşezat în fund, ca doi câini uriaşi de prerie, şi-au încrucişat mâinile deasupra burţilor şi l-au privit întrebător pe Grady.

- Poate că le e foame, a sugerat Cammy.

- Au mâncat deja trei bucăţi de piept de pui. Şi, din câte ştiu eu, şi tigaia.

- N-ai cum să ştii dacă ei sunt hoţii. Poate că mai e cineva implicat - cel care a intrat la tine în atelier şi în garaj şi a aprins luminile.

- Vezi, uite de asta mă ocup eu cu făcutul mobilierului.

- Ce legătură are asta cu mobila?

- Atunci când fac mobilă, nu trebuie să gândesc. Mâinile gândesc pentru mine.

- Chiar dacă Puzzle şi Riddle au furat bucăţile de pui, a spus Cammy, poate că n-au mâncat toată ziua decât asta. Doar nu vrei să-i trimiţi la culcare înfometaţi.

- De ce? Fiindcă ar putea să mă mănânce pe mine de viu la noapte? Problema e că nu mai am pui în frigider.

- Dă-le nişte boabe de-ale lui Merlin, să vedem dacă le plac.

- Dacă le dau lor boabe, atunci trebuie să-i dau şi lui Merlin. Şi el şi-a mâncat porţia pe ziua de azi.

- Merlin nu e gras. Ca să-l îngraşi, ar trebui să-i dai boabe cu lopata. Dă-i şi lui un castron şi lasă-l să se bucure cu noii lui prieteni.

- Mda, par să *aştepte* ceva de la mine. Poate că ai dreptate şi le e, într-adevăr, foame.

Ţinea douăzeci de kilograme de boabe Science Diet în cămară - zece într-un recipient mare de aluminiu cu capac etanş şi zece într-o pungă încă nedesfăcută. A vărsat o lingură mare de boabe în castronul lui Merlin şi două porţii mai mici în celelalte două castroane.

Ogarul irlandez fusese dresat să stea în faţa castronului şi să aştepte permisiunea de a mânca. Comanda era „okay".

Puzzle şi Riddle l-au studiat pe Merlin, copiindu-i mişcările, şi au rămas în faţa castroanelor. Când l-au văzut că mănâncă, au gustat boabele, le-au găsit acceptabile şi au început şi ei să mestece.

Deşi trebuia să ajungă acasă şi să vadă pozele de pe memory stick, Cammy, prea încântată de tot ce se întâmpla, nu se îndura să plece.

- Uite, în felul ăsta Merlin a devenit la fel de minunat şi de misterios ca ei.

Grady a privit-o surprins.

- Exact la asta mă gândeam şi eu.

Cam la un an după ce se întorsese în munţi, Grady îi mărturisise lui Cammy că redescoperise misterul lucrurilor obişnuite. Dacă te lăsai fermecat de frumuseţea pe care o găseai până şi în cele mai banale lucruri, atunci orice ţi se părea extraordinar. La puţin timp după aceea, ea i-l făcuse cadou pe Merlin, un căţeluş care încă de mic îi depăşea în înălţime pe unii câini ajunşi la maturitate, cu blana aspră şi încâlcită şi la fel de magic ca vrăjitorul al cărui nume îl purta.

- Ştii High Meadows Farm? a întrebat ea.

- Nu e proprietatea Vironi, acolo unde cresc cai pur-sânge?

- Ba da. Ceva s-a întâmplat la fermă în după-amiaza asta, chiar înainte de asfinţit.

I-a povestit despre starea ciudată în care se aflaseră atât caii, cât şi celelalte animale.

- Diagnosticul? a întrebat el.

- Tocmai la asta lucram în momentul când m-ai sunat şi m-ai rugat să vin aici. Acum însă nu cred că e necesar vreun diagnostic, pentru simplul motiv că nu e vorba despre nici o boală.

- Bine, dar ai zis că păreau în transă.

- Nu ştiu cum să-ţi spun sau cum să explic, e doar ceva ce simt... Cammy a tras adânc aer în piept, apoi l-a suflat cu forţă afară. Nu era nimic în neregulă cu animalele. Dimpotrivă, ceea ce li se întâmplase era un lucru *bun*, a continuat ea.

- Ah, acum înţeleg de ce spui că nu ştii cum să interpretezi asta.

Ea i-a povestit apoi incidentul cu câinii de prăsilă salvaţi din ferma ilegală.

- N-am asistat propriu-zis la transă, dar am văzut schimbarea petrecută în ei imediat după asta - erau fericiţi, dintr-odată socializau fără nici o teamă. Cred că tot ce s-a întâmplat la clinică şi pe urmă la High Meadows Farm are legătură cu Puzzle şi cu Riddle.

- Nu prea văd cum, dar cred că ai dreptate. Ar fi o coincidenţă prea mare.

Ogarul şi noii săi tovarăşi au terminat de mâncat. Merlin şi-a lins zgomotos botul. Cu degetele, Puzzle şi Riddle şi-au pieptănat meticulos părul de pe faţă şi şi-au şters gura.

Cammy şi-a luat trusa medicală.

- O să încerc să iau legătura cu nişte confraţi înainte de a mă duce la culcare. Ar trebui să primesc răspunsurile până mâine la prânz. Deşi mă îndoiesc foarte tare că vom afla ceva. Pe urmă, o să vedem ce avem de făcut.

- Vii aici la prânz să luăm masa împreună?

- OK. Asta dacă nu se iveşte vreo urgenţă pe care să nu o poată rezolva tehnicienii sau pe care să nu i-o pot pasa lui Amos Renfrew. E cel mai bun veterinar de vaci din ţinut şi se pricepe şi la cai, dar la animalele mici nu prea se bagă. Nu l-aş recomanda pentru tratarea unui câine cu afecţiuni grave - e în stare să nu sesizeze anumite lucruri.

Merlin s-a aşezat pe podea, făcându-se colac, frânt de oboseală. Puzzle şi Riddle s-au culcuşit de o parte şi de alta a lui, aparent epuizaţi şi ei. Câinele

părea o haină pufoasă de lână aruncată pe jos, iar perechea cu ochi aurii – accesoriile sale strălucitoare.

Cammy a deschis uşa din spate a casei şi a ieşit, urmată de Grady, însă animalele nu s-au clintit.

– Am senzaţia că deja au adormit, a spus Grady. Uneori mă gândesc că e o adevărată binecuvântare să mergi în patru labe şi să ai creierul mic.

Cammy a clătinat din cap.

– Nu din cauză că au creierele mai mici decât noi adorm atât de repede, ci datorită inocenţei.

– Dacă e aşa, atunci eu ar trebui să stau treaz la noapte, dacă nu cumva pe vecie.

Zâmbetul lui unic era aproape cel mai frumos lucru pe care Cammy îl văzuse în toată viaţa ei. Aşa că s-a grăbit să spună:

– Te sun mâine.

Apoi s-a îndreptat spre scară.

Grady şi-a aşezat o mână pe umărul ei, făcând-o să se întoarcă spre el.

– Ceea ce am să-ţi spun acum nu e o teorie sau o ipoteză, nici măcar o speculaţie măreaţă. E doar o senzaţie. Nimic nu o să mai fie ca înainte.

– Nu toate schimbările sunt în bine, a replicat ea.

Grady a prins-o de umeri, iar faţa lui s-a înclinat spre ea, şi, pentru o clipă, Cammy s-a temut că, în ciuda intenţiilor lui bune, avea să facă în acel moment cel mai mare rău posibil, un rău iremediabil. Însă sărutul lui, primul de când se cunoşteau, primul în patru ani, a fost unul frăţesc: buzele lui caste i-au atins uşor fruntea, un gest de afecţiune căruia putea să-i facă faţă.

– Mulţumesc pentru Merlin, a spus el. Orice ar fi, nu cred că Puzzle şi Riddle s-ar fi luat după mine

şi ar fi intrat în casă dacă m-aş fi plimbat de unul singur. Sunt aproape convins că prezenţa lui Merlin i-a atras.

– Da, Merlin e ca un magnet, a răspuns Cammy. A fost aşa încă de când s-a născut. Totuşi, ai grijă, Grady. Ştiu că n-ai de ce să te temi de ei, sunt la fel de nevinovaţi ca Merlin, însă inocenţa îşi găseşte întotdeauna duşmani. Întotdeauna.

În maşină, în drum spre casă, n-a putut decât să spere că nu se încordase atunci când Grady se aplecase să o sărute pe frunte şi că nu se crispase, adoptând o atitudine defensivă. Totuşi, în sinea ei era convinsă că, deşi Grady nu ştia nimic despre anii ei de tinereţe, intuiţia lui, de vindecător de inimi care percepea întotdeauna măcar gravitatea, dacă nu natura exactă a rănilor invizibile, funcţiona, şi asta pentru că aşa era el, un om bun, cu o intuiţie extraordinară, nu numai un prieten, ci un dar de la Dumnezeu pentru care ea era profund recunoscătoare.

Dacă Puzzle şi Riddle erau mai mult decât o simplă curiozitate a naturii, mai mult decât o ştire gen „viaţa bate filmul" dată la televizor, mai mult decât nişte mutanţi, dacă erau cu adevărat *ceva*, aşa cum bănuia ea, ceva important şi spectaculos, atunci nici că se putea să fi încăput – sau să fi fost împinşi să încapă – pe mâini mai bune decât ale lui Grady.

A lăsat în urmă dealurile şi a început să străbată luncile mai joase, unde lumina lunii băltea în iarba pală.

Noaptea aceea atât de ciudată părea să fi operat schimbări subtile în peisajul familiar, şi drumul bine cunoscut o ducea parcă spre locuri neştiute.

De douăzeci de ani, după ce împlinise cincisprezece ani şi ajunsese, în sfârşit, să fie liberă, Cammy nu îşi dorea altceva decât ce avea acum: să practice medicina veterinară şi să ducă o viaţă alături de animale, o viaţă în slujba nevinovaţilor de pe pământ, a celor care nu puteau minţi pentru că erau necuvântători, care nu invidiau pe nimeni, care nu râvneau la nimic şi nu furau, care nu trădau niciodată şi nu se desfătau cu suferinţele şi cu disperarea celorlalţi, care nu îi înrobeau, brutalizau şi umileau pe cei mai slabi decât ei.

Însă, în seara aceea, privind lumina din ochii lor de o frumuseţe nepământeană, zărise ceva de care avea nevoie, ceva în plus faţă de ceea ce avea. Ezita în această dorinţă, de teamă că, dorindu-şi prea mult, nu avea să capete acel lucru, şi totuşi şi-l dorea cu disperare. Viaţa ei era împlinită, era plină de frumuseţe, cu flora şi fauna munţilor, dar tânjea şi după altceva, ceva ce deocamdată nu îndrăznea să identifice decât cu numele de *mister*. Îşi dorea mister în viaţa ei, lucruri de neştiut şi totuşi imaginabile, lucruri pe care mintea ei să le poată atinge, dar mâinile să nu le poată pipăi, mistere care să-i umple de uimire inima pe jumătate secată.

Pe pantele domoale, drumul urca şi cobora, în timp ce în geometriile gardurilor albe care împrejmuiau fermele ea vedea acum întipărite simboluri pe care mai înainte nu le recunoscuse şi pe care constructorii nici nu le intenţionaseră. Simbolurile acelea vizibile acum erau doar consecinţa unor principii solide de construcţie, dar în acelaşi timp icoane care, din vremuri imemoriale, reprezentau metafore ale speranţei.

La fel ca pe păşunile de la ferma High Meadows, ochii i s-au înceţoşat. A tras pe dreapta, într-un loc unde şoseaua se lărgea, a oprit motorul Explorerului, a scos un pachet de şerveţele Kleenex din torpedou şi şi-a tamponat ochii.

Cu caii magnifici şi animalele lor de companie, Cammy nu înţelesese ce sentiment o zguduise până la lacrimi. Nu îşi dădea seama dacă acum trăia aceeaşi senzaţie, însă de data aceasta ştia exact ce o tulbura. Până la cincisprezece ani, trăise o viaţă de nedescris. Iar în ultimii douăzeci de ani avusese o existenţă în mare parte austeră. Îşi găsise fericirea în a cere mult de la sine şi a nu aştepta nimic de la ceilalţi, în a încerca să contrabalanseze anii de sclavie cu serviciul benevol în slujba a tot ce era mai bun pe lume, ca pentru a înlătura orice pată, orice urmă a trecutului. Acum se afla în mijlocul unui mister, al unui lucru plin de însemnătate. Cu toate că în tinereţe fusese într-o stare jalnică şi îi lipsise curajul, Cammy ştia – *ştia* fără nici un dubiu, aşa cum gâştele ştiu când a sosit vremea să zboare spre sud, în apropierea iernii – că prezenţa celor două creaturi însemna că, deşi cândva distrusă, viaţa ei era acum, în sfârşit, întregită.

36

În dormitor, după ce s-a foit în patul lui făcut din perne mari pufoase, învârtindu-se de trei ori, Merlin s-a aşezat, cu un oftat, cu capul între labele din faţă şi coada vârâtă între cele din spate.

Grady adusese un alt culcuş pentru câini din biroul de la parter şi îl pusese în colţ, alături de al lui Merlin. Era convins că vizitatorii aveau să urmeze exemplul ogarului şi să-şi dea seama unde le era culcuşul.

Totuşi, Puzzle şi Riddle nu păreau dispuşi să meargă la culcare. Au dat ocol încăperii, adulmecând ici-colo, uitându-se pe sub noptieră, luând câte o înghiţitură de apă din cele trei farfurioare, în timp ce Grady trăgea draperiile.

A strâns şi a împăturit cuvertura subţire, aşezând-o frumos pe tăblia patului, a desfăcut pătura şi cearşaful de deasupra şi a bătut pernele, umflându-le. Cei doi îl urmăreau stând cu capetele înclinate în dreapta, părând fascinaţi de acest ritual.

– Sper că aţi observat că cearşafurile erau netede ca pielea de pe tobă înainte, a spus el.

Riddle şi-a înclinat capul spre stânga.

– N-ai cum să te dezveţi de obiceiurile căpătate în armată.

Acum, Puzzle şi-a înclinat capul spre stânga, în timp ce Riddle l-a lăsat spre dreapta.

Când Grady şi-a scos pantofii din picioare şi i-a aşezat la locul lor, Puzzle s-a grăbit să se ducă la ei, i-a mirosit şi a tras uşor de şireturi.

În dressing, Grady şi-a dat jos cămaşa, blugii şi ciorapii. Riddle a intrat imediat după el – şi a descoperit oglinda fixată pe uşă. Intrigat de imaginea sa reflectată, a scos un sunet subţire – *„Eee, eee"* – şi a întins mâna spre copia sa. Surprins să constate că celălalt Riddle întinsese şi el mâna, a ezitat puţin, apoi a atins reflexia din oglindă.

De-a lungul anilor, Merlin se văzuse de nenumărate ori în oglindă, dar nu arătase niciodată nici cel mai mic interes.

Urechile lui Riddle au fremătat, şi animalul s-a repezit afară din dressing.

Întors în dormitor, Grady i-a găsit pe cei doi musafiri la căpătâiul patului lui Merlin, urmărindu-l curioşi. Evident, fuseseră atraşi de sforăitul câinelui, care era cu adevărat impresionant.

În baie, după ce Grady şi-a pus pasta de dinţi pe periuţă şi a dat drumul robinetului de apă rece, Puzzle a sărit brusc pe capacul de la toaletă şi s-a aşezat pe el ca un câine de prerie, urmărindu-l cu interes. După o jumătate de minut, Riddle se cocoţase pe marginea căzii, la fel de intrigat ca Puzzle de ritualul igienei dentare al gazdei lor.

Grady a terminat cu periatul şi a luat aţa dentară. Cei doi l-au urmărit apoi spălându-se pe faţă, tăind o pieliţă de la un deget şi ştergând picăturile de apă de pe marginea chiuvetei cu un prosop.

Când a venit vremea să meargă la toaletă, Grady i-a gonit din baie şi a închis uşa în urma lor.

Abia ce se aşezase pe tron, când a auzit zgârieturi uşoare, rapide şi neregulate la uşă.

– Plecaţi de acolo, a spus.

Sunetul a revenit: *rap-rap-rap, rap-rap, rap, rap-rap-rap-rap-rap.*

– Eu n-am ieşit după voi în curte să mă uit când făceaţi pipi, le-a amintit Grady.

Rap-rap, rap-rap, rap-rap-rap-rap-rap-rap.

– Of, Doamne.

Zgomotele au încetat.

Grady l-a auzit pe unul dintre ei amuşinând crăpătura dintre partea de jos a uşii şi prag şi s-a gândit că Nosey şi Snoopy[1] ar fi fost nişte nume mai potrivite pentru cei doi.

Tăcerea care a urmat era plăcută, deşi oarecum suspectă.

Pierduse de mult cheia însă neglijase să astupe gaura de la uşa veche de la baie. De pe vasul de toaletă, Grady s-a aplecat în lateral, şi-a înclinat capul şi a zărit clar un ochi auriu luminos de cealaltă parte a găurii cheii.

– Sunteţi amândoi nişte Peeping Tom[2]. Ar trebui să vă fie ruşine!

[1] Aproximativ, Năsosul şi Băgăciosul (n.tr.)

[2] Aluzie la un personaj dintr-o legendă medievală ce o are în centru pe Lady Godiva. Această aristocrată anglo-saxonă călărea goală pe străzile din Coventry (Anglia) pentru a obţine

Ochiul cel auriu a clipit.

După ce s-a spălat pe mâini şi s-a întors în dormitor, Grady i-a găsit pe Puzzle şi pe Riddle cocoţaţi la el în pat, ridicând pernele pentru a se uita dedesubt.

– Daţi-vă jos, le-a cerut el.

Cei doi au lăsat pernele din braţe, s-au aşezat pe pat şi şi-au încrucişat mâinile peste burţi, zgâindu-se la el.

Sculat după un somn atât de scurt, Merlin a căscat zgomotos.

Grady s-a dus la pătuţul gol, a înfoiat pernele şi le-a spus celor doi:

– Uite, aici trebuie să dormiţi.

Musafirii s-au holbat la el, dar nu s-au dat jos din pat.

Din dulapul în care ţinea câteva jucării pentru Merlin, Grady a scos o maimuţică albastră. S-a întors în dormitor, s-a aşezat pe vine lângă pătuţul gol şi a apăsat pe maimuţică, făcând-o să scoată sunete, ca să-i momească pe Puzzle şi pe Riddle.

Merlin a mârâit, deranjat de zgomot.

Poate că o altă jucărie i-ar fi atras pe cei doi. Grady s-a hotărât, în schimb, să le arate, ca unui căţeluş, ce anume voia de la ei.

S-a dus la patul lui şi a luat-o în braţe pe Puzzle. Femela nu numai că l-a lăsat să o ridice şi să o care, dar s-a culcuşit în braţele lui, cu burtica în sus, îndoindu-şi încheieturile mâinilor şi coatele labelor

de la soţul ei diminuarea birurilor percepute sătenilor. Un bărbat pe nume Tom, un voyeur, a urmărit-o cu privirea şi a fost lovit de un fulger, orbind şi (într-o altă versiune) murind pe loc. (n.tr.)

din față cu o expresie de fericire supusă întipărită pe chip.

Grady a așezat-o pe patul acoperit cu o pilotă pe care voia ca ea să îl împartă cu Riddle și i-a spus: „Șezi", ca și cum comenzile de dresaj al câinilor erau universal valabile în lumea animală. I-a dat maimuțica albastră ca să-și facă de lucru cu ea.

S-a întors la patul lui și l-a luat în brațe pe Riddle, care s-a dovedit la fel de cooperant ca și Puzzle. Grady l-a transportat până la culcușul lui - unde îl aștepta numai maimuțica albastră de pluș.

Cu Riddle încă în brațe, s-a răsucit și a văzut-o pe Puzzle cocoțată din nou la el în pat. L-a depus pe Riddle în culcuș, alături de maimuțică, și s-a întors să o ia pe Puzzle.

Femela i-a sărit literalmente în brațe, gata-gata să-l doboare. Însă, de cum a dat să o ducă spre pătuț, a auzit un sunet de jucărie venind dinspre propriul pat.

Merlin încetase să mai mârâie. Cu capul ridicat și cu urechile ciulite, urmărea acum scena cu mult interes.

În loc să o ducă pe Puzzle la culcușul gol, Grady a așezat-o lângă câine. A ridicat una dintre labele uriașe din față ale lui Merlin și a încolăcit-o în jurul animalului cu ochi aurii.

- Șezi, i-a comandat el lui Merlin.

Pe un ton mai aspru, mijindu-și ochii precum Clint Eastwood, a repetat comanda și pentru Puzzle. Și-a întins brațul acuzator și i-a arătat degetul, mustrând-o.

Femela și-a înclinat capul în dreapta.

Grady s-a întors cu spatele la ea. În timp ce traversa încăperea pentru a-l aduce și pe Riddle, cu tot

cu maimuțica aia blestemată, Merlin și Puzzle au sărit din culcuș, au trecut în fugă pe lângă el și s-au cocoțat lângă Riddle în pat.

Riddle a pus maimuțica sub perne. Cu niște expresii de mulțumire extaziată pe fețe, ogarul și cele două animale misterioase s-au încolăcit unul în jurul celorlalte.

Merlin și suita sa l-au urmărit pe Grady stingând veioza de pe noptieră. Și pe urmă și lustra.

Grady a lăsat aprinsă lampa de lângă balansoarul în stil Stickley și a intrat în dressing pentru a lua o pernă și o pătură de rezervă.

Animalele cuibărite pe pat și-au ridicat capetele urmărindu-l cum iese din dressing și se duce spre balansoar. Nu păreau deloc tulburate de privirea aspră pe care le-o arunca.

Grady s-a așezat în balansoarul încăpător pe care îl confecționase și îl tapițase cu un an în urmă. Și-a întins picioarele pe taburetul asortat.

Cei trei tovarăși îl urmăreau cu un aer solemn.

Grady s-a învelit cu pătura și și-a pus perna sub cap.

Animalele l-au privit așezându-și perna și pătura cât de bine a putut. Balansoarul era destul de confortabil, iar el prea obosit ca să continue joaca de-a v-ați ascunselea cu aceste jucării animate.

- Să vă intre bine în cap..., a spus.

Cei trei *caballeros*[1] continuau să se uite la el cu atenție, deși Grady nu era deloc convins că așteptau cu sufletul la gură să audă ce mai avea de zis.

---

[1] Trimitere la *The Three Caballeros*, film de desene animate produs în 1944 de Walt Disney (n.red.)

– ... că eu consider ăsta un act de revoltă, i-a informat el. O revoltă în toată puterea cuvântului. Așa că mâine-dimineață veți suporta consecințele. Vă învăț eu ce-i aia disciplină.

A stins lampa de lângă balansoar.

Ochii lor plini de culoare păreau să plutească în încăpere.

– Vă văd cum vă uitați la mine, a spus el.

Animalele nu au clipit.

– Merlin, mă bazez pe tine. Nu îi lăsa să mă mănânce de viu în somn.

37

Așezată la computerul din biroul ei din clinica veterinară, Cammy a trimis e-mailuri către dr. Eleanor Fortney de la Școala Cummings de Medicină Veterinară din cadrul Universității Tufts din North Grafton, Massachusetts, și către dr. Sidney Shinseki de la Facultatea de Medicină Veterinară de la Texas A&M University din College Station, Texas. A atașat în format JPEG pozele cu Riddle și cu Puzzle.

Eleanor Fortney era un zoolog, un internist și un chirurg eminent care predase timp de o lună, ca profesor invitat, la Colegiul de Medicină Veterinară și Științe Biomedicale al Universității de Stat Colorado din Fort Collins, unde Cammy studiase în ultimul an de facultate.

Fiind unul dintre foarte puținii studenți ai universității care obținuse punctaj maxim în fiecare semestru de facultate și mai apoi ca masterand, lui Cammy i se rezervase un loc la seminariile în grup restrâns conduse de Eleanor, și, în plus, avusese șansa de a participa la trei dezbateri private, față în față cu

profesoara, ceea ce se dovedise una dintre experiențele educaționale cele mai intense de care avusese parte.

În timpul acelei luni de predare la Fort Collins, Eleanor încercase să o convingă pe Cammy să se mute în est, la Tufts, după absolvire. Îi oferise un contract pe trei ani în cadrul unui proiect de cercetare a cazurilor de cancer la câini pe care îl conducea, un program finanțat generos de un fost student.

Cammy fusese tentată de oportunitatea de a avansa în carieră și de a contribui prin munca sa la un studiu care putea salva viețile a nenumărați câini. Însă, în cele din urmă, refuzase oferta. Visa de atâta vreme să se afle în slujba animalelor, dar nu într-un laborator, ci pe teren, îngrijindu-se zi de zi de bolile lor; tânjea după satisfacția vindecării unor animale pe care le cunoștea și le urmărise de-a lungul vieții și în ai căror ochi se uitase de multe ori.

Totuși, păstrase legătura cu Eleanor, dezvoltând o relație de prietenie ca între doi oameni care își priveau profesiunea mai degrabă ca pe o misiune în viață. Dacă Puzzle și Riddle erau rezultatul unei teratogeneze duse la extrem, cunoștințele zoologice vaste și aprofundate ale lui Eleanor îi puteau permite să deceleze în interiorul mutațiilor suferite de cele două animale caracteristicile lor de bază, pentru a le identifica specia.

Cât despre Sidney Shinseki, după ce își luase doctoratul în medicină veterinară, Cammy lucrase timp de un an cu acesta pentru a-și îmbunătăți tehnicile chirurgicale. Sidney era un bătrânel simpatic, morocănos ca un urs, cu o abilitate deosebită de diagnosticare și cu un talent formidabil de a emite

ipoteze bazate pe intuiție, pornind de la câteva detalii, aparent ciudate, pentru a descoperi adevărurile din spatele lor.

După ce a trimis e-mailurile, Cammy a intrat pe paginile de web ale arhivelor ușor accesibile ale unor instituții zoologice, în căutarea unor fotografii de animale nocturne cu ochi neobișnuit de mari.

Ochii lemurului aye-aye din pădurile tropicale din Madagascar păreau mai mari decât în realitate. În fotografii, ei erau de un portocaliu atât de intens, încât nuanța lor uimitoare crea o senzație de imensitate. Oricum, cu urechile lui de liliac și botul ascuțit, lemurul nu ar fi fost, cu siguranță, ales să ilustreze frumusețea animală într-un film documentar difuzat pe canalul Animal Planet.

Maimuțele galago aveau ochi mult mai mari decât ai acestor lemuri, mai ales în raport cu capetele lor mici, și totuși nu se comparau nici pe departe din acest punct de vedere cu noii tovarăși de joacă ai lui Merlin.

Maimuțele primate loris, care trăiesc în Asia de Sud și de Sud-Est, au și ele ochii foarte mari față de cap, însă fără a rivaliza cu cei ai lui Riddle și ai lui Puzzle. În plus, aceste animale cățărătoare care se hrănesc în special cu șopârle și cu insecte nu cântăresc mai mult de două kilograme.

După toată agitația și emoția acelei seri, era convinsă că nu avea să poată adormi, însă curând a început să tasteze greșit și să apese aiurea pe mouse, așa că într-un final a închis computerul. Era ora două fără zece noaptea când s-a prăbușit pe pat, și încăperea părea să se învârtă încet cu ea ca un carusel... Un carusel, asta era, și toți caii aceia frumoși

se uitau în aceeaşi direcţie, spre munţi şi spre cerul aflat la amurg, şi ceva important se petrecea în ziua aceea, ceva atât de măreţ, încât îi simţea prezenţa dominatoare, cu toate că rămânea încă invizibil sau, dacă nu invizibil, atunci vizibil numai printr-o scamatorie, şi numai din colţul ochilor...

38

Răcoroasă şi uscată, noaptea californiană era perfectă pentru o călătorie cu rucsacul în spate.

La vest de şosea, pământul întunecat cobora spre ocean, pe care Tom Bigger îl zărea numai pentru că luna târa o trenă de satin peste apă, iar valurile care se spărgeau de ţărm aruncau spuma albă ca pe nişte boabe de orez ce se izbeau cu zgomot de pietriş.

Spre est se întindeau dealurile, şi ele vizibile, şi asta fiindcă se profilau pe cerul punctat de stele şi fiindcă, după o vară secetoasă, se înveşmântaseră în iarba arsă, deschisă la culoare. Crângurile rare de stejari se conturau ca nişte figurine de Halloween pe pajiştile pale.

Pe oricare cvadrant al busolei s-ar fi uitat, ţinutul acela pustiu nu dădea nici un semn de viaţă.

Ştia unde trebuia să ajungă şi ce avea de făcut. Însă până în oraş îl aştepta un drum lung, iar misiunea lui nu era deloc uşoară.

Era trecut binişor de miezul nopţii, şi traficul se rărise considerabil pe şosea. La ora asta tirurile erau

stăpânele absolute, dar rutele lor pătrundeau mai adânc în interiorul uscatului.

Chiar şi pe întuneric, Tom continua să primească semnale. Farurile unei maşini ce se îndrepta spre sud au luminat cadavrul unui şarpe cu clopoţei întins pe şosea, cu ochii strălucind ca două paiete, şi Tom ştia că animalul se afla acolo numai şi numai pentru ca el să îl vadă.

A trecut pe lângă un indicator pe care scria: „ATENŢIE, CĂPRIOARE!" – fusese vandalizat şi era găurit de gloanţe. Ceva mai departe pe acostament, a dat, hârşâindu-şi picioarele, peste nişte obiecte mici care au scos un clinchet metalic în clipa în care s-au lovit unele de altele. A aprins lanterna şi a zărit vreo douăzeci de cartuşe folosite licărind în praf şi pe pietriş.

Şerpi şi gloanţe. Răul şi violenţa.

O formaţiune stâncoasă joasă şi netedă se înalţa pe marginea şoselei ca o bancă făcută special de natură pentru drumeţii obosiţi. S-a oprit şi şi-a dat rucsacul jos din spinare.

A desfăcut fermoarul de la clapa buzunarului de jos şi a scos dintr-un săculeţ pistolul. A băgat săculeţul gol înapoi în compartiment şi a tras fermoarul.

Şi-a pus din nou rucsacul în spate, de data aceasta ţinând pistolul în mâna stângă, în lateral, ferit de ochii şoferilor, şi şi-a continuat drumul spre nord.

De când ieşise din oraş, trăia cu senzaţia că nu călătorea singur. Kilometru după kilometru, impresia că avea un însoţitor nevăzut se amplifica.

Din când în când, se oprea şi se învârtea încet în cerc pentru a scruta întunericul. Nu a sesizat nici o mişcare în afara legănatului ierbii şi freamătului de frunze în briza slabă venită dinspre mare. Nu a zărit

nici un contur nedesluşit, fantomatic şi nici reflexia lunii în vreun ochi.

A parcurs mai bine de jumătate de kilometru înainte să audă motorul unui vehicul care circula spre nord. Judecând după sunet, era probabil o camionetă uşoară sau un SUV, dar nu a întors capul să vadă.

Şoferii dispuşi să ia autostopişti nu se arătau prea binevoitori cu el din cauza staturii şi a feţei sale. Rareori încerca să facă pe cineva să oprească ridicând degetul mare. Drept urmare, a ignorat maşina, continuând să înainteze cu faţa spre trafic, care oricum nu era aglomerat la acea oră.

Zgomotul motorului s-a intensificat, farurile au măturat carosabilul şi un Chevy Suburban a trecut pe lângă el, pe banda mai îndepărtată. După câteva clipe, a văzut aprinzându-se luminile de frână.

La aproape o sută de metri mai încolo, vehiculul a făcut o întoarcere în U şi a luat-o spre sud, oprindu-se la circa cincisprezece metri de Tom. Portierele s-au deschis.

Farurile aproape că l-au orbit, dar a reuşit să desluşească două siluete aşezate pe bancheta din faţă. O a treia stătea în picioare afară, lângă portiera dinspre scaunul şoferului.

Tom nu a încercat să o ia la fugă şi să se afunde în întuneric. Ştia că până şi pantele cele mai domoale pot fi înşelătoare pentru cineva care aleargă orbeşte.

În plus, el nu fugea de nimeni şi de nimic, nici de dependenţii violenţi care circulau pe şosele în căutare de droguri, nici de vreun tsunami. Dacă îi era scris să îl omoare cineva sau ceva, atunci n-avea

decât să capete moartea pe care şi-o dorea, dar pe care nu avusese curajul să şi-o ofere singur, sinucigându-se.

A continuat să înainteze spre ei, ţinându-şi capul sus.

După ce s-au uitat bine la faţa lui, analizând-o în toate detaliile ei fioroase, fără îndoială exacerbate în lumina şi întunericul intense, unul dintre bărbaţi a spus:

– Dumnezeule, ia uită-te la tipul ăsta, Jackie!

La care bărbatul pe nume Jackie l-a întrebat pe Tom:

– Hei, unde te duci, Frankenstein?

– Lăsaţi-mă în pace, i-a prevenit mergând către ei, ridicându-şi pistolul şi transferându-l în mâna dreaptă.

– Ooo! a ţipat tipul care stătuse pe scaunul şoferului. Stai pe loc, Karloff[1], vezi că sunt înarmat.

Drept dovadă, a tras peste capul lui Tom. Părea o detunătura de puşcă.

De-a lungul anilor, ori de câte ori jefuise pe cineva sub ameninţarea pistolului neîncărcat, Tom se aşteptase ca victima să fie înarmată şi să îi facă favoarea de a-l împuşca mortal.

Acum dăduse, în sfârşit, peste nişte oameni care păreau capabili să-l elibereze. A fost, aşadar, surprins să constate că se oprise de bunăvoie din drum.

– Aruncă arma! i-a ordonat cel care trăsese.

[1] Boris Karloff, pe numele său real William Henry Pratt, actor englez care a emigrat în Canada şi care a interpretat rolul lui Frankenstein în filmul omonim din 1931 (n.red.)

– Ce mai aştepţi, George? Zboară-i creierii, a strigat amicul lui Jackie.

George l-a avertizat pe Tom:

– Să ştii că o s-o fac. Aruncă arma sau te ciuruiesc!

În loc să arunce pistolul, Tom l-a vârât sub curea, lipit de abdomen.

Şase metri îl mai despărţeau acum de bărbaţii coborâţi din Suburban. Cei doi au înaintat prudenţi spre el, ferindu-se să stea în calea gloanţelor tovarăşului lor.

– Nu sunt singur, a spus Tom.

Jackie a hohotit, iar individul de lângă el a ripostat:

– Problema ta, handicapatule, e că tipul cu care vorbeşti e un prieten *imaginar*. Ce-ai acolo, în rucsac? Ia dă-l jos să ne uităm înăuntru!

În stânga lui Tom, din întuneric, de pe dealurile întinse care coborau către ţărm, s-a ivit o arătare sinistră, cu ochii arzând în lumina farurilor. Un coiot slăbănog ce îşi dezvelea dinţii ascuţiţi.

Animalul nu l-a învrednicit pe Tom cu vreo privire. Cu o cutezanţă neobişnuită pentru specia lui, s-a apropiat ameninţător de cei trei bărbaţi.

– Ce-i ăla? Un câine? a întrebat Jackie.

– Pe naiba, nu-i câine, a răspuns tovarăşul său.

Ca răspunzând unor invocaţii şi pentagrame, un alt coiot a apărut din beznă, fix în spatele primului. Apoi al treilea.

Jackie a făcut câţiva paşi înapoi.

– Trage, George, alungă-i, a strigat el.

George a tras un foc în aer, însă animalele nu s-au înfricoşat.

Din întunericul adânc, din iarba înaltă, s-au ivit un al patrulea coiot, un al cincilea, al şaselea şi al şaptelea.

Omul cu puşca, şoferul maşinii, s-a furişat în spatele volanului, şi portiera trântită a dat semnalul retragerii celorlalţi doi în siguranţa oferită de vehicul.

Acum, că rămăsese singura pradă, Tom Bigger se aştepta ca haita să se repeadă la el, însă atenţia coioţilor era fixată asupra ocupanţilor maşinii.

Timp de un minut sau două, şoferul a rămas înţepenit în spatele volanului, convins probabil că, în curând, cei şapte coioţi aveau să dispară în noapte. Dar animalele stăteau ciudat de nemişcate, fără a slăbi maşina din ochi.

Prin parbriz, Tom i-a văzut pe cei doi bărbaţi de pe bancheta din faţă şi pe al treilea, în spate, care se aplecase spre ei. Din câte se părea, se certau.

Şoferul a lăsat frâna de mână, a pornit motorul şi s-a înscris în trafic. A luat-o spre sud, pe drumul pe care venise.

Tom a aşteptat până când lumina stopurilor maşinii s-a făcut tot mai mică, pierind în noapte.

A luat pistolul neîncărcat de la brâu şi, ţinându-l în mâna stângă, ascuns vederii, a pornit din nou spre nord.

În lumina lunii, coioţii l-au însoţit, trei mergând în faţă, doi încadrându-l şi ceilalţi doi în spatele său.

Sus, atât de sus pe cer încât zgomotul motoarelor era imposibil de auzit de pe pământ, un avion a traversat cerul dinspre vest spre est. Pentru Tom, luminile acestuia semnalizau faptul că avea să-şi continue şi el călătoria, că trebuia să meargă mai departe.

După un sfert de milă, coioţii s-au îndepărtat de el mergând în şir, tăind şoseaua în diagonală.

Tom s-a oprit să-i urmărească.

Unul după altul, cei şapte au sărit peste canalul de scurgere aflat dincolo de acostament şi s-au îndreptat spre est, la fel de tăcuţi ca avionul, făcându-se nevăzuţi pe o pajişte scăldată în lumina lunii.

Tom nu mai ştia ce să creadă.

După ce coioţii au plecat, a mers spre nord preţ de încă un kilometru, până când a ajuns la un mic pod de piatră peste un pârâu secat. Şi-a dat rucsacul jos din spate şi l-a aşezat pe balustrada înaltă până la brâu.

A pus pistolul deoparte. Din compartimentul de sus al rucsacului, a luat una dintre cele şase sticle de tequilla înfăşurate în câte un săculeţ.

Două maşini au apărut dinspre sud, însă nu erau escrocii, veniţi cu întăriri. Un sedan şi o furgonetă au trecut în goană pe lângă el fără să oprească.

Tom a răsucit capacul, a rupt timbrul fiscal şi a deschis sticla. A dus-o la nas şi a adulmecat-o.

Mirosul a făcut să-i lase gura apă, iar stomacul a început să-i chiorăie a anticipaţie. L-a apucat tremuratul, şi a fost nevoit să ţină sticla cu ambele mâini.

După ce a stat aşa o vreme, poate în jur de cinci minute, a înşurubat la loc dopul la sticlă.

Nu simţea nici o satisfacţie dată de capacitatea sa de autocontrol. Ştia prea bine că puterea voinţei nu avea să-l ţină prea mult.

Blestemându-şi abstinenţa ivită ca din senin, a aruncat sticla de pe pod. A auzit-o spărgându-se de pietrele din albia secată.

A închis fermoarul rucsacului, şi l-a pus din nou în spate şi şi-a aranjat cureaua.

În curând, aveau să se împlinească douăsprezece ore de la incidentul din refugiul de pe autostradă, de deasupra locuinţei sale din grotă, cel care îl făcuse să se lase momentan de băutură. Se sculase cu mai bine de douăzeci de ore în urmă, iar în ultimele patru mersese mult pe jos. Ar fi trebuit să fie rupt de somn, dar, în schimb, era treaz, vioi şi cumplit de concentrat.

Ştia unde trebuia să ajungă. Şi că îl aştepta un drum lung, lung.

Ştia ce avea de făcut. Sarcina nu avea să fie uşoară. Poate că, în final, nu va avea suficient curaj pentru a o duce la îndeplinire.

În timp ce înainta spre nord în acele ultime ore ale nopţii, s-a simţit din nou copleşit de senzaţia că nu era singur, că era urmărit pas cu pas, şi nu doar de coioţi. Şi a început să se teamă.

39

Pentru plimbarea sa prin pădurile din apropiere de Seattle, Liddon Wallace purta o pereche de mocasini Brioni protejaţi de galoşi, pantaloni gri şi largi din lână marca Ermenegildo Zegna, o curea Mark Cross, cămaşă Geoffrey Beene, un pulover Armani, o jachetă neagră din piele, creaţia lui Andrew Marc, şi un ceas de mână Patek Philippe.

Cărarea de pământ bine bătătorit se dovedise uşor de urmărit, în ciuda umbrelor pestriţe şi a pâclei. Zorile se iviseră cu aproape o oră în urmă, însă ceaţa acoperea soarele, care arunca doar raze piezişe.

În întunecimea dimineţii, brazii Douglas înalţi şi tufele de cucută păreau negri, iar ferigile – mai degrabă albastre decât verzi. Până şi pâlcurile de corni de Pacific, cu bogăţia lor de frunze stacojii şi aurii fremătătoare, străluceau pierit în bezna ce se prelingea din cer, iar florile lor albe enorme, ca de curpen, păreau acum nişte păsări moarte strecurate între ramuri.

După aproape o sută de metri, cărarea ieşea din pădure. Dincolo de ea se întindea zona verde a terenului de golf cu optsprezece găuri.

O maşinuţă electrică, folosită de îngrijitorii terenului, se afla pe iarbă. Chiar în clipa când Liddon Wallace a ieşit din pădure, Rudy Neems, şeful echipei de întreţinere, a luat steguleţul pentru gaura a optsprezecea din maşinuţa de golf şi l-a fixat la locul lui.

În jurul unei jumătăţi de teren şi dincolo de acesta erau trei gropi de nisip, apoi o zonă de joc ce cobora în pantă până la obstacolul cu apă. Prima jumătate a suprafeţei de joc, cea de dincolo de apă, se pierdea în ceaţă, şi zona de start era în afara razei vizuale. Câte o porţiune îngustă cu acces dificil se întindea de o parte şi de alta a zonei de joc, iar dincolo de ele continua pădurea.

Lângă maşinuţă, Rudy Neems stătea aşteptându-l pe Liddon să se apropie. Peisagistul era un bărbat de treizeci şi opt de ani, solid, cu mustaţă blondă şi păr des, cârlionţat. În copilărie, înfăţişarea îi jucase feste: fusese deseori ales să interpreteze roluri de înger în scenele cu patimile lui Hristos.

– Ce vreme împuţită, s-a plâns Liddon.

Neems vorbea atât de încet de felul lui, încât până şi în liniştea acelei dimineţi vocea lui abia se făcea auzită.

– E bună pentru ten.

Într-adevăr, tenul lui era superb.

– Deci ai primit pachetul, a spus Liddon.

– Da.

– Ai întrebări?

– Nu.

– Ştii cum trebuie să procedezi?

– Da.

– Şi o s-o faci?

– Banii?

Liddon i-a întins un plic gros din hârtie maronie în care se aflau patruzeci de mii de dolari în bancnote de câte o sută.

– Şi alţi patruzeci de mii după ce termini treaba.

Neems nu s-a obosit să numere banii. A luat plicul şi l-a pus în maşinuţa electrică, apoi i-a înmânat lui Liddon un alt plic: în el erau mai multe fotografii ale casei acestuia din California, planul clădirii şi informaţii detaliate privind sistemele de securitate instalate.

– Plus cheltuielile, i-a reamintit el lui Liddon.

– Da, sigur. Patruzeci de mii plus cheltuielile. Când iei avionul?

– În după-amiaza asta.

– Aşa cum ţi-am spus, sunt venit în Seattle cu afaceri şi nu stau decât până miercuri la prânz. Când ai de gând să faci treaba?

– Mâine-noapte.

– Marţi seara?

– Exact.

– Bun. Excelent! Fix atunci am programată cina cu un client – va dura de la şase până pe la unsprezece noaptea, dacă nu chiar mai târziu.

– Soţia ta pare o femeie drăguţă, a zis Neems.

– Da, aşa şi este, numai că eu n-ar fi trebuit să mă căsătoresc niciodată. Nu sunt genul.

– O vreau.

– O vrei? Nu, Rudy, nu e o idee bună. Ai fost achitat, dar au ADN-ul tău în baza de date, rămas de la expertiză. Nu poți să lași sperma la locul faptei.

– N-o să las.

Cu patru ani în urmă, în California, Rudy fusese judecat pentru uciderea unei fete de paisprezece ani. Liddon fusese avocatul său.

– E prea riscant, a insistat Liddon. Eu sunt cel care te-a apărat în procesul Hardy. Dacă te identifică pe baza ADN-ului, vor face legătura cu mine și vor ști că eu te-am angajat.

Nu numai că obținuse achitarea clientului său, dar procedase în așa fel încât doi detectivi cinstiți ajunseseră să fie acuzați de corupție, fiind în cele din urmă concediați din forțele de poliție.

Un canal TV de știri realizase o emisiune de două ore pe marginea acelui caz, care îi adusese lui Liddon afaceri de milioane. Era un tip fotogenic. Și se purta natural. Chiar și acum obișnuia să revadă din când în când emisiunea înregistrată pe DVD, doar pentru a-și aminti cât de bine arăta.

– La Judy n-au găsit.

Judy Hardy era fata de paisprezece ani răpită și violată.

– Ce n-au găsit la Judy? a întrebat Liddon.

– ADN-ul meu.

– Asta pentru că trupul îi fusese carbonizat cu acid, în groapa aceea de pe plajă. Nici cea mai bună echipă de legiști nu a putut să descopere mare lucru.

– Atunci o să-i dau foc lui Kirsten.

Kirsten era soția lui Liddon.

– O să umplu cada cu benzină, a continuat să explice Neems.

Liddon s-a uitat peste umărul lui Rudy Neems, către zona de joc învăluită în ceață. Nu se zărea nimeni. Terenul nu avea să se deschidă decât peste mai bine de o oră. Totuși, discuția se prelungise deja prea mult. Pentru a nu risca să fie văzuți, erau nevoiți să se întâlnească în locuri ferite, ca acesta, *iar întâlnirile trebuiau să fie cât mai scurte.*

– Să torni benzină în cadă? a întrebat Liddon ezitând și întorcând pe toate părțile ideea extravagantă.

– Da, să o înec în cadă și să-i dau foc.

– Am o mulțime de obiecte de artă și de antichități în casă.

– Dar și un sistem de detectoare de incendiu.

– Și totuși, benzina din cadă...

– Am studiat problema.

Liddon a aruncat o privire plicului plin cu fotografii și schițe ale casei pe care i-l returnase Neems.

– Baia o să se facă scrum, a spus Neems.

– Bineînțeles.

– Și dormitorul principal. Și o parte din mansardă.

– Dar apa care o să țâșnească din detectoarele de incendiu?

– Detectoarele nu funcționează decât în încăperile unde se depistează creșterea bruscă a temperaturii.

– Aha. Deci apa n-o să facă cine știe ce stricăciuni. Dar fumul?

– O să închid ușile de la baie și de la dormitor în urma mea.

Neems nu era doar un bărbat cu voce molcomă, ci și un tip de nădejde. Cântărea totul cu mare grijă, nu lăsa nici un amănunt la voia întâmplării.

– Cred că sistemul de alarmă îi va aduce iute pe pompieri în casă, a spus Liddon.

– Da, probabil că în mai puţin de patru minute. Unitatea de pompieri e în apropiere.

Cum terenul de golf cobora în pantă domoală spre zona de joc, configuraţia pământului făcea ca în aerul dimineţii curenţii slabi să descindă în porţiunea mai joasă, învârtindu-se şi rostogolindu-se, formând o pânză mai groasă de ceaţă care se răsucea în jurul lui Liddon şi a lui Neems ca un vârtej neobosit, filmat cu încetinitorul.

– Chiar o doreşti pe Kirsten atât de mult? a întrebat Liddon.

Neems a încuviinţat din cap.

– Da. Trebuie neapărat să o am.

– Şi cât o să dureze ca să... îţi faci treaba cu ea?

– Două sau trei ore.

– Eşti sigur că totul o să meargă bine?

– Absolut.

– Pare atât de nebunesc!

– Mda, ceva ce un ucigaş plătit nu ar face.

– Aici ai dreptate. Atunci... e OK.

Zâmbetul lui Neems era atât de dulce, încât i s-ar fi potrivit şi acum rolul de înger.

– Mai sunt două chestiuni, a spus Neems. Prima e Benny. Eşti hotărât în privinţa lui?

Benny era Benjamin Wallace, fiul în vârstă de trei ani al lui Liddon.

– Nu mă pricep să fiu părinte, la fel cum nu ştiu să fiu soţ.

– De aia există bone pe lumea asta.

– Aş risca să dau fie de o băbătie care distruge o familie cu toanele ei, fie de o puştoaică în stare să mă dea în judecată că am agresat-o sexual. Dar tu crezi că o să te descurci cu Benny?

– Cum să nu mă descurc? E un băieţel de trei ani.

– Nu din punct de vedere fizic te întrebam.

– Nu mă deranjează, a răspuns Neems.

– Bun, atunci aşa rămâne.

– Nu voiam decât să mă asigur.

– Asta e situaţia, n-am ce să fac, a spus Liddon. Care e a doua chestiune?

– E de altă natură. Sunt doar curios să aflu.

– Ar cam trebui să plec. Şi aşa am stat prea mult.

– Când te-ai oferit să mă aperi, ştiai că eu am omorât-o pe Judy Hardy?

– Sigur că da.

– Când ţi-ai dat seama?

– Înainte să preiau cazul.

– Dar ai lucrat *pro bono*.

– Păi n-aveai bani să mă plăteşti.

– Am crezut că m-ai apărat fiindcă ai crezut că...

– Eşti nevinovat? Nu. Nici vorbă.

– Deci ai acceptat să lucrezi *pro bono* pentru...?

– Tu ce crezi, Rudy?

– Pentru cazul în care ajungeai să ai cândva nevoie de cineva ca mine.

– Păi vezi?

– Erai căsătorit când ai preluat cazul?

– Da, de numai câteva luni.

– Şi deja te gândeai să...?

– Nu, nu. Pe vremea aia o iubeam.

– Ce trist!

Liddon a ridicat din umeri.

– Ei, asta-i viaţa.

– Ştiu că iei multe cazuri *pro bono*.

– Mă străduiesc şi eu.

- Deci mai ai la dispoziție și alți oameni de genul meu?

- Da, câțiva. În caz că voi avea vreodată nevoie de ei.

- Vreau să știi că îți sunt recunoscător.

- Mulțumesc, Rudy.

- Nu numai pentru ce ai făcut atunci pentru mine, ci și pentru șansa pe care mi-o dai acum.

- Am încredere în tine și știu că ești un tip foarte meticulos. Bun, acum trebuie să plec. A făcut doi pași spre pădure, apoi s-a întors spre îngrijitorul terenului de golf. Am și eu o curiozitate, a spus.

- Da?

- După Judy Hardy, ai mai...?

- Da.

- De multe ori?

- Îmi place să aștept.

- Și... așteptarea asta nu e grea?

- Ba da. Dar, când se întâmplă, e cu atât mai plăcut.

- Cam cât timp obișnuiești să aștepți între două...?

- Șase luni. Uneori opt.

- Și ai mai fost suspectat și în alte cazuri?

- Nu. Și nici n-o să mai fiu.

- Ești un tip inteligent și atent în tot ce faci. De asta ți-am preluat cazul.

- În plus, lumea mă place, a adăugat Neems.

- Da, așa e. Și ăsta e întotdeauna un mare avantaj.

Liddon a traversat zona verde, apoi a înaintat pe terenul accidentat, luând-o pe cărarea care ducea în pădure. Se afla la mai puțin de două sute de metri de cea mai terifiantă întâlnire din viața sa.

40

- *Henry.*

Visul era un montaj de secvențe filmate de aproape: picioare goale și lungi zbătându-se, șuvițe de păr blond încâlcit, mâini cu unghii roșii apucând pline de dorință și luptându-se în apărare, buze pline, deschise mai întâi în extaz, apoi rotunjindu-se într-un țipăt mut de teroare sublimă.

Pe jumătate treaz, lui Henry Rouvroy i s-a părut că cineva îl strigă.

- *Henry.*

În somn, se întorsese pe o parte. Acum s-a răsucit, sprijinindu-se cu spatele de perete.

Pistolul. Îl lăsase din mână. A orbecăit prin întuneric până când a dat de arma de calibrul 20.

Mai mult ca sigur că visase acea voce. A tras cu urechea dar nu a auzit nimic.

Dincolo de ușa deschisă, dormitorul era mai luminos decât în momentul când se așezase la pândă în dulap, deși nu la fel de iluminat ca atunci când lustra era aprinsă.

Zorile se iviseră. Soarele dimineții se strecura prin marginile draperiilor trase.

Înfiorat, Henry s-a ridicat, îndoindu-și de câteva ori piciorul stâng ca să scape de o crampă musculară, și s-a îndreptat prudent spre ușă.

A ascultat din nou. După o clipă de tăcere, a auzit un fluierat subțire – cel mai subțire posibil – și a simțit o gheară în gât, apoi și-a dat seama că era propriul trup și zgomotul gazelor din el.

Cina formată din cârnați, brânză și o pâine țărănească veche fusese o greșeală, un șoc pentru condiția lui fizică.

Mai puțin de o zi petrecută la fermă, și standardele sale începuseră deja să coboare. Nu trebuia cu nici un chip să subestimeze efectele periculoase pe care stilul de viață rustic le poate avea asupra personalității și asupra intelectului cuiva, chiar dacă acel cineva a studiat la cele mai bune școli private și s-a cizelat la Harvard. Fără stimulentele zilnice oferite de viața într-un oraș mare, fără acea interacțiune permanentă – de natură să ascută mintea – cu alte ființe sofisticate și cu o educație aleasă, s-ar putea ruraliza, devenind un bărbat necioplit și grosolan. *Times* nu era, probabil, distribuit în această regiune înapoiată, în aceste cătune uitate de lume, iar funcționarul local analfabet de la chioșcul de ziare vindea mai mult ca sigur revista *Vanity Fair* împachetată în hârtie maro groasă.

În timp ce își asculta intestinele chiorăind și sunetul diminuându-se treptat spre un fluierat final, și-a dat seama că, atunci când avea să umple cu femei beciul de cartofi și grajdurile, avea să fie nevoit să încerce să găsească măcar una care să fi urmat

școli potrivite și să se fi întors în acest pustiu intelectual din cine știe ce motive eronate. Dacă nu putea găsi o femeie deșteaptă și sexy, atunci ar face bine să întemnițeze una pricepută măcar în arta conversației și cu gusturi rafinate, cu unicul scop de a-i ține intelectul în funcțiune pentru a-și păstra nealterate valorile sale estetice supreme.

Consecința nefericită a recitalului intestinal a fost faptul că Henry nu a mai putut rămâne în dulap. În căutare de aer curat, a tras concluzia că, dacă auzise într-adevăr șoapte, asta se întâmplase în vis, așa că s-a ridicat și a pășit în dormitor.

A aprins lustra, și primul lucru pe care l-a făcut a fost să se uite spre pat. Așternuturile păreau aranjate la fel cum le lăsase, și forma trupului fals era la fel cum o modelase.

Dacă ar fi luat cineva locul manechinului, Henry ar fi fost ucis în somn. Spaima lui era irațională.

Totuși, a dat ocol patului și s-a apropiat de silueta înfășurată în pături. Ținând arma în ambele mâini și degetul pe trăgaci, a împins deoparte cu butoiașul armei cearșafurile, dând la iveală ceea ce ascundeau.

Prizonier al unor gânduri absurde, a răsuflat ușurat.

A tras în lături draperiile, lăsând lumina dimineții să pătrundă în încăpere. Nu avea de gând să mai stea chircit prin dulapuri. Începând din ziua aceea, avea să urmeze o strategie nouă. În loc să reacționeze, avea să acționeze și să își înfrunte torționarul.

Lampa de pe hol era aprinsă, după cum se aștepta, și la fel și una dintre lustrele din living, însă

bucătăria nu era cufundată în beznă, așa cum o lăsase.

Pe măsuță erau mănușile de lucru din piele. Noaptea trecută, când le găsise întinse pe patul din dormitor, le azvârlise într-o pungă de gunoi pe care o lăsase pe fotoliu, cu intenția de a o arunca a doua zi.

Și acum, în zori de zi, iată-le aici. Păreau chiar mai îmbibate de sânge, în mare parte coagulat și uscat, dar și cu o porțiune umedă, lipicioasă.

Alături de mănuși stăteau creionul și carnețelul pe care le văzuse mai devreme lângă telefonul din bucătărie. Suprafața galbenă a creionul era pătată cu sânge uscat.

Câțiva stropi de sânge căzuseră și pe prima foaie a carnețelului, însă fără a afecta mesajul. Cele trei rânduri fuseseră scrise centrat.

Groaza a revenit atât de brusc și cu atâta forță, încât la început nu a înțeles cuvintele, de parcă ar fi aparținut limbii moarte a unei civilizații străvechi. Spaima îl făcuse să devină pe moment analfabet.

Atunci când a fost, în sfârșit, capabil să citească, a văzut că avea în față trei versuri. Nu rimau, ci aveau forma unui poem japonez scurt, din șaptesprezece silabe, numit haiku.

Desigur, Henry știa ce înseamnă un haiku, din moment ce absolvise facultatea la Harvard, dar și pentru că fratele său Jim publicase cincizeci și două de astfel de poeme într-un mic volum cartonat.

Eretele planând -
caligrafie pe cer,
gheare și cioc.

Henry și-a amintit perechea de ereți alunecând în cercuri întretăiate în timp ce se îndrepta spre hambar împreună cu fratele său.

Caligrafie. Frumoasa scriere japoneză cu pensula.

Henry nu era poet, și nici un mare cititor de poezie, dar presupunea că descrierea unei păsări care se năpustea din văzduh asupra prăzii drept niște tușe grațioase pictate pe cer era o metaforă acceptabilă.

Ultimul vers l-a tulburat mai mult decât celelalte. Cele două cuvinte finale făceau ca poemul să fie unul despre moarte, mai puțin despre erete, cât mai ales despre șoarecele nepomenit în versuri, dar care avea să fie prins în gheare și sfâșiat cu ciocul.

Dacă Henry era eretele, atunci fratele său geamăn era șoarecele, iar poemul se referea la uciderea lui Jim în hambar.

Pe de altă parte, dacă Jim era eretele însemna că *Henry* era șoarecele, iar poemul descria moartea care îl aștepta.

Și-a amintit cuvintele rostite de Jim chiar înainte ca ei să intre în hambar: „Prădători și pradă. Necesitatea morții, dacă vrem ca viața să aibă sens și reguli bine stabilite. Moartea ca parte a vieții. Lucrez acum la o serie de poeme pe această temă".

Înfuriat mai mult din cauza batjocurii decât a amenințării, de faptul că era luat drept prost, i-a venit să rupă foaia din carnet, să o facă bucăți pe care să le arunce la toaletă, numai că simpla idee de a o atinge îi repugna.

... gheare și cioc.

Cuvintele acestea atât de reci păreau să promită o moarte cruntă, prin înjungiere, tăiere.

... gheare și cioc.

Jim nu fusese înjunghiat. Fusese împuşcat. Poemul nu părea să se refere la moartea lui Jim.

Henry şi-a amintit de cele cinci cuţite pe care le văzuse pe masă atunci când intrase cu Jim şi cu Nora în bucătărie.

Cinci cuţite cu lame de patru sau cinci ţoli, cu finisaje mate. Şi cu mecanisme de deschidere rapidă.

Înainte să bea cafeaua şi să mănânce prăjiturile cu scoţişoară, Jim mutase cuţitele pe o altă măsuţă, lângă frigider.

Henry a întors spatele poemului şi s-a îndreptat spre măsuţă.

Cuţitele erau, într-adevăr, acolo. Dar două dintre ele lipseau.

41

Parfumul brazilor, semnificaţia absconsă a cucutei şi prezenţa ironică a pâlcurilor de corni l-au liniştit pe Liddon Wallace în timp ce mergea pe poteca din pădure, după ce aranjase uciderea soţiei şi a fiului său.

Legea era un lucru magnific. Cariera de avocat îi adusese bogăţie, o anumită faimă, prieteni puternici în funcţii-cheie, o soţie tânără şi uimitor de frumoasă, mijloacele de a-şi rezolva probleme care i-ar fi descurajat sau distrus pe alţii şi libertatea de a opera orice schimbare radicală în viaţa sa pentru a-şi asigura fericirea şi acel sentiment de împlinire la care avea tot dreptul.

De-a lungul anilor, părinţii şi mai târziu majoritatea profesorilor pe care îi avusese, de la grădiniţă şi până la facultate, subliniaseră că nimic nu este mai important pe lume decât încrederea în sine, că încrederea în sine era singura cale spre un parcurs satisfăcător în viaţă. În cazul lui Liddon, îşi pierduseră timpul predicând unuia care era deja conştient,

de la vârsta cea mai fragedă, de numeroasele sale calități, fermitatea fiind una dintre cele mai relevante.

Atunci când știa ce avea de făcut, acționa. Sau angaja pe cineva de genul lui Rudy Neems să o facă în locul său. Liddon nu ezita niciodată și, odată luată decizia, nu se lăsa mai târziu cuprins de remușcări.

Uneori, atunci când obținea informațiile potrivite, nu era nevoit nici să acționeze și nici să plătească pe alții să o facă. Mulți oameni aveau secrete care le puteau nărui viața, și, dacă le cunoșteai, îi puteai manipula să facă după cum doreai, reducându-i la statutul de marionete. Și pentru că Liddon avea prieteni sus-puși, care dispuneau de resurse nelimitate de investigație, nu avusese niciodată dificultăți în a dezgropa murdăria din jurul persoanelor pe care le lua în vizor, presupunând că acestea aveau secrete demne de a fi exploatate.

Iubea legea, banii și pe sine, dar nimic nu îl satisfăcea mai mult ca puterea de a trage sforile. Fusese destinat să ajungă stăpânul universului. Puterea era mai bună decât sexul. Puterea era mai bună decât bogăția. Puterea era mai presus de orice.

Toate aceste gânduri și multe altele se învălmășeau în mintea mereu în fierbere a lui Liddon Wallace în timp ce mergea pe poteca din pădure spre drumul forestier pe care își parcase mașina închiriată. Nu băga în seamă frumusețea pădurii, preocupat cu detaliile privind managementul universului și cu gândurile referitoare la iminentele schimbări din viața sa.

Nu era genul care să se lase fermecat de natură, asemenea majorității oamenilor din zilele noastre.

Îi plăceau iarba frumos cosită, copacii tunși cu dibăcie de un peisagist talentat, florile aranjate în straturi regulate, apa ținută captivă în bazine și în fântâni. Nu aprecia stilul dezordonat al naturii sălbatice, lucrurile aruncate grămadă, fertilitatea, varietatea, haosul.

Și, poate tocmai pentru că nu era impresionat de ea, natura s-a decis să îl pocnească drept în față. Se grăbea să străbată ceața, învăluit în negura din propriu-i cap, când, dintr-odată, *trosc*.

S-a petrecut pe neașteptate, și Liddon s-a răsucit pe loc, făcând un pas în spate și scoțând un țipăt de groază, dar nu avea de ce să se sprijine, pentru că ciudățenia se întâmpla de jur împrejurul lui, așa că fie capitula, fie rezista și riposta. Liddon Wallace nu capitulase în viața lui și refuza și acum să o facă. Dacă trebuia să tragă cineva sforile, atunci *el* avea să fie acela. Nu avea de gând să se lase tras pe sfoară și nici să cedeze. Niciodată, *niciodată*.

Energia cu care evenimentul s-a petrecut și puterea sa absolută i-au tăiat răsuflarea. Simțea, literalmente, că nu mai putea respira. Aerul devenise la fel de gros ca apa, comprimat de o forță irezistibilă, cu o putere de neimaginat. Și i se părea că lumina soarelui se condensase și ea cumva, concentrându-se nu într-o strălucire orbitoare, ci într-o masă densă, aurie, într-o *substanță* pe care o putea pipăi și mirosi, o gelatină tremurătoare care se umfla, se îndoia, se flamba, făcând posibil imposibilul.

A sesizat și că era ceva în neregulă cu timpul. *În neregulă* nu era tocmai expresia potrivită; ceva se schimbase în privința timpului - scurgerea lui, regulile sale, scopul. Trecutul, prezentul și viitorul

erau dintr-odată unul şi acelaşi, răsucite ca spaghetele pe o furculiţă, apoi împletite între ele strâns, tot mai strâns, până ce nenumăratele milenii păreau să se fi comprimat într-o singură clipă. A devenit conştient de fiecare moment din trecutul său şi de perspectivele pe care i le oferea viitorul, s-a văzut pe sine ca făt, prunc, copil în creştere, adolescent, adult, octogenar plăpând, totul simultan.

Oricât de ciudat şi de terifiant era evenimentul, deşi îi copleşise toate simţurile şi îi oprimase mintea, aducând-o aproape de stadiul de implozie, Liddon Wallace a înţeles instantaneu ce se întâmpla, cauzele şi motivaţiile. A ştiut şi că apăsarea hidoasă, forţa care îl zdrobea, spaima înăbuşitoare născută din simpla imensitate a acelui lucru aveau să dispară în momentul când nu avea să mai opună rezistenţă, dar tot nu a cedat.

Subiectiv vorbind, evenimentul a părut să se prelungească ore în şir. Dar, în timp ce deschidea gura într-un ţipăt tăcut de negare şi de afirmare de sine, în timp ce îşi strângea pumnii atât de tare, încât şi-a înfipt unghiile în carne, rănindu-se, şi încheieturile mâinilor păreau gata să se frângă, Liddon era conştient că trecuseră numai câteva secunde, poate cel mult o şesime dintr-un minut.

La fel de abrupt precum pornise, ciudăţenia a încetat. Şi, la fel cum încercase iniţial să se răsucească făcând un pas în spate, la fel a încercat acum să se răsucească înaintând, şi de data aceasta nimic nu l-a mai împiedicat. Nici ceaţa care se ridica şi nici umbrele perpetue nu ofereau un adăpost potrivit, nici copacii sau ferigile, iar poteca pe care venise avea o singură direcţie, înainte, nu înapoi la Rudy Neems.

Clătinându-se şi împleticindu-se, a parcurs ultima sută de metri din potecă până la drumul forestier presărat cu pete de benzină, folosit în special de muncitorii forestieri, şi îndeosebi în caz de incendiu.

Ajuns la maşina închiriată, a încuiat portierele, a aruncat plicul din hârtie groasă maro pe scaunul pasagerului şi a rămas aşezat, gâfâind din greu şi tremurând.

A tras jos parasolarul pentru a se uita în oglinda prinsă în acesta. Se aştepta să-şi vadă faţa pârlită sau marcată în vreun fel de întâlnirea aceea extraordinară, dar aceasta nu lăsase nici o urmă. S-a uitat o clipă în ochii săi, apoi şi-a ferit repede privirea.

Abia după ce bătăile inimii s-au mai liniştit şi teama a început să se mai domolească, şi-a dat seama că îşi pierduse un mocasin şi un galoş din cauciuc. Dar nici cea mai scumpă încălţăminte italiană nu îl putea motiva să se întoarcă în pădure.

Pantalonii gri largi din lână, marca Ermenegildo Zegna, atârnau pe el fără nici o formă, ca şi cum fuseseră călcaţi de cineva nepriceput. Jumătatea de sus a cusăturilor curelei Mark Cross se destrămase şi limba cataramei era îndoită.

Cămaşa Geoffrey Beene mustind de sudoare acră părea să fi intrat în mod misterios la apă, încreţindu-se sub braţe şi strângându-l.

Din puloverul Armani care se agăţase probabil în crengi atârnau zeci de fire descusute, iar jacheta neagră cu eticheta Andrew Marc puţea de parcă pielea începuse să putrezească.

Când s-a uitat la ceasul Patek Philippe, limbile acestuia păreau să indice timpul corect şi secundarul

se rotea lin. Însă ziua afișată era joi, și nu luni, iar luna - decembrie, nu septembrie.

Până la urmă, a pornit motorul mașinii închiriate și sistemul de încălzire; frigul îi pătrunsese în oase.

Nu era încă pregătit să plece.

Nu și-a întors privirea spre pădure. Nu prezenta nici un interes pentru el. Și nici nu avea să prezinte vreodată. Nu avea să se mai întoarcă în pădurea aceea. Și nici nu avea să mai pună piciorul în vreo altă pădure, niciodată.

Nu și-a îndreptat privirea spre nimic altceva de dincolo de parbriz. De fapt, nici nu se uita pe geam.

Lucrul acela se întâmplase, și Liddon nu avea să îl uite, dar, la urma urmei, nu conta. Nu avea de gând să povestească nimănui despre cele întâmplate. Cui i-ar folosi?

A deschis plicul pe care Rudy Neems i-l înapoiase și a scos fotografiile. Pozele cu casa și curtea nu îl interesau. A găsit fotografiile cu Kirsten și cu Benny. Soția și fiul. Femeia și băiatul. Cealaltă și celălalt. Necunoscuta și neștiutul.

A băgat fotografiile înapoi în plic.

Mai târziu, când și-a mai revenit din tremurat, a făcut o întoarcere în U pe drumul îngust, îndepărtându-se de pădure.

42

La 6:35 a.m., ora locală, dr. Eleanor Fortney a telefonat din Massachusetts, sculând-o din somn pe Cammy Rivers, care s-a ridicat în fund pentru a răspunde.

Lui Eleanor îi plăcea să pălăvrăgească, dar, de data aceasta, a trecut direct la subiect.

– Te cunosc, știu cât de responsabilă ești din fire, deci presupun că nu mi-ai jucat o farsă. Și că imaginile nu erau trucate.

– Nu, Eleanor. Sunt cât se poate de reale. Ascultă, sunt...

Zoologul a întrerupt-o:

– Sper că le-ai securizat.

– Securizat?

– Animalele. Sper că le-ai închis într-o cușcă. Sau într-un țarc încuiat cu lacăt. Cu mâinile alea ale lor, sunt probabil capabile să deschidă o ușă cu încuietoare simplă.

– Nu, nu le-am băgat într-un țarc. Sunt la Grady în casă.

– Te rog, sună-l imediat. Spune-i să le încuie într-un dulap sau într-o cameră fără ferestre. Fiindcă ar putea descuia ferestrele.

– Nu cred că m-ar asculta.

– De ce? De ce Dumnezeu să nu te asculte?

– Fiindcă ființele acelea sunt fermecătoare. Și par atrase de oameni, asemenea câinilor. Sunt pline de afecțiune.

– Nu pot lua asta drept o informație complet documentată. Nu ai avut timpul necesar pentru așa ceva. E doar o primă impresie.

– Da, sigur, a recunoscut Cammy, nu e decât o primă impresie. Dar nu cred că mă înșel, Eleanor. Mi-ai da dreptate dacă le-ai vedea și tu, sunt sigură.

– Bun, poate că așa o să și fac, dar deocamdată nu le lăsa să plece.

– N-au dat semne că ar vrea să plece. Vor o casă a lor. Și se simt bine cu Grady.

– Presupui că au motivații umane. Cammy, n-ai cum să știi ce-și doresc. Mai întâi și mai întâi, trebuie să înțelegi ce sunt.

Incapabilă să descrie acea calitate inefabilă a lui Puzzle și a lui Riddle care sugera că acele două ființe nu semănau cu nimic ușor de identificat și de exprimat în cuvinte, Cammy s-a mulțumit să spună:

– Deocamdată, nu am încercat să emitem teorii.

– Sunt creații ale minții umane. Rezultate prin încrucișarea ADN-ului mai multor specii.

– M-am gândit și eu la asta, a spus Cammy dând pătura la o parte și așezându-se pe marginea patului. Dar atât de complexe? Nimeni nu a ajuns atât de departe cu cercetările.

– În zilele noastre, știința nu se rezumă la găsirea de noi bacterii și la transformarea lor în făbricuțe pentru producerea de insulină și de interferon. Sau la îmbunătățirea caracteristicilor bacteriei *Thiobaccilus ferrooxidans* din minele de uraniu.

– Da, știu. Niște savanți chinezi au implantat o genă la porci care îi face să strălucească verde în întuneric. Se petrec tot felul de nebunii pe lumea asta. Dar dacă Puzzle și Riddle ar fi creații ale minții umane, cei care i-au conceput ar trebui să fie mult mai avansați decât chinezii.

– Hai să te pun la curent cu ultimele informații, a spus Eleanor. Să rămânem pentru moment la porci. Știi, de pildă, că se lucrează acum la modificarea genetică a porcilor pentru ca organele lor să poată fi folosite în transplanturile umane?

– Parcă am auzit ceva despre asta.

– Organe de porc compatibile structural, chimic și genetic, care să nu fie respinse de om. O să vezi, mai durează puțin.

Cammy s-a ridicat de pe pat.

– Bine, dar...

Eleanor a întrerupt-o din nou:

– Tot despre porci. Ne întrecem cu savanții din alte țări care va crea primul o rasă de porci cu creier uman.

Ținând în mână telefonul fără fir, Cammy s-a îndreptat spre fereastră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce am face asta?

– Din aroganță. Pentru că asta ar nega ideea existenței sufletului. Nu se urmărește o aplicație practică. Ființa astfel concepută va fi chinuită de

singurătate și de incongruența dintre corp și creier. Nu va avea nici o alternativă și va înnebuni. Frankenstein la puterea a zecea.

Lumina din zori de zi nemiloasă. Cerul de un albastru pal.

- Tu descrii niște monștri, a spus Cammy. Animalele acestea nu sunt deloc așa. Sunt... de-a dreptul minunate.

- Tot ce se poate. Dar, chiar dacă ar fi la fel de drăgălașe ca Mickey Mouse, dacă sunt ființe create în laborator, n-avem cum să știm ce dezastru ar putea provoca asupra mediului. De pildă... dacă nasc pui mari care știu să profite de mâinile acelea incredibile pe care le au, unele specii ar putea fi amenințate cu dispariția.

Geamul ferestrei era rece. Temperatura scăzuse cu câteva grade bune după miezul nopții.

- Dacă sunt născute în laborator, cum de au ajuns aici? a replicat Cammy. În împrejurimi nu există nici o universitate și nici o companie care lucrează în domeniul bioingineriei.

- Presupun că n-au ieșit din laborator prin propriile forțe. Poate că au fost eliberate de niște activiști ecologiști. Indivizii ăștia au ajuns să facă ravagii. Vandalizează casele oamenilor de știință, pătrund în laboratoare noaptea. Unii dintre ei sunt atât de fanatici și de ignoranți, încât sunt în stare să pună în libertate specii experimentale. Așa că ar putea proveni de oriunde.

- O specie experimentală, a meditat Cammy fără convingere, cu voce tare. Eleanor, instinctul îmi spune că nu e vorba despre așa ceva.

- Atunci ce sunt animalele astea, dr. Rivers, poți să-mi spui? Nu sunt trecute în enciclopedia speciilor cunoscute. Dacă ar fi să ne luăm chiar și numai după ochii lor, tot am cădea de acord că reprezintă un caz absolut singular.

- Nu știu, chiar nu știu ce sunt.

- Mai înainte, apăreau din când în când specii de insecte, de ființe acvatice și chiar de șoareci necatalogate. Dar așa ceva nu s-a întâmplat niciodată cu mamiferele mari, și nu în zone bine explorate ca Munții Stâncoși din Colorado. În clipa când închid telefonul, te rog să-l suni pe Grady și să-i spui să securizeze animalele. Insist. Și pe urmă așteaptă lângă telefon.

- Ce să aștept?

- O să fii sunată. N-am avut încotro, a trebuit să raportez.

Speriată, Cammy a ridicat glasul:

- Să raportezi? Cui să raportezi?

- Unui bărbat pe care îl cunosc, de la Fundația Națională pentru Știință. Care mi-a dat numele cuiva de la Agenția pentru Protecția Mediului, și de aici vom vedea ce se va întâmpla mai departe.

- Dar eu te-am sunat ca prietenă, Eleanor, și m-am așteptat la discreție din partea ta.

- Cammy, oricât de dragă mi-ai fi, nu am dreptul să complotez cu tine când vine vorba despre așa ceva. Am obligații profesionale și legale.

- Mda. OK, am înțeles. Deși până acum nu m-am gândit că...

- Sidney Shinseki m-a sunat din Texas azi-dimineață, imediat ce a citit e-mailul de la tine, a spus

Eleanor. Am raportat împreună. Oricine în poziția noastră ar fi făcut la fel.

– Bun. Am priceput.

– Deci te rog sună-l pe Grady și spune-i să securizeze animalele. Și pe urmă stai și așteaptă telefonul. Cred că te va suna Paul Jardine. Din câte știu, lucrează în Denver.

– Și ce crezi că vor face?

– Cine? Autoritățile? Vor lua animalele în custodie.

– Și pe urmă?

– Și cu asta rolul tău se va sfârși. Nu tu ai furat animalele. Dimpotrivă, ai cooperat și ai făcut ceea ce trebuia.

– Nu, nu asta am vrut să spun. Ce se va întâmpla cu Puzzle și cu Riddle?

– Animalele folosite în cercetare au microcipuri implantate în pielea gâtului. Sau sunt însemnate pe urechi. Vor fi ușor de identificat.

– Atunci... vor fi trimise înapoi de unde au venit, la laborator.

Sesizând o notă de spaimă în vocea lui Cammy, Eleanor a spus:

– Știi foarte bine că acolo le e locul. Nu pot fi lăsate în libertate.

– Aș vrea să le vezi și tu.

– Cammy, vreau să fiu cât se poate de clară. Dacă le dai drumul, ai risca să ți se facă dosar penal.

– OK. Am priceput.

– Încă o dată, ai înțeles ce-ți spun?

– Da. E în regulă.

– Bun.

– Nu știu la ce mi-a fost gândul. Mă simt atât de jenată. M-a captivat... magia lor. Ar fi trebuit să mă port mai rațional.

– Spune-i lui Grady să securizeze animalele. Și pe urmă stai și așteaptă lângă telefon.

– Bine.

– Scuză-mă, Cammy, dacă m-am răstit la tine.

– Nu-i nimic. Știu că m-am purtat cam prosteşte. O meritam.

– Vorbim mai încolo, a spus Eleanor și a închis.

Cammy a apăsat butonul de terminare a apelului pe telefonul mobil.

Nu l-a sunat imediat pe Grady.

Și-a sprijinit iarăși capul de geamul rece al ferestrei. Curând, avea să se facă mai cald, era sigură, deși probabil nu la fel de cald ca duminică. În aer se simțea o schimbare iminentă a vremii.

A renunțat să facă duș și și-a tras repede pe ea puloverul, cizmele și blugii.

De pe telefonul mobil l-a sunat pe Cory Hern, principalul lor tehnician veterinar, rugându-l să se ocupe de cabinet în ziua aceea. Cazurile cărora el și Ben Aikens nu le puteau face față trebuiau trimise rivalilor lor obișnuiți, pe care și ea îi ajuta atunci când erau plecați în vacanță.

Telefonul din casă a sunat în clipa când a revenit în dormitor. Apelantul era Paul Jardine.

– Unii dintre noi au plecat deja, iar eu voi lua avionul într-o jumătate de oră. Omul avea comportamentul și vocea melodioasă ale unei gazde de emisiuni-concurs. Din câte am înțeles, cele două creaturi sunt acasă la domnul Grady Adams, a continuat el.

– Exact.

Jardine a recitat adresa, şi Cammy a spus:

- Da, asta e. E ultima casă pe drumul de ţară. Dacă aveţi nevoie şi de alte indicaţii...

- Nu cred că e cazul, avem dispozitive de navigare prin satelit pe maşini. Doctore, va trebui să discutăm pe îndelete chestiunea.

- Mi-am luat liber pe ziua de azi.

- Grozav! Mulţumesc mult. Dar ar fi bine să vă luaţi liber şi mâine. Pentru orice eventualitate.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Nu se ştie niciodată. Doctore, nu vreau să vă sperii, dar situaţia ar putea să cadă sub incidenţa legii privind păstrarea secretelor de stat, care prevede diverse pedepse, mergând până la închisoare pe viaţă. Înţelegeţi?

- Da, cred că da, însă...

- Nu trebuie să discutaţi cu nimeni altcineva despre cele două creaturi pe care le-aţi fotografiat. Acum vreau să îmi spuneţi numele celor cu care aţi mai vorbit despre asta, în afară de Eleanor Fortney şi de Sidney Shinseki.

Cammy s-a trezit că umbla de colo-colo prin dormitor în timp ce îl asigura pe Jardine că nu mai vorbise cu nimeni altcineva.

- Aha. Asta e bine. Excelent. Simplifică mult lucrurile. Mai târziu, voi avea nevoie de declaraţia dumneavoastră sub jurământ.

În ciuda veseliei lui Jardine şi a vocii sale plăcute, Cammy se simţea cu fiecare clipă tot mai copleşită de presentimente.

- Domnule Jardine, credeţi că este cazul să apelez la un avocat?

- Bună întrebare. Nu cred. Dar vom vedea ce e de făcut la faţa locului. Sper că acum veţi merge

acasă la domnul Adams şi veţi aştepta împreună cu dânsul sosirea noastră.

- Da, e în regulă.

- Dacă sunteţi amabilă să aduceţi şi memory stickul cu fotografiile acelea făcute de domnul Adams, împreună cu orice eventuale copii, v-aş rămâne recunoscător.

- Sigur. Nici o problemă.

- A, şi încă ceva. Împachetaţi câteva haine şi obiecte de toaletă strict necesare pentru o şedere de două nopţi la faţa locului.

- La faţa locului?

- Da, la reşedinţa domnului Adams.

- De ce credeţi că ar fi necesar să fac asta?

- Nu se ştie, uneori se întâmplă lucruri neaşteptate. Apar întrebări. Ştiu că e ceva deranj, dar, credeţi-mă, e mai bine ca toţi actorii principali să fie de faţă când începem investigaţia preliminară.

- Ne putem aduna în salon ca să reconstituim faptele, chiar dacă nu există nici un majordom, suspect sau nu[1], a spus Cammy.

- Bună gluma, a spus Jardine aparent încântat, dar fără să râdă. Foarte amuzantă. Abia aştept să vă cunosc, doctore. Vă rog să vă grăbiţi să ajungeţi acasă la domnul Adams.

- Aşa o să fac. A, domnule Jardine. Spuneţi-mi, vă rog, lucraţi la Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă sau la Agenţia pentru Protecţia Mediului?

- La nici una. Această anchetă este derulată de Departamentul pentru Securitate Internă, doctore.

---

[1] Posibilă trimitere la cărţile Agathei Christie, unde apare deseori în scenă vreun majordom, iar rezolvarea unor crime se petrece în salon, unde sunt adunaţi toţi cei posibil implicaţi (n.red.)

43

Grady s-a trezit cu puţin înainte de şapte şi jumătate în balansoarul stil Stickley şi a aprins lampa de alături, descoperind că nici unul dintre cei trei amici şi conspiratori nu era în pat, unde îi lăsase cu o seară în urmă. Nu se vedeau nicăieri în dormitor, şi, când l-a strigat pe Merlin, câinele nu a apărut nici din baie şi nici din dulap.

Uşa dinspre hol era întredeschisă. Îşi amintea cu certitudine că o închisese înainte de culcare.

Căscând şi scărpinându-se în cap, s-a ridicat şi a intrat lipăind cu picioarele goale pe hol. Uşile de la toate celelalte camere de la etaj erau închise.

În livingul de la parter, lumina dimineţii revărsată prin ferestre i-a atras atenţia asupra obiectelor înşirate pe covor, în faţa biroului din lemn de nuc cu accesorii din aramă bătută şi ornamentat cu incrustaţii din cositor. Conţinutul tuturor sertarelor şi al raftului din birou era frumos aliniat, în şiruri ordonate: un capsator, un dispozitiv de scoatere a capselor, o riglă, creioane, un pix, o cutie cu elastice

de cauciuc, o cutie cu agrafe de hârtie, o buretieră, un pachet de plicuri de corespondenţă albe, simple...

Imaginea care i se înfăţişa în faţa ochilor sugera că cineva făcea cu multă meticulozitate inventarul articolelor de papetărie. Poate că Merlin intenţiona să meargă mai târziu cu maşina la magazinul Costco din comitatul învecinat şi îşi făcea în acest scop lista de cumpărături.

Uşa care dădea din hol spre bucătărie şi cea din dreapta, dinspre biroul lui Grady, erau închise. În schimb, uşa din stânga, dinspre bibliotecă, era deschisă, şi luminile erau aprinse.

Pe podea erau cam douăzeci de cărţi aşezate în trei vrafuri. Grady nu le pusese acolo.

Curios, s-a lăsat pe vine ca să examineze volumele. Erau un amestec de ficţiune şi nonficţiune pe diverse teme. La început, nu şi-a dat seama ce aveau în comun, apoi a văzut că toate supracopertele aveau cotoare foarte viu colorate, în roşu, galben, roz aprins, portocaliu...

Grady ştia că îşi aranjase cărţile în bibliotecă în ordinea alfabetică a numelor autorilor, deci cărţile fuseseră luate şi de pe rafturile de sus, şi de pe cele de jos, dar şi din încă vreo duzină de alte locuri împrăştiate prin toată camera. Raţiunea îi spunea că nu trebuia să ia în considerare posibilitatea ca Merlin să fi învăţat să se caţăre.

Acum se felicita că era cu picioarele goale şi că nu îşi anunţase în nici un fel prezenţa. Dinspre uşa din capătul holului veneau nişte zgomote furişe.

A intrat în bucătărie şi l-a găsit pe Merlin în faţa cămării deschise. La început, nu i-a zărit pe Puzzle şi pe Riddle, dar, după câteva clipe, din cămară

a apărut un braţ alb păros, cu o mână neagră ca tăciunele, care îi oferea lui Merlin un biscuit Ritz uns cu unt de arahide.

Pentru un câine de talie aşa mare, Merlin accepta tratăţiile cu o blândeţe surprinzătoare, luând mâncarea cu buzele moi, limba mişcându-i-se iute, fără să îşi arate vreodată colţii, apucând-o uşor dintre degete, fără să o înşface. La fel a procedat şi cu biscuitul Ritz.

Câinele a mestecat biscuitul şi şi-a lins mulţumit botul, întorcând între timp capul spre Grady. Expresia sa sugera că tăticul lui putea de acum să doarmă până mai târziu dimineaţa, căci prietenii lui cei noi aveau să se ocupe de micul dejun.

Grady a aruncat o privire în cămară şi i-a descoperit pe Puzzle şi pe Riddle stând pe jos pe podea, la fel cum stătuseră cu o seară în urmă pe canapea, nu ca nişte câini, nici măcar precum câinii de prerie, ci ca doi copilaşi, cu picioarele întinse în faţă.

Puzzle ţinea între coapse un borcan mare de unt de arahide Skippy. Riddle a luat din cutie un biscuit Ritz şi i l-a întins.

Puzzle a băgat mâna dreaptă în borcan şi a scos o cupă mare de unt delicios. A întins-o pe biscuitul Ritz pe care îl ţinea în mâna stângă.

I-a dat biscuitul lui Riddle. El l-a băgat în gură cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta a luat un alt biscuit din cutie.

Surprinzător, nu îşi pătaseră de unt blana din jurul buzelor negre, însă firimituri aurii de biscuiţi erau prinse în paltonaşele lor albe.

– Mă mir că n-aţi servit gem de struguri cu biscuiţi, a spus Grady.

Cele două animale şi-au ridicat ochii spre el, plesnind din buze, satisfăcute.

– Îmi pare rău dacă preferaţi untul de arahide în calup, n-am decât unt moale.

La unison, perechea şi-a dat capetele pe spate, privindu-l ca şi cum ar fi fost cea mai ciudată creatură pe care o întâlniseră vreodată.

Grady a trecut pe lângă Merlin şi a intrat în cămară. S-a aplecat şi a luat cutia cu biscuiţi din mâinile lui Riddle şi borcanul cu unt de la Puzzle.

Cei doi musafiri nu au încercat să se agaţe de comorile ţinute în mâini, dar au scos nişte sunete slabe de nemulţumire, ceva între scheunat şi miorlăit, iar Riddle şi-a pus un braţ pe umărul lui Puzzle, ca şi cum voia să o consoleze.

– Dacă aveţi de gând să vă mutaţi aici, aşa cum crede Cammy, atunci va trebui să sigilez anumite locuri din casă, a spus Grady.

A înhăţat capacul borcanului de unt Skippy şi a dus totul în bucătărie. A închis borcanul, apoi cutia cu biscuiţi, a deschis uşa unui compartiment de jos al dulapului şi a aruncat totul într-o mică ladă de gunoi.

S-a întors şi a văzut cele două animale stând în mijlocul camerei şi urmărindu-l cu atenţie. Riddle continua să plesnească din buze, iar Puzzle îşi băgase trei degete în gură, încercând cu asiduitate să lingă de pe ele orice urmă de unt Skippy. Din câte se părea, reuşiseră să-şi scuture blana şi să scape de firimiturile de biscuiţi.

În cămară, Merlin adulmeca podeaua cu entuziasmul unui copoi, lingând rămăşiţele.

– Cutia cu biscuiți e aproape plină, deci presupun că nu ați apucat să mâncați decât câțiva. Acum o să primiți boabe. Va trebui totuși să transform cămara în seif și să instalez o ușă de titan, cu un scanner cu laser care să-mi citească amprenta palmară.

A clătit cele trei castroane și le-a umplut cu apă rece proaspătă. Apoi a scos trei porții de boabe și le-a așezat una lângă alta pe podea.

La fel ca mai înainte, Puzzle și Riddle au urmat exemplul lui Merlin, stând în fața castroanelor și așteptând comanda de la Grady, anunțul formal că *micul dejun era servit*.

În timp ce toți cei trei amici înfulecau de parcă nu puseseră în viața lor botul pe unt de arahide, Grady a pus filtrul la mașina de cafea. Dintr-un borcan, a scos suficientă cafea jamaicană cât să ajungă pentru zece cești.

A auzit un zgomot la ușa care dădea din bucătărie în curte. S-a întors și i-a văzut pe Merlin și pe Puzzle așteptându-l pe Riddle, care, stând pe labele din spate, umbla la clanță cu amândouă mâinile.

Riddle descuiase deja broasca rotind butonul. A apăsat clanța, și ușa s-a deschis cu ușurință.

Odată treaba terminată, Riddle a revenit la poziția în patru labe și a împins ușa. A ieșit în fugă în curte, urmat de Puzzle și de Merlin.

Grady s-a apropiat de fereastră, uitându-se cum cei doi, alergând în viteză, îl conduceau pe ogar dincolo de curte, spre iarba mai înaltă. Cu numai o noapte în urmă, Merlin le arătase că pajiștea, și nu peluza, era locul potrivit pentru a-și face nevoile.

Grady s-a îndreptat spre ușa deschisă și a învârtit butonul de câteva ori, încuind-o și descuind-o.

Mecanismul era simplu. Nu necesita cunoștințe speciale de operare.

Nu-și amintea cu precizie, dar probabil că animalele îl văzuseră procedând așa cu o noapte în urmă.

S-a întors la aparatul de cafea, a vărsat zece cești de apă, a pus carafa la locul ei și a apăsat pe buton.

Revenit la fereastră, i-a privit pe cei trei prieteni fugărindu-se prin curte, sărind de colo-colo plini de exuberanță, căzând, rostogolindu-se, ridicându-se și luând-o din nou la fugă.

– Poate că, dacă o să mă vedeți diseară făcând cafea, mâine o să mă așteptați cu ea gata preparată, a murmurat Grady.

44

Lamar Woolsey a luat o cursă de dimineaţă din Las Vegas şi a aterizat în Denver la timp pentru un mic dejun târziu, pe care nu a apucat să-l comande, şi cu atât mai puţin să-l mănânce, pentru că doi bărbaţi îl aşteptau în clipa când a ieşit din tunel în terminalul aeroportului. Erau în zona în care, începând din septembrie 2001, nu se mai permitea accesul nimănui, cu excepţia personalului de zbor şi a pasagerilor care făcuseră controlul biletelor.

Din momentul în care i-a zărit, Lamar şi-a dat seama că pe el îl aşteptau. Aveau o înfăţişare care îi era familiară: alerţi, dar încercând să dea senzaţia de oboseală, vigilenţi, deşi păreau indiferenţi. Unul dintre ei avea un dispozitiv hands-free de forma unei ocarine, dar nu mai mare decât un sâmbure de piersică, prins de urechea dreaptă.

Din curtoazie, pentru a da impresia că hainele lor banale formau deghizarea perfectă, Lamar nu şi-a oprit privirea asupra lor, ci a continuat să înainteze până când bărbatul cu telefonul mobil l-a strigat pe

nume. Abia atunci s-a oprit, s-a întors spre ei şi, urmărindu-i în timp ce se apropiau, a spus:

- Ah, probabil sunteţi organizatorii conferinţei.

Omul cu telefonul a spus:

- Nu, domnule

Apoi l-a invitat cu un gest să iasă din şirul de pasageri.

Nici unul dintre cei doi bărbaţi nu a rostit numele agenţiei pentru care lucra, dar, când şi-au prezentat legitimaţiile, Lamar a observat, fără surprindere, că erau de la Departamentul pentru Securitate Internă: Derek Booker şi Vincent Palumbo.

- Presupun că n-o să-mi pot ţine prelegerea la conferinţă.

Conducându-l, Palumbo a răspuns:

- Nu, domnule. Organizatorii au fost însă anunţaţi că aţi fost nevoit să vă retrageţi în ultima clipă din cauză că v-aţi îmbolnăvit.

- De ce boală? s-a interesat Lamar.

- Nu am precizat, domnule. Am lăsat asta la latitudinea dumneavoastră, a spus Palumbo.

- OK, o să fac apel la imaginaţie. Îmi place să cred că am destulă. Poate că sunt infestat cu un parazit tropical care îmi provoacă simptome îngrozitoare. Lamar nu ducea în mână decât o geantă de laptop. Am o valiză lăsată la cală, a subliniat el.

- Nu avem acum timp pentru asta, domnule, a intervenit Booker. Feldstein trebuie să vă ducă la locul respectiv în mai puţin de o oră.

Lamar nu s-a obosit să întrebe unde era acel loc. Oricum nu aveau să-i răspundă în public, pentru a nu fi auziţi.

L-au escortat până la o ușă de serviciu încuiată. Cineva a deschis-o de pe partea cealaltă, după ce Palumbo a ciocănit iute.

Coridor, scări care coborau, alt coridor, apoi altul, o ușă de ieșire: în parcare îl aștepta un sedan. Booker s-a așezat pe scaunul pasagerului, iar Lamar și Palumbo – pe bancheta din spate. Șoferul s-a uitat spre Lamar și s-a prezentat:

– Sunt Feldstein, domnule.

– Domnule Feldstein, sunt infestat cu un parazit tropical teribil de virulent, dar n-aveți de ce să vă faceți griji. Nu se transmite așa ușor.

– Asta e bine de știut, domnule, a răspuns Feldstein, dând drumul frânei de mână și apăsând pedala de accelerație.

– Locul acela e aici, în oraș? a întrebat Lamar.

– Nu, domnule. Va trebui să luăm avionul.

– În ce direcție?

– Nu am libertatea de a vă furniza această informație.

Discreția de care Palumbo dădea dovadă însemna că, cel mai probabil, agentul nu cunoștea nici el destinația. Din experiența lui Lamar, acesta era un fapt neobișnuit.

– Cu ce o să am de-a face de data aceasta? Ce fel de explozibile – chimice, biologice, nucleare...?

– Îmi cer scuze, domnule, a răspuns Palumbo, dar chiar nu am libertatea de a vă dezvălui nimic.

Extraordinar. Agenții însoțitori cunoșteau întotdeauna natura amenințării. Și, de obicei, cineva îl punea rapid la curent în drum spre destinație.

Două avioane de pasageri așteptau pe pista de rulare până puteau folosi pista lăsată liberă pentru Feldstein.

Tânărul agent a urmat banda din mijloc, conducând mașina cu o asemenea viteză, încât aceasta părea gata să-și ia zborul.

Elicopterul era parcat pe zona marcată care delimita capătul pistei. Cât timp Lamar Woolsey, Palumbo și Booker au coborât din sedan, elicele elicopterului au început să se învârtă, aruncând umbre ca de iatagan pe suprafața de beton.

Cei trei bărbați au alergat cu capetele în jos pe sub elice. Lamar a intrat primul, urmat de cei doi agenți, în timp ce Feldstein întorcea mașina.

Palumbo și Booker s-au așezat pe scaunele de lângă ușă, iar Lamar a mers ceva mai departe în elicopterul cu opt locuri.

Un alt bărbat stătea ghemuit într-unul dintre cele două scaune rămase libere.

Lamar a parcurs culoarul îngust și s-a trântit vizavi de scaunul ocupat de dr. Simon Northcott.

– Eu am căpătat un parazit tropical groaznic de virulent. Tu ce scuză ai, Northcott?

– Toxiinfecție alimentară.

– Prietene, văd că nu prea ți-ai pus mintea la contribuție, a remarcat Lamar prinzându-și centura. Fapt pe care l-am observat și cu alte ocazii. Pe tine de unde te-au pescuit?

– Din parcarea hotelului, acum câteva minute. Și așteptam conferința asta cu atâta nerăbdare.

– Ei bine, om trăi și om vedea. Poate că, de data asta, nu va mai fi vorba despre un complot menit să otrăvească milioane de oameni, a comentat

Lamar. Poate că acum e sfârşitul lumii, şi doar n-ai vrea să ratezi *asta*, nu?

Zâmbetul lui Northcott nu diferea cu nimic de o grimasă. Era un savant destul de priceput şi un tip incredibil de inteligent, însă îşi pierduse simţul umorului încă din Paleozoic.

Huruitul motorului a crescut în intensitate, şi Lamar s-a uitat pe geam la suprafaţa de beton care se îndepărta.

– Cum de un guvern falimentar îşi poate permite să plătească atâţia bani pentru a avea la dispoziţie, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dintr-un capăt al ţării în celălalt, atâtea maşini şi elicoptere, avioane şi laboratoare de teren, plus o mulţime de agenţi cu feţe de antreprenori de pompe funebre? a întrebat Northcott.

– Am auzit că secretarul de stat al trezoreriei a făcut un târg cu chinezii, să le vindem cinci state din Vestul Mijlociu. Localnicii nu prea sunt, oricum, de gaşcă.

Northcott n-a schiţat nici un zâmbet, holbându-se în schimb la Lamar ca şi cum îl luase în serios. Înalt cât o prăjină, cu o faţă de vultur, slab ca o barză anorexică, stătea cocârjat, cu capul împins înainte, ca o pasăre pe o cracă. Nu era un băiat rău şi avea o inteligenţă realmente sclipitoare, însă Lamar îl găsea la fel de plăcut ca un atac de gută.

– De data asta de ce au apelat la tine? a întrebat Northcott. E o chestiune legată de fizică sau de matematică?

– Tu eşti genetician şi fiziolog, de unde deduc că n-ai avea ce căuta aici dacă ar fi vorba despre explozive sau chimicale. Dacă au recurs la mine

pentru vreo ameninţare de natură biologică, nu pot decât să bănuiesc că sunt interesaţi nu neapărat de cunoştinţele mele de fizică şi matematică, ci mai degrabă de teoria haosului.

Dacă zâmbetul lui Northcott aducea a grimasă, atunci grimasa lui semăna cu expresia unui om care găsise un gândac de bucătărie viu în supă în acelaşi moment când îşi spărsese un dinte în rulmentul pescuit din acelaşi castron.

– Efectul fluture, fractali, agenţi de atracţie ciudaţi, ecuaţii neliniare – toate astea sunt voodoo pentru mine, a spus el.

– Păi, domeniul nu a fost investigat decât de o jumătate de secol încoace. Peste un secol, dacă între timp nu am strâns un maldăr de dovezi irefutabile care să clarifice măcar disputele de bază, atunci voi fi de acord cu tine să nu-i mai spunem ştiinţă, ci religie. Deşi, desigur, deja am adunat un număr semnificativ de date.

Northcott ştia la ce secol şi jumătate făcea aluzie Lamar şi tocmai era pe punctul de a-i servi o replică tăioasă, când agentul Palumbo a înaintat pe culoar, sprijinindu-se de scaunele aflate de o parte şi de alta, şi s-a aşezat într-un genunchi în faţa lor.

– Vom ajunge în circa cincizeci de minute, a spus el. Pilotul mi-a dat un plic sigilat. Destinaţia noastră este o zonă rurală neîncorporată în vreo municipalitate, la poalele unor munţi, o reşedinţă privată aparţinând unui oarecare domn Grady Adams, împreună cu care se află o doamnă medic veterinar, Camillia Rivers. Ambii sunt martori, nu suspecţi în acest caz. Este o chestiune de natură biologică, însă s-a stabilit că protocoalele obişnuite de decontaminare

şi izolare nu trebuie urmate. Laboratorul de teren nu trebuie să aibă decât cu aproximaţie gradul de sterilitate al unei săli de operaţie. Nu vor fi necesare costume de protecţie etanşe sau rezistente la presiunea microbială.

– Atunci despre ce naiba ameninţare biologică e vorba? a întrebat Simon Northcott.

– Domnule, directivele pe care le-am primit menţionează o *chestiune* de natură biologică, nu o ameninţare, l-a corectat Palumbo.

Faţa lui Northcott s-a încordat, pometii înalţi şi nasul albindu-se, la fel ca încheieturile mâinilor, restul braţului înroşindu-se.

– Am fost smuls de la o conferinţă şi transportat în mare viteză ca să mă ocup de o *chestiune*?

– Domnule, a reluat Palumbo, din experienţa mea, vă pot spune că, şi dacă nu e vorba despre un caz urgent sau despre ceva apocaliptic, oricum este un lucru foarte important. Ceva diferit şi extrem de important. Care s-a ivit pe neaşteptate. Washingtonul l-a catalogat drept Incident de Prioritate Unu, ceea ce până acum s-a aplicat numai în cazurile de iminenţă a unei detonaţii nucleare. Paul Jardine e şi el pe drum.

Lamar îl întâlnise pe Jardine de câteva ori în ultimii şase ani. După o reorganizare recentă, fusese numit în fruntea secţiei de vest a Departamentului de Securitate Internă şi răspundea practic de o jumătate din ţară, de la fluviul Mississippi până la Oceanul Pacific.

Northcott a tăcut, fără a părea nici convins, nici impresionat.

– Agent Palumbo, scuze. N-am reuşit să reţin numele proprietarului... din cauza zgomotului motorului. Cum aţi spus că se numeşte?

– Adams. Grady Adams. Şi doctorul veterinar este Camillia Rivers.

– În fiecare haos rezidă o ordine ciudată care aşteaptă să fie descoperită, a spus Lamar.

– Poftim?

– Ah, nimic, gândeam cu voce tare, fiule.

– Domnilor, de aici şi până la destinaţie nu aveţi voie să folosiţi mijloace de comunicare. Sunt nevoit să vă confisc pentru câteva minute telefonul mobil şi laptopul.

Laptopul era la picioarele lui Lamar. A scos din buzunar telefonul.

– Şi dispozitivele de text messaging, domnule.

– Oh, dragul meu, mai am atât de puţini ani de trăit încât n-am nici un chef să-mi pierd vremea transmiţând mesaje.

Northcott, în schimb, s-a dovedit un depozit telecom ambulant. Mormăind, a scos la iveală două telefoane mobile şi un număr de alte dispozitive care au umplut buzunarele jachetei sport a lui Vincent Palumbo.

În timp ce agentul înainta pe culoar, cărând laptopurile, Simon Northcott a spus:

– Tipii ăştia de la Securitate Internă sunt toţi nişte idioţi. Gata, m-am săturat! O să cer să-mi fie şters numele de pe lista specialiştilor voluntari.

Oficialii ceva mai inteligenţi din guvernul federal erau conştienţi de faptul că oamenii de ştiinţă angajaţi de stat nu erau întotdeauna cei mai buni din domeniile lor – cu excepţia câtorva oameni de la

NASA şi a altora care lucrau în institute de cercetare complet finanţate de Departamentul Apărării. În consecinţă, specialişti în diverse ramuri ale ştiinţei erau solicitaţi să se pună în mod voluntar la dispoziţia Departamentului de Securitate Internă în cazul unor situaţii de criză.

Lamar, care figura şi el pe această listă, fusese chemat numai de şase ori în şapte ani, deşi, din câte îşi dădea el seama, în această perioadă avuseseră loc aproximativ o sută de crize. Se îndoia că Simon Northcott fusese solicitat la fel de des ca el, având în vedere că numai o mică parte dintre atentatele teroriste implicau arme biologice, în timp ce un specialist în analiza probabilităţilor şi în teoria haosului era un membru valoros al echipei, indiferent de natura ameninţării.

– Incident de Prioritate Unu, a citat Northcott pe un ton sarcastic, şi, cu toate acestea, nu este vorba despre o ameninţare, ci despre o chestiune. O *Chestiune* de Prioritate Unu – un oximoron, fără urmă de îndoială, asta dacă ştiu eu ce înseamnă această figură de stil.

Lamar şi-a sprijinit fruntea de geam, uitându-se în jos spre umbra lăsată în fugă de elicopter asupra peisajului de dedesubt.

Grady Adams din Colorado. Cel mai bun prieten al lui Marcus, cel care fusese alături de el atunci când îşi pierduse viaţa.

Carl Jung, psihologul şi filosoful, considera coincidenţa – şi mai ales acel tip extrem de coincidenţă pe care el o numea sincronism – drept un principiu de organizare a universului la fel de real ca legile termodinamicii şi ale gravitaţiei. În probleme care

ţineau de excepţionalismul cultural şi uman, Lamar se detaşa de opiniile lui Jung, însă individul îşi merita fără îndoială locul în teoria haosului, în care ordinea ascunsă putea fi găsită până şi în sistemele aparent cele mai dezorganizate şi mai amorfe, ca, de exemplu, valurile puternice ale unei furtuni pe mare sau furia unei tornade.

Grady Adams. Faptul că trăsese o asemenea carte era ca şi cum dealerul îi împărţise cea mai magnifică variantă posibilă dintr-o mie de pachete de cărţi de joc, şi-a dat seama Lamar.

45

În drum spre Grady, Cammy şi-a abătut în repetate rânduri atenţia de la şosea la mâinile cu care ţinea volanul.

Fiindcă de atâţia ani refuza să accepte statutul de victimă şi fiindcă trăise cu cicatricele acelea în cea mai mare parte a vieţii, se gândea la modul în care fusese desfigurată cam la fel de des pe cât zăbovea cu mintea asupra faptului că avea cinci degete la o mână şi paisprezece articulaţii. Cicatricele deveniseră o parte firească a mâinilor ei şi o deranjau în aceeaşi măsură ca unghiile. Un supravieţuitor nu avea de ce să se ruşineze de dovezile rezistenţei sale şi ale spiritului său ferm.

Acum îşi întorcea însă mereu privirea spre cicatrice fiindcă, pentru prima oară de la cea de-a cincisprezecea ei aniversare, pentru prima oară în peste douăzeci de ani, se simţea prinsă în capcană.

*

De la vârsta de cinci ani îndurase capcana din care se eliberase într-un final la acea aniversare de demult. Totul începuse atunci când mama lui Cammy şi iubitul ei, Jake Horner, o luaseră şi o trecuseră peste graniţa interstatală pentru a se sustrage deciziei pronunţate de un tribunal din Texas în urma procesului de divorţ.

Tribunalul acordase părinţilor custodie comună şi egală. Însă Zena – mama lui Cammy – nu acceptase niciodată să-i spună cineva ce să facă.

Jake Horner moştenise ceva bani. A folosit o parte din ei pentru a cumpăra o barcă, un vas de croazieră de coastă de şaptesprezece metri lungime pe care l-a botezat *Therapy*.

Jake, Zena şi Cammy navigau încontinuu, de la Vancouver spre sud, până în Puerto Vallarta, în Mexic, şi înapoi. Nu se opreau niciodată într-un port mai mult de două săptămâni.

Mike Rivers, tatăl lui Cammy, a dat de urma lor într-un port de agrement din California de Nord, opt luni mai târziu. Cum diferenţele de legislaţie dintre statele California şi Texas nu îi garantau soluţionarea rapidă a problemei, a decis să-şi facă singur dreptate.

Şi-a făcut apariţia la docuri, şi a fost invitat să urce la bordul lui *Therapy* de Zena – care s-a arătat cuprinsă de remuşcări şi de teamă faţă de autorităţi – dar şi de Jake, care a declarat că nu avea cunoştinţă că Mike dorea custodia fiicei sale şi că o şi obţinuse printr-o hotărâre judecătorească. S-a prefăcut furios pe Zena şi l-a asigurat pe Mike că aveau să rezolve chestiunea rapid şi spre satisfacţia tuturor părţilor implicate.

Cabina spațioasă a vasului cuprindea o bucătărie cu dulapuri și podea din lemn de tec, o zonă de servit masa și un salon. Acolo, Jake l-a înjunghiat mortal pe Mike.

Din cabina sa aflată la pupă, din spatele ușii închise, micuța Cammy, în vârstă de cinci ani, a auzit zgomotele atacului violent. Nu a văzut crima... decât în imaginație.

Mike a murit lent, dar fără să cerșească îndurare. Și ea nu avea să uite niciodată că tatăl ei nu se rugase de Jake să îi cruțe viața.

Jake și Zena au înfășurat trupul într-o prelată și apoi l-au legat cu lanțuri. În ziua aceea, ceva mai târziu, după ce s-au îndepărtat la vreo trei kilometri de țărm, au atârnat de el o ancoră și au aruncat cadavrul în mare.

Cammy se afla pe punte când balotul a alunecat peste balustradă. Era aproape în amurg, și marea roșie-verzuie s-a deschis ca o burtă imensă și întunecată, înghițindu-i tatăl într-o clipită și lingând pofticios coca navei, în așteptarea altei porții.

Au întors vasul în port, Jake a găsit mașina lui Mike în parcare, s-a urcat la volan, a condus până într-un loc mai îndepărtat și apoi a abandonat-o. În noaptea aceea, a fost foarte binedispus.

Dimineața, au pornit în croazieră spre sud, către Mexic. Ca și cum nimic, absolut nimic, nu se schimbase, marea își rostogolea apele pe întinderea sa vastă, strălucitoare, aerul miroasea a proaspăt, cerul era albastru, iar pescărușii albi pluteau cu o grație pe care nu o aveau atunci când țopăiau pe mal.

Lui Jake Horner îi plăceau cărțile. Citea și ficțiune, și nonficțiune, însă cel mai mult îi plăceau

volumele despre psihologia terapeutică. Se descria pe sine drept un „călător", ca și cum asta era o vocație, o pasiune și o credință. Spunea că viața însemna un singur lucru: următoarea oportunitate.

Cammy nu a mers niciodată la școală, Jake fiind cel care a învățat-o să citească. După care, ca un autodidact împătimit ce era, Cammy a continuat să se instruiască singură.

Zena aprecia drogurile, și în special ecstasy, pentru puterea lor de a schimba starea de spirit, iar lui Jake îi plăcea să tortureze copiii. Și să-i ardă. Aranjamentul era convenabil pentru amândoi; pentru Cammy, a însemnat iadul pe pământ.

Profesorul care o învăța cu răbdare să citească și să scrie, care o lăuda atunci când prindea un pește, care îi făcea un tort la fiecare zi de naștere era totodată și torționarul ei.

Timp de zece ani neîntrerupți, au străbătut mările, Jake însuși fiind un ocean de contradicții. Ori de câte ori Cammy se tăia sau se zgâria, Jake o bandaja imediat cu multă blândețe, apoi avea grijă ca rănile să se vindece. Însă, atunci când nu se afla într-o dispoziție bună, o ardea cu țigara sau cu alte obiecte, de genul lingurilor sau al medalioanelor religioase din metal pe care mai întâi le încălzea cu o brichetă cu gaz sau cu ceară de lumânări topită.

Mama ei, care își pierduse orice urmă de conștiință morală odată cu beatitudinea oferită de droguri, o sfătuia mereu să îi fie recunoscătoare lui Jake pentru generozitatea cu care își împărțise averea cu ele, precum și pentru cumpătarea de care dădea dovadă. La urma urmei, nu o rănea decât de două ori pe lună, sublinia Zena, numai în prima și

în a treia duminică, așa că n-avea de ce să se teamă în fiecare zi. În plus, nu îi mutila fața sau corpul, mărginindu-se la mâini și picioare. Și, deși amenințarea unui atac sexual plutea mereu în aer, nu o atinsese niciodată în acest fel. Supunerea ei servilă, capitularea ei abjectă, chiar și în fața torturii, îi dădeau lui Jake acea senzație de putere de care avea nevoie. Suferința ei reprezenta pentru el extazul.

– Bietul de el, a avut o viață tare grea, îi povestea Zena micuței Cammy. Tatăl lui a fost psihiatru. Iar mama i-a fost pacient. Ea suferea de crize de plictis și de urticarii psihosomatice. Nici unul dintre ei nu a reușit să-l vindece pe celălalt. L-au conceput pe Jake cu acest scop, dar el nu le-a împlinit așteptările, și n-au putut să scape de problemele lor nici adunând fonduri pentru orchestra simfonică sau făcând donații pentru operă. Noaptea, uneori plânge în brațele mele. E așa un scump.

Cammy nu a știut niciodată semnificația primei și celei de-a treia duminici din lună și nici de ce Jake o tortura prin ardere. Îi trata pe urmă arsurile cu unguente și, după ce rana se vindeca, săruta cicatricele și izbucnea în lacrimi.

Când avea unsprezece ani și jumătate, a aflat că Jake avea o pușcă. O ținea încărcată, într-o cutie metalică încuiată, într-un dulap, tot încuiat, din cabina principală. În ziua de după aniversarea de doisprezece ani, a descoperit locul unde ascundea cheile de la dulap și de la cutie.

Cammy a așteptat trei ani înainte să acționeze. Mai târziu, avea să-i fie rușine de această întârziere cu care își pusese în aplicare planul, din moment ce planul însemna eliberarea ei, rațiunea ei de a exista.

Și nu a putut găsi nici o explicație pentru purtarea ei, nici măcar o presupunere de natură să o satisfacă și să o disculpe.

După șapte ani de sclavie, după ce se lăsase abuzată, umilită și terorizată atâta timp, acesta devenise modul ei de a trăi. Toate amintirile legate de tatăl ei se șterseseră, măturate de valurile haotice pe care naviga *Therapy*.

Disperarea era un gen de emoție prea intensă pentru a fi susținută în timp. Cumva, lăsase disperarea să se transforme în melancolie, în loc de deznădejde. Deznădejdea însemna disperare *activă*; mai devreme sau mai târziu, ea ar fi împins-o să acționeze, indiferent de consecințe. În timp ce melancolia era incapacitatea jalnică de a mai spera, iar lipsa de speranță duce la apatie.

Dar tortul pe care Jake i l-a făcut pentru a cincisprezecea aniversare a pus capacul. Nu putea să explice prin ce proces disperarea a devenit brusc deznădejde, dar a luat cheile, a descuiat dulapul, apoi cutia metalică, a urcat pe punte și l-a împușcat mortal pe Jake, care stătea la timonă urmărind delfinii zbenguindu-se în dâra de spumă lăsată de *Therapy*.

În atâția ani, învățase cum să manevreze vasul și să navigheze. I-a luat trei ore pentru a ajunge în port.

Pe tot parcursul călătoriei, Zena a zăcut pe punte, ținând trupul lui Jake în brațe și legănându-l, cântându-i și râzând din când în când. Nu putea să plângă întrucât era atât de drogată, încât nici durerea, nici frica nu o puteau atinge.

În cei zece ani de navigație de la o oportunitate la următoarea, din port în port, din furie în furie, Cammy devenise atât de confuză, încât se aștepta

din clipă în clipă să fie arestată şi închisă sub acuzaţia de crimă. În schimb, a locuit timp de trei ani cu sora tatălui ei, Janice, care avea trei câini, două pisici şi un cal. După care s-a înscris la facultate.

În cele din urmă, Zena a fost cea care a ajuns la închisoare. Anii îndelungaţi în care luase ecstasy îi afectaseră grav şi permanent capacitatea corpului de a produce endorfine, acele peptide care stimulează sentimentul de fericire şi ridică pragul de suportabilitate a suferinţei în momentele de durere sau de boală. De fapt, după zece ani de beatitudine chimică neîntreruptă, nu mai putea simţi nimic fără ajutorul drogurilor. Şi devenise extrem de sensibilă la cea mai mică rană, aşa încât percepea o zgârietură superficială drept o lovitură de sabie şi fiecare durere de cap drept o migrenă năucitoare. A executat patru ani de detenţie înainte de a găsi modalitatea de a se spânzura în celulă.

*

Mâinile ei puteau manevra volanul bine, şi cicatricele nu le împiedicau să funcţioneze, iar minunile pe care le făcuseră pentru a aduce alinare inocenţilor o mântuiseră pe Cammy de dezonoarea supunerii ei servile, de dezonoarea intimidării şi desfigurării.

În timp ce se apropia de casa lui Grady, se simţea tot mai prinsă în capcană, aşa cum nu mai fusese de douăzeci de ani. O înspăimânta perspectiva de a nu avea de ales şi de a face sau de a accepta un lucru mai îngrozitor decât orice fusese nevoită să îndure la bordul vasului *Therapy*.

Dacă alegea să coopereze cu Paul Jardine şi să îi predea pe Puzzle şi pe Riddle însemna că le lua libertatea şi îi condamna la captivitate şi, în mod inevitabil, la suferinţă şi, foarte probabil, la nişte chinuri pe care nici nu şi le putea închipui. Însemna să îi trădeze pe inocenţii pe care jurase să-i slujească.

Pe de altă parte, legile care o obligau să colaboreze cu autorităţile în astfel de chestiuni erau juste. Menirea lor era să asigure ordinea publică şi protecţia sănătăţii cetăţenilor. Orice gest de împotrivire faţă de reprezentanţii legii o putea azvârli în închisoare, cu licenţa de practicare a medicinii veterinare suspendată.

Însă reglementările legale în acest domeniu implicau ideea existenţei unor animale de laborator pe care se operau experimente, animale care puteau fi infestate intenţionat cu boli şi care, din acest motiv, trebuiau ţinute închise sau animale a căror eliberare putea arunca în derizoriu mii de ore de cercetare care nu valorau nimic dacă nu erau continuate prin analiza şi mai aprofundată a subiecţilor.

Da, însă *aici* era buba: Puzzle şi Riddle nu erau animale de laborator. Şi nici creaţii ale minţii umane. Nu avea cum să dovedească aşa ceva, dar credea acest lucru cu toată inima şi cu toată mintea ei.

Oricât de mulţi porci străluceau verzi în întuneric, oricât de mulţi porci aveau să îşi doneze în curând organele pentru transplanturi la oameni şi oricât de mulţi porci aveau să capete creiere umane, capacitatea oamenilor de ştiinţă de a manipula genele şi de a crea noi forme de viaţă nu evoluase atât de mult încât creaturi atât de minunate să fi fost

zămislite în eprubete de laborator şi pe plăcuţe Petri.

Paul Jardine şi Departamentul pentru Securitate Internă erau foarte interesaţi de caz, dar nu pentru motivele invocate de ei. Ştiau ceva în plus, un lucru pe care nu doreau să îl dezvăluie şi altora. Exista un factor suplimentar care îi făcuse să reacţioneze aşa. Oricât de uimitori erau Puzzle şi Riddle în sine, nu erau decât o părticică din ceva mult mai mare.

Când a oprit maşina pe aleea care ducea la casa lui Grady, Merlin şi noii săi amici se zbenguiau prin grădină cu multă energie şi cu o veselie care, în circumstanţe mai puţin grave, ar fi fost de-a dreptul contagioasă.

Cammy s-a dat jos din Explorer, iar cei trei au venit în goană spre ea. S-a lăsat pe vine, şi animalele au început să se învârtă în jurul ei dând din coadă şi gâfâind de plăcere.

În timp ce îi mângâia, îi scărpina şi le lăuda frumuseţea, Cammy Rivers şi-a dat seama că integritatea pe care o clama, oricât de neînsemnată ar putea părea ea, depindea de devotamentul ei continuu faţă de animale şi că onoarea pe care o recăpătase avea să fie complet pierdută dacă în dimineaţa aceea avea să facă ceea ce nu trebuia. Nu putea pretinde că era virtuoasă fără a-şi îndeplini datoria, iar respectul de sine, câştigat cu atâta greutate, atârna acum de un fir de păr la fel de subţire ca o pânză de păianjen.

46

Henry Rouvroy a blocat cu un scaun uşa din spatele casei, a verificat scaunul proptit sub clanţa uşii de la beci şi a aruncat nenorocitele de mănuşi îmbibate de sânge în lada de gunoi de sub chiuvetă. Şi-a înfrânat aversiunea şi a pus mâna pe carneţel, prinzându-l cu un magnet în formă de morcov de uşa frigiderului, pentru a studia versurile mai târziu.

A blocat şi uşa de la living cu un alt scaun. Acum, torţionarul nu mai avea cum să pătrundă în casă decât folosindu-se de o cheie.

În dormitor, s-a apropiat de fereastra care dădea spre peluza laterală. În capătul fâşiei de iarbă tunsă se înălţau copaci, însă mult mai rari decât într-o pădure, oferind puţine adăposturi celui ce ar fi stat ascuns, supraveghind casa. Oricum, dacă cineva urmărea într-adevăr ce se petrecea în casă, atunci postul de observaţie nu putea fi decât hambarul – sau aşa bănuia Henry.

A deblocat fereastra şi a ridicat storul cel mai de jos. A fixat o bucăţică de hârtie între stor şi pervaz

înainte de a închide la loc fereastra şi a ieşi cu puşca. Dacă hârtia dispărea sau era mutată din loc atunci când se întorcea, atunci era clar că cineva reuşise să deschidă cumva fereastra şi, probabil, îl aştepta înăuntru.

A ocolit casa îndreptându-se spre maşină, mişcându-se prudent ori de câte ori trecea prin dreptul vreunui colţ sau se apropia de un tufiş ori de vreun ascunziş din care un bărbat înarmat cu două pumnale ar fi putut să îl atace înainte ca el să apuce să tragă. Un adversar sănătos la cap ar fi ales în mod normal să îl împuşte de la distanţă, însă, după toate probabilităţile, torţionarul său fusese internat într-un ospiciu de cel puţin câteva ori în viaţă. Haikuul şi perechea de mănuşi erau argumente puternice în favoarea teoriei că, din cine ştie ce motive, duşmanul său găsea plăcere în a acţiona de aproape, fără să ia în seamă riscurile.

Land Roverul era în continuare parcat pe alee, lângă buşteanul pe care Jim tăiase lemne, acolo unde îl lăsase cu o zi în urmă. Rămăsese încuiat, iar conţinutul portbagajului era aparent neatins. Henry a tras maşina cu spatele la scara care ducea spre veranda din faţă.

Când s-a dat jos din maşină şi s-a uitat înspre hambar, Henry a remarcat că, sus pe zid, una dintre cele două ferestre de la pod era întredeschisă. Nu credea – deşi nu avea cum să fie sigur – că fusese aşa şi în ziua precedentă, atunci când sosise. Intuiţia îi spunea că cineva stătea întins acolo, în fân, urmărindu-l din întuneric.

Întors la maşină, a aşezat puşca pe verandă, la distanţă egală de uşa din faţă a casei şi de portbagajul

Land Roverului. Nu putea face ceea ce îşi propusese ţinând în mână arma de calibrul 20.

A deschis portbagajul şi a început să transfere armele, muniţia şi celelalte materiale pe verandă, în faţa uşii. Din când în când, arunca priviri furişe spre fereastra parţial deschisă, şi la un moment dat a fost convins că a zărit mişcare în pod, o umbră pală în beznă.

Până să termine munca aceea istovitoare şi să încuie Roverul, transpirase din greu, şi nu numai din cauza efortului depus, ci şi a senzaţiei tot mai apăsătoare de vulnerabilitate. Nici măcar când a apucat din nou arma cu ambele mâini, nu s-a simţit în siguranţă.

Când a revenit la fereastra dormitorului, a descoperit că bucăţica de hârtie pusă acolo de control nu fusese clintită din loc. A intrat în casă pe fereastră şi a închis-o în urma lui.

În living, a tras deoparte scaunul proptit în clanţă, a deschis uşa de la intrarea din faţă şi a cărat conţinutul portbagajului înăuntru. După ce a încuiat uşa şi a blocat-o din nou cu scaunul, a deschis o cutie metalică dreptunghiulară ce avea în interior două adâncituri tapetate cu spumă poliuretanică. În fiecare dintre ele se afla câte o grenadă de mână.

47

Când Cammy s-a apropiat de casă, Merlin şi amicii săi au luat-o înainte zbenguindu-se, traversând veranda din spate şi năpustindu-se înăuntru, de parcă doreau să-i anunţe venirea.

Desculţ, într-un tricou şi cu pantaloni de pijama, Grady stătea la masa din bucătărie şi îşi bea cafeaua.

– Vrei o ceaşcă?

– Ai face bine să te duci să te îmbraci, a spus Cammy. În curând, o să avem o mulţime de musafiri. Şi-a turnat o cană de cafea şi s-a aşezat şi ea la masă, relatându-i pe scurt evenimentele. Îmi pare tare rău, Grady. Nici prin cap nu mi-a trecut că Eleanor sau Sidney o să reacţioneze aşa, cel puţin nu înainte de a sta de vorbă cu mine.

Cafeaua avea gust bun, dar lui Grady i s-a părut dintr-odată acră. A împins deoparte cana.

– Dacă stai să te gândeşti retrospectiv, era de aşteptat. Dar n-aveai cum să-ţi dai seama.

– Am putea să le dăm drumul în pădure, a sugerat Cammy, deloc convinsă.

– O să se întoarcă, a răspuns Grady, apoi un zgomot i-a distras atenţia spre cămară.

– O, Doamne! a exclamat Cammy uitându-se cum Riddle, aşezat pe labele din spate, răsucea mânerul uşii cu amândouă mâinile.

– Stai să vezi, a replicat Grady.

Merlin şi Puzzle stăteau în spatele lui Riddle, aşteptându-l să-şi termine treaba.

Riddle a deschis uşa, a revenit în patru labe, a intrat în cămară, s-a înălţat din nou pe labele din spate şi a aprins lumina.

Cammy s-a ridicat încet de pe scaun şi s-a apropiat ca să vadă mai bine ce se întâmpla în cămară.

Merlin a rămas în uşă, însă Puzzle a intrat şi ea în cămară cu Riddle. Cei doi au început să se caţăre pe rafturi, studiind cutiile şi borcanele.

– Abia dimineaţă am văzut rezultatul incursiunii lor de noaptea trecută, a şoptit Grady apropiindu-se de Cammy. Acum vreau să văd cum au procedat.

Puzzle s-a dat jos ţinând în braţe o cutie de Cheez-Its. S-a aşezat, întorcând cutia pe toate părţile, aparent intrigată de culorile vii şi de imaginea micilor biscuiţi gustoşi.

Când Riddle a coborât de pe raft, avea în mâini un borcănaş pe al cărui conţinut Grady nu a reuşit să-l identifice. Creatura a studiat o clipă capacul, apoi l-a răsucit.

– N-ar trebui să mănânce aşa ceva, a spus Cammy.

S-a îndreptat spre cămară, însă, înainte să apuce să facă doi paşi, Riddle îşi vârâse un ardei iute jalapeño în gură şi pusese borcanul deoparte. Şocat, a scos un sunet ascuţit, un soi de *„uii"*, şi a scuipat ardeiul.

Zeama rămasă în gură îl ardea însă probabil în continuare, căci a scuipat din nou pe podea, pe Puzzle, pe sine şi a repetat excalamaţia de dezgust: *„Uii, uii, uii, uii".*

- Să-i dau o bucată de pâine, a spus Grady repezindu-se spre pâinea aşezată pe o poliţă, lângă aragaz. Asta o să-i mai răcorească limba.

Cum efectul ardeiului iute nu trecea, Riddle a devenit agitat. A ieşit în goană din cămară în bucătărie, a trecut pe lângă Merlin şi i-a dat ocol lui Cammy de două ori înainte de a ţâşni pe hol.

Grady s-a luat după el, cu felia de pâine în mână, însă Riddle s-a întors în mare viteză, s-a apropiat de castron şi şi-a vârât faţa în apă.

- Pâinea e mai bună, prostănacule, a spus Grady, apoi s-a oprit şi a privit-o uluit pe Cammy. Ce-a fost asta?

Cammy a rămas cu gura căscată preţ de o clipă. Amândoi îl văzuseră pe Riddle fugind pe două picioare, drept, exact ca un om, aşa cum nici un animal capabil să alerge la fel de iute ca o pisică nu poate. Atunci când se ridicase în poziţie verticală, ceva se întâmplase cu şoldurile sale, cu genunchii, cu partea din mijloc a labelor din spate, cu încheieturile genunchilor, ca şi cum articulaţiile sale aveau capacitatea de a trece de la o configuraţie la alta, atunci când era cazul.

Riddle şi-a înălţat din castron capul şiroind de apă, s-a dat un pas în spate şi, aşezat în fund, a început de zor să strănute.

48

La fel ca în noaptea care trecuse, Tom Bigger s-a simţit însoţit şi la lumina zilei. Nici o umbră nu cădea peste el, nici dinspre dealurile aurii de la est, nici dinspre câmpurile de pe ţărm aflate către vest. Nici un coiot nu se furişa după el şi nici un erete mare şi albastru nu plana pe deasupra capului său. Şi totuşi, nu putea să scape de senzaţia că nu era singur.

Traficul se aglomerase odată cu ivirea zorilor, şi unele maşini care se îndreptau spre sud au încetinit, şoferii uitându-se la silueta lui masivă şi la faţa desfigurată. Era Omul-Elefant mereu perdant, competitorul lipsit de orice şansă, protagonistul unui spectacol de circ de mâna a treia care merită câteva minute de conversaţie la masă, un monstru autoconstruit, care nu avusese nevoie de ajutorul naturii pentru a-şi descoperi grozăvenia interioară şi a o lăsa să se manifeste în trupul său.

După ce mersese toată nopatea, acum simţea nevoia să se odihnească. La ora zece a ajuns la un motel unde panoul care anunţa că aveau camere

libere fusese lăsat aprins și pe timpul zilei, ca să fie vizibil de la distanță, un soi de afirmație hazlie, având în vedere parcarea complet goală. Nu făcea parte din vreun lanț de astfel de stabilimente, ci era o mică afacere de familie, poate puțin cam pretențioasă, dar perfect întreținută.

Nu cu mult timp în urmă, ar fi fost refuzat cu minimă curtoazie, asta dacă ar fi avut parte de așa ceva, și nu în primul rând din cauza aspectului său înfricoșător, și poate nici fiindcă barba țepoasă, ochii de culoarea tequillei și rucsacul îl făceau să arate ca un vagabond, ci pentru că nu avea cărți de credit și nici un act de identitate și plătea cash. Dacă, într-o criză de beție, se apuca să distrugă mobilierul și toată camera, cum aveau să-l găsească pentru a-l obliga să plătească? Fusese alungat din locuri mult mai dărăpănate decât acesta.

Numai că oamenii trăiau acum vremuri grele. Banii peșin făceau legea, mai ales în momente de criză când atât de puțină lume era dispusă să scoată din buzunare verzișorii și cardurile. Presupunea, așadar, că nu aveau să îl refuze, pentru că, dacă se arătau prea mofturoși cu clientela, mai bine dădeau foc coșmeliei și încasau asigurarea.

S-a oprit în fața ușii motelului. S-a întors, s-a retras câțiva pași, apoi s-a răsucit din nou cu fața spre ușă.

De când se știa, ura să intre în locuri necunoscute. Indiferent unde se afla, trecerea pragului unei încăperi îl făcea să devină nervos.

De fapt, preferase dintotdeauna să stea afară, și asta pentru că dacă în drumul său se intersecta cu o persoană nepotrivită, atunci putea pur și simplu să plece în orice direcție. Neîngrădit de ziduri și cu

cerul deasupra sa în loc de tavan, avea libertatea de a alege. În timp ce obstacolele dinăuntru și numărul limitat de ieșiri îl tulburau.

Persoana nepotrivită nu însemna obligatoriu cineva care râdea de el sau făcea o remarcă grosolană la adresa aspectului și a stării sale. Se temea de o întâlnire mult mai profundă, cu cineva capabil să îl influențeze puternic într-un mod pentru care nu era pregătit.

Nu voia să se lase influențat de nimeni. Dacă făcea asta, atunci urma un efect. *Influențat* însemna schimbat, iar Tom Bigger nu dorea să se schimbe.

Era așa cum era și nu se pricepea să fie altfel. Își petrecuse cea mai mare parte a celor patruzeci și opt de ani ai săi fiind ceea ce era.

În hol, în spatele biroului, un bărbat cu părul cărunt, de vreo șaptezeci și ceva de ani, stătea așezat, cufundat în lectura unei cărți. Cu o jachetă gri tricotată peste cămașa albă și un papion roșu la gât și cu ochelarii cu jumătăți de lentile căzuți pe vârful nasului, acesta părea să se fi născut bătrân.

– Bună dimineața, domnule, a spus lăsând cartea deoparte și ridicându-se. Cu ce vă pot fi de folos în această dimineață superbă?

– Vreau o cameră, a răspuns Tom.

– La ora asta, de obicei aici era mare vânzoleală. Toată lumea se agita, grăbită să plece la drum. După cum vedeți însă, acum nu dau deloc în brânci.

– Am mers toată noaptea, a explicat Tom.

– Foarte isteț din partea dumneavoastră. E răcoare. Și traficul redus, așa că nu ești nevoit să înghiți tot gazul ăla de eșapament.

Bătrânul a pus un pix și un formular pe birou și le-a împins spre el.

– N-am cărți de credit, și nici acte de identitate, a spus Tom. Plătesc cash în avans.

– Asta ne scutește pe amândoi de o pierdere de vreme. De patruzeci de ani tot aud cum banii pești o să ajungă de domeniul trecutului. Sigur că în vremurile acestea circulă tot mai puțini, dar în nici un caz nu s-au demodat. Scrieți-vă numele aici, pe linia punctată, și semnați în partea de jos.

Tom s-a conformat. Apoi a numărat banii.

Bătrânul i-a înmânat cheia.

– Camera douăzeci și patru. Ieșiți, pe urmă cotiți la stânga și mergeți până în capăt. E ultima cameră din aripa de nord, așa că somnul nu vă va fi tulburat când toate vedetele de cinema vor trage aici, cu tot cu suitele lor.

– Aveți automate de sucuri și gheață? a întrebat Tom.

– În capătul aripii de sud. Să aveți o ședere plăcută, domnule Bigger.

În cameră, Tom și-a scos rucsacul și l-a așezat pe pat.

S-a uitat pe fereastră la parcarea goală.

A urmărit mașinile care rulau cu viteză pe autostrada de coastă.

A închis draperiile.

A aruncat o privire spre televizor, dar nu l-a aprins.

Pe pat era un exemplar gratuit din *USA Today*.

L-a lăsat acolo.

S-a holbat la mâinile lui mari și osoase.

A intrat în baie.

S-a uitat în oglindă.

Bătrânul cu jacheta gri citea o carte atunci când sosise. Prin urmare nu era orb.

49

Pentru întâlnirea preliminară cu un potențial client, Liddon Wallace alesese să poarte un costum Ralph Lauren Purple Label albastru-închis, cămașă și cravată Costume National, pantofi Gucci, un ceas de mână Rolex... și doar o picătură din parfumul Black by Kenneth Cole.

Cu toate că își avea birourile în San Francisco și locuia în comitatul Marin, de cealaltă parte a Golden Gate Bridge, Liddon era membru și în barourile altor trei state, printre care Washington. Averile uriașe acumulate în Seattle și în zona adiacentă, împreună cu tendința îmbogățiților din high-tech de a se considera vrăjitorii internetului și deasupra oricăror legi, puteau genera uneori necazuri de natură să îl facă pe un avocat la modă să își extindă cabinetul de lucru la infinit.

Potențialul client ocupa o vilă în stil Revival de două mii șase sute de metri pătrați situată pe o proprietate de două hectare jumătate înconjurată de ziduri. Omul de pază i-a deschis poarta. Un majordom

a ieşit să îl întâmpine în timp ce îşi parca maşina pe aleea cu două benzi. De cum a intrat, i-a luat pardesiul şi i l-a dat unui valet, care l-a condus spre biroul în care îl aştepta viitorul inculpat.

Dacă accepta cazul, onorariul lui Liddon avea să fie plătit de către tatăl clientului, Bob Marlowe. Fiul său în vârstă de douăzeci şi doi de ani, Swithen, încă mai era la colegiu, pe care nu se grăbea să-l termine, ajungând acum în anul al treilea, şi, desigur, nu avea serviciu. Tânărul îl aştepta singur în birou, pentru că Liddon îşi făcuse o regulă din a ţine întâlnirea iniţială tête-à-tête.

Swithen era îmbrăcat din cap până în picioare în haine marca Costume National, ceea ce sugera fie că îi lipsea imaginaţia necesară pentru a avea gusturi eclectice, fie că era extrem de încrezător în sine. Era un tânăr chipeş, deşi cam bosumflat, însă părul des şi uşor zburlit de la natură l-ar fi făcut invidios pe orice fotomodel masculin.

În cursul schimbului de politeţi, a devenit clar pentru Liddon că Swithen era conştient de cât de mult contau bunele maniere pentru a face o primă impresie plăcută. La fel de evident era şi faptul că acel comportament exemplar nu se fundamenta pe vreo filosofie personală, ci doar pe recunoaşterea propriului interes şi că, în realitate, tânărul nu nutrea decât dispreţ faţă de regulile sociale.

Trecând de faza tatonărilor şi abordând chestiunile de afaceri, Liddon a spus:

– Aşadar, acuza care ţi se aduce este aceea de atac cu intenţie de omucidere. Povesteşte-mi despre băiatul acesta, Branden Jones.

– Nu e băiat, domnule. Suntem prieteni de la şase ani. E bărbat, la fel ca mine.

– Da, desigur. Deci de ce eşti suspectat de astfel de intenţii?

– Vreţi să ştiţi dacă am comis fapta?

– Din câte ştiu, ai declarat poliţiei că nu ai comis-o.

– Da, dar, în calitate de avocat al apărării, nu doriţi să ştiţi dacă am comis-o sau nu?

– Din punctul meu de vedere, nu contează dacă eşti vinovat sau nu.

– Adevărat?

– Cunoaşterea acestor detalii m-ar împiedica să-mi exercit meseria.

Vizibil relaxat, Swithen s-a tolănit în fotoliu.

– Cât va dura întrevederea aceasta? a întrebat el.

– De obicei, întâlnirile preliminare durează o oră sau două.

– Uitaţi ce este. Haideţi să nu ne ascundem pe după deget. Să discutăm deschis. E vorba despre o bucăţică.

– Poftim?

– O bucăţică.

– Ce vrei să spui?

– O bucăţică bună, o puicuţă, o gagicuţă, o fată – Rain Fishman.

– Aşa o cheamă? Rain? Adică „ploaie"?

– Da. Totul e foarte clar în privinţa ei.

– Cum adică?

– E femeia mea, şi toată lumea ştie asta.

– Sunteţi logodiţi?

– Cine se mai căsătoreşte în ziua de azi?

– Şi ce treabă are Branden cu Rain?

– Lui Branden îi place să-şi bage nasul.

- Vrei să spui că se dă la femeile altora?

- Păi se ocupă, cum ar veni, cu braconajul.

- Şi crezi că s-a dat la Rain?

- Dumneavoastră ce credeţi?

- Că, dacă s-a dat şi la alte femei, înseamnă că mulţi bărbaţi îi poartă sâmbetele.

- A, da, sunt destui care nu îl au la inimă.

- Deci, a fost atacat de cineva. Şi de ce a venit poliţia la tine?

- Pentru că Branden le-a spus că eu sunt autorul.

- A declarat că te-a văzut la faţă?

- O să puteţi să dovediţi contrariul la proces.

- Şi cum o să procedez?

- Foarte simplu. Branden suferă de tulburări mintale.

- Atacul i-a afectat creierul?

- Ce chestie şi asta, cum o cheie fixă poate să-ţi facă creierii terci.

- Arma a fost o cheie fixă?

Swithen a clipit de câteva ori.

- Sau poate un vătrai.

- Ce zice poliţia? Care a fost arma?

- Nu au găsit-o.

- Au făcut însă fotografii şi măsurători ale rănilor.

- Da, sunt nişte ofiţeri de poliţie foarte pricepuţi, a recunoscut Swithen.

- O să găsească până la urmă cheia fixă şi o să o compare cu rănile.

- Mai ales că are şi urme de sânge pe ea, a adăugat Swithen.

- Cheile fixe nu sunt făcute din material poros. Bănuiesc că atacatorul a avut grijă să o spele după aceea.

- Dar dacă nu aparţinea atacatorului?

- Ce facem aici? Ne jucăm de-a „ce-ar fi dacă"?, a întrebat Liddon.

- Păi da, ca într-un thriller. Ce ar fi dacă ipoteticul criminal ar fi folosit cheia fixă a unui amărât nevinovat?

- Vrei să zici dacă ar fi luat-o din trusa de scule din maşina amărâtului nevinovat şi ar fi pus-o la loc, fără să şteargă sângele de pe ea?

- Ceva de genul ăsta. Şi amărâtul nevinovat ar putea fi cineva la a cărui bucăţică ar fi jinduit Branden şi care l-a şi ameninţat pe Branden în văzul lumii.

- Ai grijă, jocul acesta de-a „ce-ar fi dacă" e periculos, l-a avertizat Liddon.

- Mda, atunci cum ajunge *adevăratul* atacator să dea vina pe amărâtul nevinovat?

- Cu atât mai mult cu cât el însuşi este suspect.

- Exact. Trebuie să-i însceneze ceva amărâtului nevinovat.

- Şi informaţia cu privire la amărât trebuie să ajungă la poliţie de la o a treia persoană, care e plătită regeşte ca să o facă, dar nu are absolut nimic de-a face cu adevăratul atacator.

- Da, toate ipotezele astea *sunt*, într-adevăr, periculoase, a spus Swithen. Dacă adevăratul atacator plăteşte pe cineva care să-l toarne la poliţie pe amărâtul nevinovat, atunci se expune şantajului.

- Există şi modalităţi sigure de a proceda, a răspuns Liddon. Şi nu puţine.

Au tăcut amândoi o vreme.

Apoi Liddon a întrebat:

– Eşti sigur că te poţi abţine să nu rosteşti cuvinte precum *bucăţică*, *puicuţă* sau *gagicuţă* în cursul procesului?

– Absolut. Asta a fost o discuţie aşa, ca între bărbaţi. La tribunal e cu totul altceva, e o chestie serioasă.

Liddon a încuviinţat din cap.

– Bun, atunci te anunţ că tocmai ai căpătat un avocat. Mai mult, eşti aproape genul de client ideal pentru mine.

Swithen s-a aşezat mai drept în fotoliu, rânjind.

– Abia aştept să se facă dreptate, a spus.

– Chiar dacă justiţia nu e întotdeauna perfectă.

Nici unul nu a întins mâna să o strângă pe a celuilalt.

– Tata vă aşteaptă să staţi de vorbă. Vă conduc.

Au traversat împreună biroul, dar Liddon s-a oprit înainte ca Swithen să deschidă uşa.

– Stai. Am şi eu o întrebare ipotetică.

– Sigur, ascult. Am început să mă pricep la chestia asta.

– Ce ar fi dacă ai trăi o experienţă atât de uimitoare, încât ţi-ar da peste cap toate concepţiile despre viaţă şi ţi-ar nărui toate părerile cu privire la modul în care funcţionează lumea aceasta?

– Uimitoare? Cum? În ce fel?

– Nu contează. Să zicem doar că s-a petrecut ceva, ceva atât de dificil de înţeles, încât nu reuşeşti să-i dai de capăt.

– Aţi avut o întâlnire de gradul trei sau ceva de genul ăsta?

– Nu. Ceva şi mai uimitor. Ceva care te pune serios pe gânduri. Dar care, odată ce ai ajuns la o concluzie, ar putea să te facă să îţi schimbi complet viaţa.

– Complet? Cum adică să-ţi schimbi complet viaţa?

Liddon a fluturat din mână, arătând spre salonul elegant, cu obiectele lui de artă de o valoare inestimabilă, şi, prin extensie, spre întreaga casă şi proprietate.

Strâmbând din nas dispreţuitor la simpla idee de a se lăsa uimit de ceva, Swithen a răspuns:

– Dar dacă *nu* vreau să mă gândesc serios la experienţa aceea? Dacă spun: „Dă-o dracului, nu mă interesează" şi îmi văd mai departe de ale mele?

– Atunci nimic nu se schimbă în viaţa ta. Rămâne exact aşa cum ţi-ai dorit-o dintotdeauna.

– Şi atunci de ce să-mi mai pun problema? Doar nu sunt prost şi, cu siguranţă, nici dumneavoastră nu sunteţi.

Liddon s-a abţinut să răspundă.

Încruntându-se, ca şi cum ar fi fost cuprins de îndoieli cu privire la avocatul său, Swithen a întrebat:

– Ce are asta de-a face cu mine, cu relaţia noastră şi cu scopul meu de a nu fi închis?

– Nimic, a răspuns Liddon. Dacă nu aş fi hotărât deja să-mi spun „Dă-o dracului", n-aş fi aici. Amândoi ştim ce vrem de la viaţă şi nu există nimic care să ne poată sta în cale.

– Sunteţi sigur că vă simţiţi bine? a întrebat Swithen, vizibil deconcertat de acest schimb de replici.

– Mai mult decât bine, l-a asigurat Liddon. Sunt cel mai bun avocat, o să vezi. Dacă îmi pun mintea, al naibii să fiu dacă n-o să conving juriul că Branden Jones este cel care ar trebui judecat pentru atac asupra propriei persoane, cu intenţie de sinucidere.

50

După ce şi-a revenit din experienţa neplăcută cu ardeiul jalapeño, Riddle a tras, probabil, concluzia că în cămară se puteau afla şi alte alimente periculoase, pentru care nu merita să îşi asume riscul. A stins lumina, a închis uşa şi s-a aşezat cu spatele la încăpere.

Stând pe podea lângă medicul veterinar, Puzzle părea beneficiara celui mai relaxant masaj, căci torcea şi ofta mulţumită în timp ce Cammy îi apăsa ferm toate articulaţiile labelor din spate, în căutare de indicii privitoare la modul în care Riddle acţionase.

În seara precedentă, atunci când le întâlnise pentru prima dată, creaturile îi făcuseră impresia unor mamifere sofisticate ce posedau unele dintre caracteristicile primatelor. Până când ajunsese acasă, le catalogase deja drept primate. Curiozitatea susţinută şi complexă pe care o afişaseră examinând conţinutul biroului din living, logica de care dăduseră dovadă în timpul incursiunii din cămară şi

poziţia verticală, pe două picioare, pe care Riddle o adoptase când o luase la fugă, după incidentul cu ardeiul iute, erau argumente în favoarea teoriei că acele două fiinţe aparţineau familiei hominidelor. Numai că singurii hominizi de pe planeta Pământ erau fiinţele umane şi rasele de mult dispărute ale oamenilor-maimuţă din care ele evoluaseră.

Cu excepţia mâinilor bine articulate, Puzzle şi Riddle nu *semănau* prea mult cu hominizii. Dar Cammy nu cunoştea suficient de multe lucruri despre biologia şi antropologia evoluţioniste pentru a putea clasifica în mod corect o specie necunoscută sau pentru a o putea compara cu fiinţele umane.

În timp ce Cammy stătea pe podeaua din bucătărie împreună cu Puzzle, Merlin s-a furişat înăuntru dinspre hol.

Îl urma lui păşea Grady, proaspăt ieşit de la duş şi îmbrăcat adecvat pentru întâlnirea cu autorităţile.

– Cât am lipsit eu, au început cumva să zboare? a întrebat el.

– Nu, deocamdată nu şi-au arătat aripile. Şi nu am reuşit să descopăr nimic ciudat doar palpând aticulaţiile. Ar fi grozav dacă aş putea să le fac radiografii. Dar, ce ar putea să releve? Ceea ce s-a întâmplat e pur şi simplu imposibil... o labă asemănătoare celei de câine care se îndreaptă brusc, cu o linie de extensie verticală în întregime umană... şi pe urmă revine la poziţia anterioară. Nu e vorba doar despre două tipuri diferite de structuri la fiecare îmbinare a gleznei, genunchiului şi a şoldului. Muşchii şi tendoanele care deservesc orice tip de articulaţie nu se pot întinde sau răsuci pentru a deservi alte articulaţii.

– Ai văzut vreodată filmele alea tâmpite cu mașini și camioane care se transformă în roboți?

– Transformeri. Știința, tehnologia și mecanica acestor lucruri sunt de-a dreptul ridicole, totul nu e decât fantezie, așa ceva nu se poate întâmpla în lumea reală. Nici ceea ce a făcut Riddle nu ar trebui să se întâmple în lumea reală, și totuși s-a petrecut.

– Poate că noi nu trăim în lumea reală.

– Da, cu fiecare secundă, parcă ne îndepărtăm tot mai mult de ea, a încuviințat ea.

Arătând spre memory stickul aparatului său foto, așezat de Cammy pe masă, Grady a spus:

– M-am gândit la ce mi-ai spus și sunt de acord cu tine în privința fotografiilor.

Înainte de a pleca de la clinica veterinară, Cammy încărcase fotografiile de pe memory stick pe computerul ei și le copiase apoi pe trei dischete. Ascunsese două dintre ele în clinică, iar pe a treia – sub covorașul din portbagajul Explorerului.

Dacă indivizii de la Departamentul pentru Securitate Internă cereau și obțineau custodia permanentă a lui Puzzle și a lui Riddle, fotografiile aveau să fie postate pe internet, alături de mărturiile lui Cammy și Grady. Aveau să inițieze o campanie cât se poate de virulentă, asumându-și toate riscurile care decurgeau din legea privind păstrarea secretelor de stat.

Puzzle și Riddle nu erau produsul minții umane. Nici un om de știință de pe planetă nu dispunea de cunoștințele și de tehnologia necesare pentru a crea astfel de animale. Erau niște ființe misterioase, și dacă originea lor urma să fie vreodată aflată, atunci cu certitudine că nu avea să fie unul dintre acele

clișee precum recombinarea ADN-urilor sau vizitele extratereștrilor, ci ceva cu totul neașteptat. Nici o persoană cât de cât rațională nu îi putea suspecta pe Puzzle și pe Riddle că ar reprezenta o amenințare la adresa unei ființe umane, și cu atât mai puțin la adresa întregii națiuni.

Dacă Eleanor Fortney și Sidney Shinseki nu s-ar fi grăbit să raporteze incidentul autorităților federale și dacă Departamentul pentru Securitate Internă nu s-ar fi pus atât de repede în mișcare, Cammy ar fi încercat probabil să îi mute pe cei doi din zonă și să găsească un loc în care să îi țină ascunși o vreme, oricât de nebunească ar fi părut ideea de a fugi cu două creaturi care păreau o încrucișare între niște heruvimi păroși și personajele din desenele animate Looney Tunes. Însă autoritățile erau deja la curent, îi știau mașina și numărul de înmatriculare și dispuneau de resursele necesare pentru a institui bariere pe tot cuprinsul statului. Evadarea ar fi avut șanse de reușită numai dacă ar fi plecat cu o noapte în urmă.

– Poate că mai e timp să le dăm drumul în pădure, a spus Grady, de parcă îi citea gândurile.

Cammy a răspuns, mângâind-o pe Puzzle:

– S-ar întoarce imediat aici. Sunt sigură. Au învățat să socializeze. Și să relaționeze cu oamenii. Pe scurt, am devenit cu toții o haită. Iar dacă nu s-ar întoarce... atunci nu știu cum s-ar descurca singuri în sălbăticie.

– Bine, dar eu acolo am dat de ei.

– Da, însă nu erau de multă vreme acolo – mai ții minte, nici urmă de purici sau căpușe, iar blana lor era perfect curată.

Merlin a scos un mârâit prelung, cu vocea sa joasă, un sunet pe care Cammy nu îl auzise niciodată ieşind din gura lui.

– Of, Doamne, de ce trebuiau să se întâmple toate astea? a oftat ea ridicându-se brusc.

Cu corpul încordat şi urechile ciulite, Merlin a mârâit din nou, ridicându-şi privirea spre tavan.

Stând în patru labe, cu capetele ridicate, ascultând, Puzzle şi Riddle păreau gata să o ia la goană.

După o clipă, Cammy a auzit în depărtare un sunet familiar, pe care pe moment nu a reuşit să îl identifice. După care şi-a dat seama: era huruitul unui elicopter.

– Vine dinspre est în mare viteză şi zboară la mică altitudine, a spus Grady repezindu-se spre uşa din faţă.

Merlin, Puzzle şi Riddle s-au mişcat la unison, de data aceasta aflaţi parcă sub presiune şi nedând semne că ar avea chef de joacă.

Până când Cammy a ajuns în living, Grady deschisese uşa şi ieşise afară.

L-a prins din urmă pe verandă. Puzzle şi Riddle rămăseseră pe scări, în poziţia câinilor de prerie, în timp ce Merlin aştepta în curte.

Un elicopter mare a apărut dinspre est, de unde Cracker's Drive se unea cu autostrada, şi a început să coboare.

Un alt elicopter s-a ivit la mai puţin de treizeci de metri înălţime, înaintând de-a lungul drumului. Când distanţa s-a mai micşorat, Cammy şi-a dat seama că era mult mai mare decât crezuse iniţial – cel mai mare elicopter pe care îl văzuse în viaţa ei.

Rotoarele huruiau puternic, culcând iarba de pe deal în valuri, şi inima lui Cammy a început să bată

şi ea în piept, în ritm cu ele, mai tare şi mai repede pe măsura ce elicopterul se apropia.

Brusc, a hotărât că Puzzle şi Riddle nu trebuiau să se afle afară, într-un loc de unde puteau fi luaţi într-o clipită. Ci înăuntru, în spatele uşilor închise, astfel încât agenţii federali să fie nevoiţi să pătrundă în casă pentru a pune mâna pe ei.

Şi, pentru a intra în casă, aveau nevoie de mandat, nu-i aşa? Deşi probabil că deja îl obţinuseră. Poate că aveau şi o decizie care le dădea dreptul să arunce casa în aer, dacă voiau să se joace de-a pirotehniştii.

Şi totuşi, o uşă închisă era un soi de barieră, o modalitate de a întârzia, oricât de puţin, predarea animalelor.

Cammy a coborât treptele între Puzzle şi Riddle şi i-a tras după ea, încercând să îi facă să urce pe verandă şi să intre în casă, însă cele două creaturi urmăreau fascinate elicopterul.

A strigat, acoperind tunetul rotoarelor imense:

– *Merlin!*

Ogarul a auzit-o, şi-a întors capul spre ea, a înţeles că i se cerea ajutorul şi a traversat în salturi peluza spre verandă.

– *Să mergem*, a ţipat Cammy din nou. *În casă*, şi-a amintit ea una dintre comenzi.

Merlin a urcat în fugă treptele, în faţa ei. Puzzle şi Riddle, care nu voiseră iniţial să o asculte, l-au urmat imediat, exact aşa cum sperase Cammy. Cei trei s-au repezit înăuntru.

Cammy a închis uşa de la intrare şi s-a dus lângă Grady.

La est de casă, elicopterul a aterizat pe pajişte, la mică distanţă de capătul curţii din faţă.

Rafala de aer stârnită de elice a zguduit mesteacănul mare. Un potop de frunze aurii a inundat curtea şi veranda.

În spatele elicopterului enorm s-a deschis o trapă, formând o rampă. Oameni în uniformă, înarmaţi zdravăn, au început să coboare în viteză, pe sub coada elicopterului. Şi erau atât de mulţi.

PARTEA A DOUA

MOARTE ÎN VIAŢĂ

51

Stând pe veranda din fața casei alături de Cammy și urmărind celula de criză apropiindu-se, Grady și-a dat seama că ceva nu era în regulă. Reacția era disproporționată în raport cu amenințarea, asta dacă exista o amenințare.

Aparatul părea o versiune nouă - sau modificată - a elicopterului Huey cu care era familiarizat. Pe fuzelajul de culoare verde-închis nu era înscris nici un număr sau însemn și nu exista nici o mențiune care să identifice departamentul militar sau agenția federală de care aparținea. Lângă fereastra cabinei pilotului și înaintea ușii glisante era pictat longitudinal drapelul Statelor Unite, la dimensiunea de șaizeci pe nouăzeci de centimetri. Doar drapelul, nimic altceva.

Oamenii înarmați care coborau pe rampa de la coada elicopterului erau îmbrăcați în negru, ca membrii unităților de intervenție SWAT. Fiecare avea câte o armă într-un toc prins în diagonală de curea și ținea în mână ceea ce de la distanță părea o carabină

automată cu țeava lungă. Unii dintre ei fuseseră în mod cert cândva cadre militare. Dar nu și acum; acum făceau parte din forțele paramilitare ale Departamentului pentru Securitate Internă sau ale unuia dintre birourile afiliate acestuia.

Grady a numărat unsprezece. Zece dintre ei au înaintat pe pajiște, coborând panta la est de drumul de țară, în timp ce ultimul s-a îndreptat spre punctul unde drumul se termina și începea aleea care ducea la proprietatea lui Grady.

Dacă elicopterul aflat acum în capătul drumului transportase numărul maxim posibil de pasageri însemna că trei rămăseseră la intersecție și optsprezece urmau să ia la rând celelalte nouă case de pe Cracker's Drive, venind din ambele direcții, pentru a-i informa pe rezidenți cu privire la ceea ce se petrecea și/sau pentru a le cere să rămână în case.

Imediat după ce primii unsprezece au debarcat, au urmat alți patru, îmbrăcați tot în negru, dar fără carabine. Lucrau câte doi, cărând pe rampă, în jos, spre pajiște, niște cutii mari pe roți, de circa un metru și optzeci înălțime și cu latura de un metru și douăzeci de centimetri.

Viteza rotoarelor scăzuse brusc după atingerea solului și pilotul oprise acum motoarele. În momentul când elicele au încetat să se mai rotească, liniștea care s-a așternut, deși imperfectă, i s-a părut lui Grady de-a dreptul misterioasă.

– Simt că mi se face rău, s-a plâns Cammy.

Grady știa că nu era o suferință fizică. O durea inima.

Dacă până atunci se amăgiseră, cât de cât, cu speranța că Puzzle și Riddle aveau să rămână în grija

lor în momentul când totul se termina, efectivul alocat investigației le năruise visurile.

– Nu e vorba numai de cele două animale, a spus Grady. Mai e și altceva la mijloc, ceva de care noi nu știm.

– Da, și eu m-am gândit la asta pe când veneam încoace. Puzzle și Riddle sunt numai o părticică din ceva mult mai mare.

Un zgomot asurzitor de motor s-a înălțat peste drumul de țară, și curând ceea ce semăna cu un autobuz Greyhound făcut la comandă s-a ivit la orizont. Exteriorul din oțel inoxidabil nevopsit, mat, strălucea în lumina soarelui, căpătând un aspect mătăsos. Ar fi putut fi o casă pe roți, numai că nu avea ferestre laterale, și motorul părea mult mai puternic decât dotarea standard a unor vehicule de mărime similară. Prin parbrizul întunecat nu se putea zări chipul șoferului.

În timp ce agentul staționat în capătul drumului a început să direcționeze vehiculul către aleea care ducea spre casa lui Grady, în spatele său a apărut un al doilea. Primul vehicul a intrat pe aleea care se bifurca din drumul de țară, trecând pe lângă casă și îndreptându-se spre garaj, apoi un al treilea vehicul a apărut în spatele celui de-al doilea.

În final, convoiul era alcătuit din patru matahale identice din oțel inoxidabil. Au parcat una în spatele celeilalte, lăsând un spațiu de numai câteva zeci de centimetri între ele și ocupând aproape în totalitate aleea.

Uitându-se la mașinile care își opreau, una după alta, motoarele, Cammy a întrebat:

– Chiar *încearcă* să le facă să pară amenințătoare?

– Nu cred, probabil e forma potrivită pentru funcţia pe care o îndeplinesc, a răspuns Grady.

– Şi care ar putea fi această funcţie?

– Al naibii să fiu dacă ştiu.

Cei patru bărbaţi care coborâseră din elicopter lăzile pe roţi derulau acum nişte baloţi din plastic flexibil armat, cu care acopereau curtea. Odată întins, avea să formeze un înveliş solid peste pământul moale.

Dinspre est venea acum sunetul strident al unui elicopter cu patru locuri care zbura în viteză şi la mică altitudine. A virat pentru a da ocol proprietăţii. Prin plasa de plexiglas, Grady i-a văzut pe pilot şi pe un alt bărbat verificând de sus stadiul desfăşurării operaţiunilor.

După două cercuri complete, elicopterul a aterizat pe drumul de ţară. Pasagerul, aparent singurul din aparat, a coborât. Cu pantalonii şi jacheta fluturând în curentul făcut de elice, s-a grăbit spre casă, în timp ce pilotul înălţa elicopterul, îndepărtându-se spre est, de unde venise.

Nou-venitul, cu părul zbârlit, de culoarea nisipului, s-a îndreptat direct spre scara ce urca pe veranda din faţa casei. Chipul lui plăcut, deşi cu trăsături nu foarte ferme, amintea de faţa oricăruia dintre prietenii cei mai buni şi mai hazlii ai eroilor din filme, cu pistrui, cu urechile puţin prea mari, cu maxilarul uşor pronunţat, dar nu dezagreabil, şi cu ochii albaştri mari şi limpezi care te priveau drept în faţă, mai strălucitori decât un candelabru dintr-o sală de bal.

– Ah, doamna doctor Rivers, i s-a adresat el lui Cammy. Ce lucru minunat e profesia asta de veterinar! Când eram copil, familia mea avea un cocker spaniel pe nume Pete, pe care îl iubeam la nebunie. La un moment dat s-a îmbolnăvit grav, era cât p-aci să moară, şi chiar ar fi murit dacă doctorul nostru veterinar nu şi-ar fi dat tot interesul şi n-ar fi fost un profesionist atât de bun. Dr. Lowry, aşa îl chema. Pentru mine, în ziua aceea a devenit un *zeu*.

Cammy nu a apucat să răspundă. Nou-venitul s-a uitat spre Grady.

– Domnule Adams, am văzut ce mobilier faceţi, e grozav. Desigur, nu am văzut decât pozele postate pe site-ul dumneavoastră, şi ştiu că în acest domeniu realitatea întrece pozele, aşa că presupun că piesele sunt de-a dreptul splendide. Sper că îmi veţi arăta şi mie, când o să aveţi timp, la ce anume lucraţi acum, poate înainte să terminăm cu toate treburile astea şi să ne luăm gândul de la ele.

Grady l-a antipatizat imediat.

– Cine sunteţi? a întrebat el.

– Presupun că dânsul este domnul Jardine, a intervenit Cammy.

– Îmi cer scuze, a spus directorul adjunct. Desigur, eu am un avantaj, am văzut fotografii cu dumneavoastră. Sunt Paul Jardine, de la Securitatea Internă. Mă bucur să vă cunosc. Şi regret tot deranjul. Vă sunt recunoscător pentru cooperare şi pentru patriotismul de care daţi dovadă.

Jardine a urcat prima treaptă, aşteptând ca Grady şi Cammy să se dea la o parte şi să-l invite pe verandă, dar, fără să se fi vorbit dinainte, cei doi au rămas neclintiţi, privindu-l de sus.

– Ce-i cu vehiculele astea? a întrebat Grady.

– Trei dintre ele sunt laboratoare mobile. Al patrulea conţine un supercomputer Cray care poate

opera individual sau în tandem. Posedă o capacitate analitică imensă. Ne vom alimenta cu energie de la compania furnizoare de utilităţi, dar din cablul de pe stradă, aşa că nu trebuie să vă faceţi griji că veţi suporta costurile. Deşi, în privinţa apei, vom fi nevoiţi să apelăm la puţul dumneavoastră, având în vedere că prin zonă nu trece nici o conductă.

– Nu ştiam că Departamentul pentru Securitate Internă are propriile forţe paramilitare, a remarcat Grady.

– A, păi nici nu avem, domnule Grady. Organizarea unei şcoli de instrucţie reprezintă un proiect costisitor şi realizabil pe termen lung. În astfel de cazuri, apelăm la o firmă privată cu proceduri excelente de recrutare a personalului, ceea ce ne garantează că angajăm numai agenţi loiali ţării şi siguranţei cetăţenilor statului.

– Poate că şi noi ar trebui să apelăm la aceeaşi firmă pentru politicienii noştri, a replicat Grady.

– Bună gluma, sper s-o ţin minte ca s-o plasez mai departe.

Agentul înarmat care direcţionase laboratoarele mobile să intre pe alee s-a apropiat de Jardine, iar directorul adjunct a întrebat:

– Dr. Rivers, unde sunt cele două animale? Abia aştept să le văd. În fotografiile acelea par incredibile. Hai să ne apucăm să rezolvăm şi acest mic mister!

– Sunt în casă, a răspuns Cammy. Aveţi mandat?

– Da, mulţumesc mult că mi-aţi amintit.

Din buzunarul interior al jachetei a scos două documente pliate. Le-a examinat preţ de o clipă, apoi i-a întins unul lui Grady.

– Poftim o copie a mandatului semnat de un judecător federal cu jurisdicţie în acest comitat. Originalul va sosi în curând prin curierat. Vedeţi, prin mandat vi se solicită să acordaţi acces imediat şi nelimitat la toate clădirile de pe proprietate şi la orice altă construcţie aflată în incintă.

I-a înmânat lui Grady şi al doilea document.

– Mandatul judecătoresc îmi dă totodată dreptul să confisc orice proprietate care ar putea avea legătură cu o infracţiune sau cu o ameninţare la adresa siguranţei naţionale. Cât priveşte al doilea document pe care vi l-am înmânat, acesta cuprinde instrucţiuni precise şi specifice din partea Curţii, prin care vi se solicită să ne acordaţi custodia asupra animalelor imediat ce voi formula cererea. Ceea ce şi fac în acest moment. Deci, domnule Adams, dr. Rivers, vreţi să aveţi amabilitatea de a mă conduce acum la cele două creaturi uimitoare?

52

Cammy spera în sinea ei că Puzzle şi Riddle se strecuraseră prin uşa din spate şi îşi luaseră tălpăşiţa, fugind în munţi, oricât de reduse erau şansele lor de a supravieţui în sălbăticie.

Ce doi se aflau însă în bucătărie. Acum nu mai morfoleau nimic în gură, ci scotoceau prin sertare în căutare de gadgeturi şi alte obiecte care li se păreau interesante sau atractive. Puzzle era aşezată pe un scaun care îi permitea să se uite direct în sertar, de unde scotea fiecare obiect în parte, arătându-i-l lui Riddle. Atunci când găseau ceva ce le plăcea - un ceas de bucătărie în formă de ou, un tirbuşon cu design complicat, un pachet de şervete de cocktail de culoare galbenă-aprins, o solniţă din ceramică în formă de pinguin -, adăugau obiectul colecţiei eclectice înşirate pe podea, în faţa chiuvetei.

Anticipând probabil necazuri de genul celor cu ardeiul iute jalapeño, Merlin se retrăsese sub masa din bucătărie. Stătea întins, aruncând din când în

când precaut câte o privire spre noii săi amici care scormoneau prin sertare.

Jardine a văzut ogarul irlandez şi a spus:

- Domnule Adams, vă rog să ţineţi câinele în lesă.

- E inofensiv, a ripostat Grady.

- Dacă nu mă înşel, cu câteva secole în urmă specia aceasta vâna lupi în Irlanda şi aproape că i-a ucis pe toţi. *Lupi*, pentru numele lui Dumnezeu. Nu vreau să risc să fiu atacat de un câine de talie aşa mare. Vă ordon să îi puneţi lesa.

- Bună idee, a spus agentul înarmat. Sunt întru totul de acord.

Cammy a remarcat că Grady nu era deloc încântat de *ordin*. Fusese dintotdeauna intrigată de faptul că duritatea lui Grady era una dintre calităţile pe care, de fapt, le aprecia cel mai mult la el, iar privirea ameninţătoare pe care el i-o arunca lui Jardine îi făcea acum mare plăcere.

- E una dintre rasele de câini cele mai paşnice, a replicat Grady. Dar o să-i pun lesa, ca nu cumva să fiţi nevoit să vă schimbaţi lenjeria intimă.

„Bravo", l-a aprobat Cammy în sinea ei, cât p-aci să rostească vorbele cu glas tare.

Grady a luat o zgardă şi o lesă din cuier, iar Merlin s-a târât pe burtă, ieşind de sub masă, pentru a se conforma restricţiei.

Un alt agent în uniformă neagră, deosebit de masiv, a apărut nepoftit în hol, ducând două cuşti pentru animale. Le-a aşezat pe podea şi le-a deschis.

- Acesta pare să fie masculul, a spus Jardine. S-ar putea să se agite dacă vede că luăm femela. Deci, Carter, bagă-l mai întâi pe el în cuşcă.

Până în acel moment, cele două creaturi cu ochi aurii își focalizaseră atenția exclusiv asupra sertarelor. Riddle a tresărit, dar nu a opus rezistență când agentul proaspăt sosit, Carter, l-a înșfăcat de ceafă și de coadă, vârându-l în cușcă.

Mârâitul reținut al lui Merlin n-ar fi putut nici măcar speria un lup, însă lingăul de agent l-a atenționat pe Grady:

– Ține câinele ăla din scurt în lesă.

– Pe al doilea îl pun eu în cușcă, s-a oferit Cammy.

– Vă rog să nu vă băgați, a spus Jardine, și, în ciuda rugăminții, tonul era în mod cert de avertizare. Animalele acestea ne aparțin de acum, și noi ne ocupăm de ele.

– Bine, dar nu e cazul să le tratați cu atâta cruzime, a protestat Cammy.

– Ca să fie clar, a ripostat Jardine, animalul nu a țipat și n-a dat nici un semn că i-am fi provocat durere sau măcar că ar fi înfricoșat.

– Nu cred că sunt conștiente că există lucruri de care trebuie să se teamă, a zis Cammy. Deși probabil că au aflat, cu ocazia asta.

Carter a prins-o pe Puzzle, a luat-o de pe scaun și a aruncat-o în cușcă.

Merlin a mârâit din nou, dar era prea bine-crescut pentru a încerca să testeze rezistența lesei.

Înfuriată de lipsa de sensibilitate a bărbaților, Cammy a izbucnit:

– Ce naiba aveți? Nu vedeți ce ființe uimitor de frumoase sunt?

– Ba da, a replicat Jardine, sigur că sunt drăguțe, chiar foarte drăguțe, exact ca în fotografii. Dar, oricât

de simpatice ar fi, noi nu ne facem decât meseria, așa că hai să terminăm odată cu treaba asta!

Spațiul dintre barele cuștii era prea mic pentru ca Riddle să-și poată vârî brațul printre ele ca să descuie lacătul. Totuși, a încercat.

Captive, cele două animale s-au uitat uimite spre Cammy în timp ce fiecare dintre agenții în uniformă ieșea din bucătărie cu câte o cușcă în mână.

Abia ce dispăruseră, că alți doi agenți au intrat în cameră, fiecare cărând câte un sac de marinar, negru și gol.

– Domnule Adams, oficial sunteți înregistrat ca având cinci arme de foc în casă, a spus Jardine, dar sunt convins că mai aveți și altele, cumpărate înaintea intrării în vigoare a legislației privind verificarea persoanelor care solicită permis de portarmă. Acești domni vă vor însoți din cameră în cameră pentru a strânge toate armele.

– Nu aveți nici un drept să mi le confiscați.

– Nu le confiscăm, domnule Adams. Le luăm în custodie pe durata investigației, lucru pe care avem nu doar dreptul, dar chiar obligația să îl facem. Veți primi un bon și, în momentul când vom părăsi proprietatea, armele vă vor fi înapoiate.

Imediat ce Jardine îi înmânase mandatele și trecuse pragul casei, imaginea aceea de prietenul-cel-mai-bun-al-eroului-din-film dispăruse cu totul și costumul dezbrăcat fusese preluat de responsabilii cu recuzita. Acum, directorul adjunct era cel care fusese dintotdeauna. Maxilarul ușor pronunțat nu mai părea la fel de nostim, ci tocmai potrivit pentru a smulge carnea de pe un os. Iar ochii albaștri nu mai străluceau, ci se întunecaseră.

– Nu credeți că aș da dovadă de prostie crasă dacă aș lăsa arme la îndemâna unui trăgător de elită, care a împușcat atâția oameni de la peste o mie de metri distanță? l-a întrebat Jardine pe Grady.

Deși eticheta de trăgător era o noutate pentru Cammy, i s-a părut, într-un fel ciudat, mai degrabă liniștitoare decât de rău augur.

Confundând surpriza ei cu șocul, Jardine a adăugat:

– Deci, dr. Rivers, înțeleg că faptul că domnul Adams a servit ca lunetist în regimentul de infanterie ușoară Army Rangers vă tulbură, nu-i așa?

– Toți cei pe care i-am doborât erau oameni răi, a ripostat Grady. Dacă vă e teamă să port vreo armă, domnule Jardine, înseamnă că știți despre caracterul dumneavoastră ceva ce eu doar intuiesc.

– Bravo, a exclamat Cammy, fără a se putea abține de data aceasta.

Cei doi bărbați cu sacii de marinari adoptaseră niște atitudini impasibile, deși fără a putea concura cu soldații din garda de la Buckingham Palace.

Ca și cum, aidoma lui Riddle, dăduse peste borcanul cu ardei iuți jalapaeño și se înfruptase din conținutul său, fața directorului adjunct a părut dintr-odată că se umflă, în timp ce buzele i s-au albit, obrajii au luat foc și ochii i s-au încețoșat preț de o clipă.

Când a îndrăznit să vorbească din nou, a făcut-o cu un glas încordat:

– Telefonul fix și internetul v-au fost deconectate. Domnii aici de față vă vor lua telefoanele mobile și dispozitivele de transmitere a mesajelor. Pe durata acestei operațiuni, orice încercare de a contacta pe

oricine din exterior va fi considerată delict de stat, care se pedepsește cu până la șapte ani de închisoare. Oamenii de știință care fac parte din echipă vor sosi în câteva ore. În următoarele două zile, începând din clipa aceasta, vi se va solicita din când în când să răspundeți la întrebări referitoare la cele două animale și la comportamentul lor. Aveți libertatea de a intra și de a ieși din laboratoare dacă doriți să le vizitați. În după-amiaza aceasta, la ora unu, în această încăpere, o să vă interoghez, dr. Rivers. Interogatoriul va dura două ore. După care, de la ora trei și treizeci de minute, urmați dumneavoastră, domnule Adams. Eu sunt foarte punctual din fire și v-aș ruga să fiți la fel.

Jardine s-a întors cu spatele ca să plece. În clipa aceea, Merlin a scos un mârâit atât de puternic, încât a zgâlțâit ferestrele și l-a șocat pe directorul adjunct. Bărbatul a tresărit, a înjurat printre dinți, dar nu i-a oferit câinelui satisfacția de a-și întoarce privirea spre el.

Grady a străbătut casa, predând armele agenților care le vârau în saci, în vreme ce Cammy, așezată pe podeaua din bucătărie, îl lăuda pe Merlin pentru cât era de deștept, de nobil, de inimos și de înțelept.

Când agenții și-au terminat treaba, Cammy a ieșit împreună cu Grady pe veranda din fața casei. Mai multe corturi gonflabile fuseseră înălțate în curte și pe pajiște, folia din plastic servind drept înveliș peste pământul moale, cu poteci înguste șerpuind printre construcții.

– Dormitoarele, sala de mese, latrina, centrul de comunicații, spațiul de conferințe, le-a explicat unul dintre agenți în timp ce coborau scările.

Cammy a rămas sprijinită de balustradă, alături de Merlin şi de bărbatul care împroşca gloanţele şi cuvintele cu aceeaşi pricepere.

– E ca şi cum circul iadului ar fi poposit aici timp de două zile, a spus el. Atâta doar că n-au elefanţi, numerele sunt plicticoase la culme, iar clovnul n-are pic de haz.

– Vivisecţia. Disecţia animalelor vii. Dacă *asta* intenţionează să facă? Atunci ce-o să se întâmple cu Riddle şi cu Puzzle?

– Nimic.

– Bine, dar deja ni i-au luat.

– Nu au plecat nicăieri. Sunt aici.

– Nu-mi închipui că o să-i mai căpătăm înapoi.

– Ba eu da, a spus Grady.

– Cum?

– Într-un fel sau altul.

53

Grenadele l-au făcut pe Henry Rouvroy fericit. Fusese îngrijorat că nenorocitul de autor de versuri îi devalizase Land Roverul. Dacă grenadele ar fi căzut în mâinile poetului misterios, balanţa puterii s-ar fi înclinat dramatic în defavoarea lui Henry.

Îi făcea plăcere să stea pe podeaua camerei de zi uitându-se la grenade, jucându-se cu ele, ba chiar sărutându-le. Carcasa unei grenade era, de fapt, o vafă din oţel care învelea obuzul ce aştepta să fie aruncat în aer ca să sfârtece cu sălbăticie trupurile aflate în raza sa de acţiune. Un obiect atât de frumos.

Senatorul pe care Henry îl servise în calitate de consilier principal şi de strateg politic avea mai mult armament decât putea el visa să strângă vreodată, însă, pentru moment, grenadele şi depozitul lui de arme de foc erau îndeajuns. Când ordinea publică avea să se prăbuşească, senatorul urma să se afle într-un refugiu special amenajat, unul dintre numeroasele astfel de adăposturi bine ascunse şi protejate, făcute pentru cei mai înalţi oficiali guvernamentali.

Îl aştepta pe Henry să i se alăture lui şi familiei pentru acea jumătate de an când pe străzi avea să curgă sânge. Dar Henry era conştient de faptul că tensiunea socială într-un asemenea complex îndepărtat şi fortificat, cu o mulţime de politicieni şi de rude de-ale lor în preajmă, nu putea duce decât la suspiciuni paranoice, lupte interne feroce şi, în cele din urmă, la canibalism. Îl lăsase pe senator să creadă că intenţiona să îl urmeze, dar între timp îşi făcuse alte planuri. Nu avea nici un chef să fie mâncat de viu.

A început să împrăştie grenadele prin casă, ascunzându-le pe sub perne, în sertare, sub scaune. Henry avea să ţină întotdeauna o grenadă la îndemână, pentru a deschide fereastra şi a-l lua pe nenorocit prin surprindere în cazul în care acesta ar vrea să-l atace. A ascuns douăzeci şi nouă de grenade şi a decis să o poarte pe ultima asupra sa tot timpul, până când reuşea să îl ucidă pe torţionar.

După ce a terminat, a remarcat mizeria dezgustătoare adunată sub unghii. Nu îşi dăduse seama de cât de mult se murdărise când descărcase Land Roverul. Munca manuală era atât de mizerabilă, încât era de mirare că muncitorii nu mureau anual cu milioanele din cauza bolilor şi a epidemiilor de ciumă.

A intrat în baie, a umplut chiuveta cu apă caldă şi a început să se cureţe folosindu-se de săpunul ieftin şi de peria extrem de utilă descoperită cu o seară în urmă. Şi-a frecat degetele cu furie timp de patruzeci de minute înainte de a se declara satisfăcut. Acum avea unghiile albe şi lucioase.

În timp ce se ştergea pe mâini, s-a întrebat dacă mai era şi altceva, în afara dorinţei de curăţenie, care îl îndemnase să se spele până când mâinile i se

înroşiseră de la apa fierbinte şi de la atâta frecat. Ca absolvent de Harvard, ştia destule despre psihologia umană. Spălarea excesivă putea fi interpretată drept o manifestare subconştientă a sentimentului de vinovăţie. Poate că uciderea fratelui său îl afectase mai mult decât îşi închipuise.

Ei bine, asta era. Printre beneficiile unei educaţii bune se număra şi capacitatea de a accepta realitatea aşa cum era şi de a nu trăi cu iluzia că răul e întotdeauna rău şi că binele e întotdeauna bine. Uneori, răul înseamnă bine, iar alteori binele se transformă în rău, dar în majoritatea cazurilor cei doi termeni nu sunt valabili. Gândeşte, acţionează, acceptă, mergi mai departe.

În bucătărie, în timp ce îşi pregătea prânzul total inadecvat utilizând proviziile jalnice lăsate de rudele sale în casă, a auzit zgomote în pod. Cineva se târa sus, pe deasupra capului său.

54

Luni dimineaţa, la mai puţin de două ore după întâlnirea cu Liddon Wallace pe terenul de golf cu optsprezece găuri, Rudy Neems s-a urcat în avionul care îl ducea de la Seattle la San Francisco.

Îi spusese avocatului că avea să ia o cursă de după-amiază. Şi îi promisese să-i ucidă soţia şi fiul în seara de marţi.

Minţise în ambele privinţe.

Rudy nu avea încredere în Liddon Wallace. Nu era deloc convins că un individ capabil să îl angajeze pentru a-i omorî familia avea să-l trateze cu respectul şi corectitudinea cuvenite.

Wallace recunoscuse că mai avea pe statul de plată oameni ca Rudy. Să zicem că unul dintre ei era un oarecare Burt.

Treaba lui Burt era să îl aştepte pe Rudy în camera de hotel a acestuia, după ce avea să le facă felul lui Kirsten şi băieţelului ei.

Şi să-l omoare pe Rudy, făcând în aşa fel încât să pară o sinucidere.

Biletul de adio compus de Burt, imitând perfect scrisul lui Rudy, ar putea să conţină mărturisirea faptului că Rudy ucisese mai multe fetiţe de-a lungul anilor şi că ajunsese să se deteste pe sine şi pe Liddon, pentru că îi obţinuse achitarea într-un proces în care nu îşi dorise, de fapt, decât să fie oprit, pentru a nu mai comite alte crime.

Viu, Rudy constituia o problemă. Mort, nu avea cum să-l trădeze pe Wallace.

Dar, după ce Rudy avea să moară, Burt era cel care intra în vizor.

Să zicem însă că Liddon Wallace mai avea la îndemână încă un tip – Ralph sau poate Kenny, nu contează. Şi, când Burt avea să se întoarcă în camera lui de hotel, poate că Ralph urma să-l aştepte acolo.

Ralph nu avea să ştie că Burt tocmai îl ucisese pe Rudy, deci, odată cu moartea lui Burt, dispărea tot ce îl putea lega pe avocat de uciderea soţiei şi fiului. Şi, cu asta, problemele aveau să fie rezolvate.

Sau poate că, atunci când Ralph se întorcea în camera *lui* de hotel, avea să-l găsească pe Kenny – sau pe Fred – aşteptându-l ca să-l ucidă. Poate că totul urma să continue aşa până când hotelul avea să fie plin de cadavre.

Rudy poseda suficientă inteligenţă pentru a-şi da seama că era paranoic. Acesta şi era unul dintre motivele pentru care omora oameni. Deşi nu cel mai important, desigur, fiindcă dacă ar fi fost aşa ar fi însemnat că era nebun.

Nu, Rudy era la fel de sănătos la cap ca toţi ceilalţi oameni. Nu ucidea în timpul unor crize de furie. Ştia exact ce făcea. Motivaţiile sale erau complexe,

și ajunsese la ele prin raționament, dar în esență constau dintr-un singur lucru: libertate neîngrădită.

Așa că îl mințise pe Liddon Wallace. Plecase din Seattle cu opt ore în urmă. Și intenționa să îi ucidă pe Kirsten și pe Benny chiar în seara aceea, în loc să aștepte noaptea următoare, când risca să fie prins de Burt.

Zborul se dovedise cât se poate de plăcut. Nu avuseseră parte de turbulențe și avionul nu se prăbușise.

Rudy a pălăvrăgit pe toată durata cursei cu Pauline, o femeie în vârstă aflată în drum spre San Francisco pentru nașterea stră-strănepotului ei.

Avea cu ea un album cu poze de familie. Și cu cele două pisici de acasă. Care erau mai drăguțe decât rudele ei.

Rudy nu nutrea nici o dorință de a o ucide pe Pauline. Pentru că nu făcea sex cu femeile în vârstă, și atunci nu avea nici un motiv să le omoare.

Fiica și ginerele lui Pauline o așteptau la banda rulantă pentru bagaje. Se numeau Jennifer și Don.

Pauline l-a prezentat pe Rudy drept „îngerul care m-a făcut să uit că mi-e frică să zbor".

De fapt, Rudy obișnuia să discute cu tovarășii lui de călătorie pentru că și lui îi era teamă de avioane. Avea nevoie de ceva care să îi distragă atenția de la pericolele la care se expunea în aer. Ca, de pildă, un motor care nu mai funcționa, probabil pentru că un mecanic îl sabotase.

La aeroportul din San Francisco, și-a luat SUV-ul de la biroul de închiriat mașini și a pornit spre Golden Gate Bridge și comitatul Marin.

Lui Rudy îi displăceau orașele. Erau haotice.

Ca administrator la un teren de golf, avea cea mai bună slujbă din lume. Era un mediu liniștit, senin, ordonat, îngrijit.

Și munca nu implica cine știe ce concentrare. În timp ce-ți făceai treburile, îți puteai lăsa mintea să zburde în voie.

În cazul lui, Rudy folosea orele de lucru pentru a rememora crimele comise. Orele acelea de nostalgice aduceri-aminte erau probabil unul dintre motivele pentru care își putea permite pauze atât de lungi între crime.

Un alt motiv pentru care nu ucidea de mai mult de două ori pe an era acela că își alegea victimele dintre oamenii care îi plăceau, și puțini se ridicau la înălțimea exigențelor sale.

Unii tipi puteau să facă treaba asta cu orice femeie cât de cât atrăgătoare. Nu și Rudy. Indivizii de genul acesta încălcau orice concept de planificare, revoltându-se împotriva ordinii morale printr-un șir anost de altercații minore. Spre deosebire de ei, Rudy nu lansa decât atacuri puternice și profunde.

55

După ce au coborât din elicopter, şi-au anunţat sosirea şi au semnat nişte formulare personalizate prin care se angajau să păstreze confidenţialitatea asupra incidentului neobişnuit pe care aveau să îl cerceteze, lui Lamar Woolsey şi lui Simon Northcott li s-au înmânat legitimaţii cu imaginile lor holografice, pe care trebuiau să le poarte tot timpul atârnate de gât cu un şnur.

Li s-au prezentat pe larg informaţiile de fond, apoi au fost îndrumaţi spre locul unde se aflau Specimenul 1 şi Specimenul 2. Deja numele date de doctorul veterinar Camillia Rivers - Puzzle şi Riddle - erau folosite atât de agenţii de pază, cât şi de birocraţii Departamentului pentru Securitate Internă.

Animalele erau ţinute într-un cort gonflabil din spatele casei, la numai câţiva paşi de cele patru laboratoare mobile aşezate în şir. Aici aveau să le fie prelevate probe de sânge, urină şi altele, care urmau să fie apoi duse la analiză. Pentru imagistica prin

rezonanţă magnetică şi alte teste la care aveau să fie eventual supuse, urmau să fie transportate la laboratoarele dotate cu echipamentul respectiv. Ţinerea lui Puzzle şi a lui Riddle într-un loc accesibil personalului din toate cele patru laboratoare permitea observarea şi examinarea lor simultană de către mai mulţi oameni de ştiinţă.

Cortul pătrat cu latura de şase metri fusese ancorat cu patruzeci de ţăruşi. Fiecare dintre ţăruşii de patruzeci şi cinci de centimetri lungime şi doi centimetri şi jumătate în diametru fusese fixat în pământ cu ajutorul unui ciocan pneumatic.

Accesul în cort se făcea printr-un flaps negonflabil păzit de un agent înarmat. Cei doi au prezentat legitimaţiile şi au intrat în cort.

Panourile alcătuite dintr-un grilaj de plastic armat se îmbinau şi formau o podea stabilă. Patru console neancorate, având în vârf lămpi ajustabile, asigurau iluminatul.

O platformă de doi metri şi şaptezeci şi cinci de centimetri lungime, doi metri şi zece lăţime şi un metru şi douăzeci înălţime ocupa centrul cortului. Pe platformă era aşezată o cuşcă de doi metri patruzeci pe un metru optzeci de care echipa de intervenţie din Colorado făcuse cumva rost înainte de a-şi părăsi baza din Colorado Springs.

În interiorul cuştii se găseau un castron cu apă, un culcuş pentru animale... şi două creaturi de o frumuseţe inefabilă, mult mai frumoase decât în pozele pe care Lamar le văzuse în timpul briefingului. Animalele s-au apropiat imediat de capătul cuştii şi şi-au întins rugătoare mâinile mici şi negre printre bare.

Vederea lor l-a tulburat pe Simon Northcott mai mult decât orice altceva experimentase până atunci. A rămas mut de uimire.

Lamar s-a apropiat de cuşcă, prinzându-i cu o mână pe Puzzle şi cu cealaltă pe Riddle.

Senzaţia de care era cuprins Lamar diferea probabil de cea care îl lăsase năucit pe Northcott, căci şi-ar fi exprimat încântarea în cel mai poetic limbaj cu putinţă - dacă s-ar fi aflat în prezenţa cuiva capabil să înţeleagă acea năzuinţă, întru totul umană, spre mister şi semnificaţie.

Animalele acestea aveau în jurul lor o aură de inocenţă şi de puritate aproape palpabilă din punctul lui de vedere, una pe care nu o întâlnise niciodată - şi nici nu îşi închipuise vreodată că era cu putinţă să existe. S-a apropiat de ele vrăjit, dar s-a trezit că cedează brusc unui sentiment total neaşteptat de veneraţie. L-au podidit lacrimile.

Dând încet ocol cuştii, studiind cu atenţie animalele, fără a lua în seamă emoţia de care Lamar se lăsase copleşit, Northcott a spart tăcerea, atât de neobişnuită pentru el, şi a început să turuie vrute şi nevrute, lucruri care treceau pe lângă urechile lui Lamar.

Când, în final, s-a simţit în stare să vorbească, Lamar a spus:

- Uită-te în ochii lor, Northcott! Nu ţi se pare o ironie faptul că, după toate probabilităţile, principala provocare pe care o reprezintă aceste două fiinţe rezidă în natura neverosimilă a ochilor lor?

Northcott a înţeles unde bătea, şi aluzia nu i-a făcut deloc plăcere.

56

Pe masa din bucătărie fusese aşezat un panou pătrat din sticlă multistrat laminată cu latura de şaizeci de centimetri, fixat într-o ramă de oţel între doi cilindri metalici cu diametrul de şapte centimetri şi jumătate. O lumină roşie se strecura printr-o gaură de mărimea unui bănuţ din partea de sus a fiecărui cilindru. Dispozitivul era băgat în priza din perete, dar era conectat şi la laptopul lui Paul Jardine.

Lui Cammy i se spusese că laserele care îi scanau ochii evaluau reacţia irişilor, înregistrând continuu gradul de dilatare a pupilelor, fapt care ajuta la stabilirea nivelului de veridicitate al răspunsurilor, şi aceasta deoarece pupilele se deschideau involuntar atunci când posesorul spunea o minciună. Erau analizate, în mod evident, şi alte modificări ale ochiului, cu care Jardine nu se obosise să o pună la curent.

La începutul sesiunii, laserele îi cartografiaseră faţa, pe care Cammy se străduise să o păstreze cât mai inexpresivă cu putinţă. De acum, continua observare a topografiei feţei sale detecta şi cele mai

subtile nuanțe, pe care cercetătorii le asociază cu enunțarea fie a adevărului, fie a unei minciuni.

Acest poligraf fusese conceput exclusiv pentru uzul Departamentului pentru Securitate Internă. Era conectat la o mănușă strânsă pe mâna lui Cammy, dintr-o țesătură care îngloba o mulțime de senzori electronici care măsurau schimbările petrecute în activitatea corpului care puteau fi interpretate și de aparatele poligraf mai tradiționale: pulsul, tensiunea arterială, cantitatea de transpirație.

Înainte de a fi supusă acestui test, lui Cammy i se înmânase o declarație semnată de Jardine în prezența unui martor, în care se arăta că nici o informație obținută în cursul interogatoriului nu putea fi folosită împotriva lui Cammy de către nici o curte de justiție și că i se garanta imunitatea în toate chestiunile legate de întrebările care i se puneau și de răspunsurile pe care le dădea.

– Suntem mai interesați să aflăm adevărul deplin în această problemă decât să punem pe cineva sub acuzare, îi explicase Jardine.

Pe de altă parte, din momentul în care i se garanta imunitatea, dacă refuza să se supună testului cu detectorul de minciuni, se făcea vinovată de încălcarea a două dispoziții legale, care, cumulate, însemnau o pedeapsă de până la patru ani de privare de libertate.

Văzând-o că încă ezită, Jardine adăugase:

– Gândiți-vă în felul următor: dacă v-ați pus în cap să ne serviți numai minciuni, nu aveți de ce să vă temeți că veți suferi rigorile legii, din moment ce vi s-a garantat imunitatea. Dar, chiar dacă vă hotărâți să mințiți, pentru mine merită să-mi pierd timpul

cu dumneavoastră în acest debriefing, ca să încerc să descopăr *de ce* o faceți.

– N-am nici cea mai mică intenție să mint.

– Da, când ajungem la această etapă a investigației, nimeni n-are chef să ne toarne gogoși, a încuviințat Jardine.

Acum, la o oră după începerea interogatoriului – pe care Jardine insista să-l numească în continuare *debriefing*, obloanele de la fereastra și de la ușa bucătăriei fuseseră coborâte. Încăperea era luminată numai de lampa tubulară de deasupra chiuvetei și de ecranul laptopului directorului adjunct.

Cammy nu vedea laserele, care erau de joasă intensitate. Operau pe o lungime de undă specifică sau pe o bandă îngustă, și toate crestele undelor individuale se suprapuneau. Deși razele erau invizibile pentru ea, din când în când i se părea că zărea cu coada ochiului umbre tremurând sau săltând, deși în realitate nimic nu se clintea.

Nu încercase să spună nici o minciună. Modul în care Jardine formula întrebările era meticulos, dar lipsit de imaginație și, prin urmare, anost. Însă la un moment dat au existat unul sau două momente complet diferite de restul interogatoriului.

Jardine își ridicase ochii și o privise prin panoul de sticlă laminată.

– Dr. Rivers, ați fost în statul Michigan în ultimii doi ani?

– Nu.

Bărbatul și-a îndreptat din nou atenția spre laptop.

– Ați fost însă vreodată în statul Michigan?

– Nu.

– Ați auzit vreodată de localitatea Cross Village din Michigan?

– Nu. Niciodată.

– Ați auzit de Petoskey, Michigan?

– Nu.

– Ați cunoscut vreodată pe cineva originar din Michigan?

Cammy a căzut câteva clipe pe gânduri.

– În colegiu, la facultatea de medicină veterinară, era o fată din Michigan.

– De unde anume din Michigan?

– Nu-mi amintesc. Nu eram prietene apropiate.

– Cum se numea?

– Allison Givens. I se spunea Ally.

– Și acum lucrează în Michigan ca veterinar?

– Așa cred. Nu știu. Nu am păstrat legătura după terminarea studiilor.

– Ați rămas în relație cu vreunul dintre foștii colegi de facultate?

– Da. Cu câțiva.

– Și nici unul dintre aceștia nu a păstrat legătura cu Ally Givens?

– Nu știu. Nu cred. Nu mi-au spus nimic în privința asta. Dar care e treaba cu Michigan?

– Dr. Rivers, vă reamintesc că eu sunt cel care pune întrebările iar dumneavoastră cea care răspunde, nu viceversa.

Fie pentru că epuizase subiectul, fie pentru că nu mai voia să continue această direcție a interviului, Jardine a trecut la experiențele lui Cammy cu Puzzle și Riddle.

După încă aproape o oră, când interogatoriul se apropia de sfârșit, Jardine a lovit-o în moalele capului cu o întrebare:

– Dr. Rivers, ați ucis vreodată pe cineva?

Uluită, Cammy și-a ridicat privirea, întâlnind-o pe a lui.

Jardine a repetat întrebarea:

– *Cammy*, ai ucis vreodată pe cineva?

– Da.

– Pe cine?

– Pe iubitul mamei mele.

– Cum se numea?

– Jake Horner. Jacob Horner.

Jardine nu s-a obosit să verifice ce indica poligraful. Era convins că femeia spunea adevărul.

– S-a petrecut la aniversarea ta de cincisprezece ani, nu-i așa?

– Declarațiile luate de poliție, depozițiile din fața judecătorului – toate acestea trebuiau să rămână neconsemnate.

– La aniversarea de cincisprezce ani, nu?

– Neconsemnate, neînregistrate în cazier – eram minoră. Nimeni nu trebuia să afle despre asta.

În întunericul camerei, în ochii lui Jardine nu se vedea clipind nici o luminiță, dar în ecranul strălucitor al laptopului Cammy putea discerne disprețul din ei.

– Zece ani, atât ai stat la bordul vasului *Therapy*? Zece ani, nu-i așa, Cammy?

Acum, în afara disprețului, Cammy a sesizat și o enormă satisfacție față de suferința ei.

Jardine avea puterea de a scoate la iveală chinul îndurat de ea timp de zece ani și de a face în așa fel

încât, de acum încolo, pe vecie, atunci când oamenii aveau să se uite la ea, să îi vadă în ochi trecutul şi să o desconsidere sau, mai rău, să o compătimească.

În felul acesta îşi asigura tăcerea ei definitivă în privinţa lui Riddle şi a lui Puzzle şi colaborarea ei supusă.

Cammy şi-a scos mănuşa plină cu senzori electronici şi a aruncat-o pe masă.

– Gata. Am terminat, a spus.

– O da, a răspuns Jardine. Cred şi eu că am terminat.

57

Zgomotul din pod se auzea cu intermitenţe. Uneori era un târşâit, făcut parcă de cineva care se târa pe coate şi pe genunchi de la o streaşină la alta. Alteori, era un sunet ca de darabană bătută în grindă.

Henry a străbătut casa, încoace şi încolo, holbându-se la tavan, trăgând cu urechea. Şi meditând.

Cum stătea în dulapul din dormitor, cu ochii aţintiţi spre uşa care dădea în pod, ascultând loviturile – *poc-poc-poc* – venite de dincolo de chepengul încuiat, a început să vadă în acel sunet ceva mai mult decât o bătaie regulată. Era un ritm atent măsurat, împărţit în strofe. Erau *metri* – poetul care locuia la mansardă compunea versuri şi verifica numărul de silabe bătând cadenţa.

Imediat ce gândul acesta i-a înflorit în minte, Henry a decis să nu mai asculte răpăitul. S-a întors în bucătărie pentru a continua prepararea prânzului.

Mai târziu, în timp ce mânca, a încercat să îşi imagineze cum arătau acele refugii secrete unde senatorul şi ceilalţi membri ai elitei puterii aveau să

se ascundă atunci când ordinea socială avea să fie în mod deliberat azvârlită în haos. Presupunea că erau mult mai confortabile şi mai bine aprovizionate decât orice şi-ar fi putut el permite.

Nu toate sutele de miliarde de dolari ieşite fraudulos din vistieria ţării fuseseră risipite. Cel puţin o treime din această sumă fusese transferată cu dibăcie şi în cea mai mare taină în conturile celor care concepuseră această strategie cu scopul de a reconfigura lumea, adică ale unor politicieni, dar şi ale multor antreprenori din sectorul privat.

Senatorul şi cei din anturajul său se panicaseră o singură dată, când un jurnalist de investigaţie de la ziarul *Post* publicase un articol în care arăta că şaptezeci de miliarde de dolari din fondul dedicat relansării economice se volatilizaseră fără nici o explicaţie. Însă opinia publică nu reacţionase. Şi, având în vedere că cifra vehiculată de ziar fusese întristător de departe de adevăr, sursele reporterului nu aveau cum să provină din interiorul cercului de conspiratori.

În cursul acelei crize-care-nu-a-mai-avut-loc, Henry se hotărâse să nu meargă pe mâna senatorului, ci să-şi urmeze propriul plan. Acum, trăgând cu urechea la zgomotele dinspre pod, la ritmul acela obsedant pe care *nu îl asculta*, s-a întrebat dacă nu cumva comisese o gravă eroare venind în vest pentru a lua locul fratelui său.

58

Pentru prima oară de când îşi putea aduce aminte, Tom Bigger a dormit profund şi liniştit. Necazurile au început atunci când s-a sculat.

De obicei, visele se vărsau în el dintr-un izvor de venin, inundându-l. În întunecimea oraşelor scufundate şi a satelor înecate, el se mişca fără încetare, mergând spre nicăieri fără a căuta ceva anume, însă continuând totuşi să meargă şi să caute cu aceeaşi disperare tăcută. Dinspre străzile ascunse, de pe pantele insondabile ale dealurilor, dinspre drumurile pustii şi lipsite de aer, spre el se îndreptau ameninţătoare siluete abia conturate. În goana lui perpetuă, respira apă cu o teroare crescândă, până ce se deştepta şi trăgea aer în piept. Treaz, uneori chiar şi când era adormit, bănuia că toate acele figuri care îl urmăreau nu erau decât nişte faţete învăluite în giulgiu ale propriei fiinţe.

Luni, la ora patru şi un sfert după-amiaza, după un somn fără vise aşa cum nu mai avusese vreodată, Tom s-a deşteptat, iar lumea reală din jur i s-a părut

la fel de lipsită de aer ca în visele sale. O nevoie înăbuşitoare îl gâtuia. În astfel de situaţii, nu îşi găsea alinarea decât în sticlă.

Incapabil să-şi domolească mintea, care se învârtise încontinuu în jurul incidentului din refugiul de deasupra mării, se întinsese în pat îmbrăcat, ferm convins că nu avea să adoarmă. Acum, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşa motelului, sperând ca aerul proaspăt să-i poată potoli senzaţia de sufocare.

La un pas de uşă, s-a oprit şi s-a întors la rucsacul azvârlit pe podea. În noaptea precedentă, aruncase o sticlă de tequilla de pe un pod în albia secată a unui râu. Mai avea cinci sticle.

A scos un săculeţ din rucsac, iar din acesta – o sticlă. Era netedă în mâinile lui aspre, netedă şi rece.

Călătoria care îl aştepta şi sarcina pe care o avea de îndeplinit la capătul ei necesitau devotament, concentrare, cumpătare. Îşi petrecuse toată viaţa fugind de asemenea lucruri.

Netedă şi rece.

Având în vedere că ajunsese la vârsta de patruzeci şi opt de ani şi că era încă în viaţă şi liber, nu în închisoare, se putea spune că se descurcase mai bine decât unii oameni care luau decizii mai responsabile ca el. La vârsta lui, o schimbare fundamentală putea atrage după sine opusul a ceea ce îşi dorea; era posibil ca, în locul eşecului şi al tristeţii să nu capete speranţă şi pace, ci o nefericire şi o disperare şi mai profunde.

Un singur incident, o singură clipă de recunoaştere după decenii de existenţă goală nu justifica o revoluţie în mintea şi în inima lui. La momentul acela, cu capul vâjâindu-i şi cu stomacul complet întors pe dos, nu făcuse altceva decât să vomite în pubelă – nu genul de situaţie în care se putea baza pe percepţiile sale ori pe propria judecată.

Sticla de tequilla era netedă, rece, plină de putere şi de promisiuni, ademenindu-l cu puterea de a uita, cu promisiunea unei morţi atinse treptat prin autodistrugere. Depăşind barierele sticlei, puterea băuturii se transfera în degetele sale încleştate, făcând mâna să-i tremure, apoi braţul şi în final tot corpul. Din cauza frisoanelor, palmele i-au fost acoperite de o sudoare rece, şi a fost nevoit să apuce cu amândouă mâinile sticla devenită dintr-odată alunecoasă.

Avea nevoie să bea, şi încă mult, dar intenţia lui era să golească sticla în chiuvetă.

A rămas în picioare, la mai puţin de şase paşi de uşa de la baie. Chiuveta se afla la unul, poate doi paşi dincolo de prag. Opt paşi cu totul. Cu o noapte în urmă străbătuse pe jos kilometri în şir. Acum, cei opt paşi îi păreau mai îndepărtaţi decât distanţa parcursă de la grota în care se adăpostise pe ţărmul mării până la camera de motel.

Tom Bigger continua să tremure, incapabil să se clintească din loc. Corpul i se zgâlţâia atât de tare, încât dinţii îi clănţăneau şi fiecare expiraţie ieşea din el bolborosind, dar nu reuşea să-şi dezlipească picioarele de pe podea.

Căzuse probabil într-o stare de semiconştienţă, căci a răsucit capacul sticlei, uitând că îi rupsese sigiliul. Dintr-odată, capacul zăcea pe podea, între picioarele lui, şi a dus gura sticlei la nas, adulmecând mirosul morţii.

Alte câteva clipe de rătăcire – oare cât să fi durat? –, şi, într-un fel sau altul, s-a pomenit cu

gustul familiar pe buze şi cu toxina înmiresmată picurându-i de pe bărbie. Ţinută aşa, cu ambele mâini, sticla îi dezvăluia slăbiciunea voinţei, căci nivelul băuturii era acum cu un deget mai scăzut ca înainte.

Deget cu deget, aşa avea să-şi piardă viitorul şi speranţa pe care cu atât de puţină vreme în urmă îşi îngăduise să o nutrească. Trebuia să spargă sticla izbind-o de faţa lui, izbind-o iar şi iar, până ce avea să se prefacă în cioburi, înţepându-i şi tăindu-i chipul şi făcându-l poate, de această dată, să sângereze atât de mult şi atât de repede, încât viaţa să îl părăsească, în cele din urmă.

Numai că el era un laş, un om lipsit complet de curaj, pe care ura de sine nu îl stimula, ci îl paraliza.

Uşa camerei de motel s-a deschis, şi odată cu lumina zilei au pătruns şi ţipetele. Ţipete însoţite de hohote de plâns, cele mai îngrozitoare şi mai disperate hohote de plâns pe care îi fusese dat să le audă.

În prag, în lumina soarelui, stătea bătrânul de şaptezeci şi ceva de ani cu jachetă gri, omul de la recepţie care îi urase şedere plăcută. În spatele lui era o femeie în vârstă cu un telefon mobil în mână.

Nici unul dintre ei nu ţipa sau plângea, şi abia atunci Tom şi-a dat seama că *el* era sursa acelor lamentaţii teribile, sirena care îşi urla angoasa, suferinţa şi ura de sine.

A încercat să îl alunge pe bătrân, de teamă ca furia din el să nu răzbată, în sfârşit, la suprafaţă. Dacă ar fi avut un alt moment de totală absenţă de sine, ar fi fost probabil în stare să izbească sticla de faţa aceea blândă şi să îi sfârtece jugulara cu un ciob.

În schimb, a căzut într-un alt fel de uitare de sine. Şi, când s-a trezit, stătea pe marginea patului, iar sticla îi dispăruse din mână.

Bătrânul o ţinea acum şi îi închidea capacul. A aşezat-o apoi pe noptieră.

Ţipetele încetaseră. Rămăsese doar plânsul.

Bătrânul s-a apropiat de Tom şi i-a pus o mână pe umăr.

– Nu pretind că am trecut prin ce-ai trecut tu, fiule. Dar, dacă vrei să stăm de vorbă despre asta, poate te pot ajuta să îţi găseşti drumul înapoi.

59

Paul Jardine precizase că avea nevoie de două ore pentru *debriefing*, dar, după cinci minute, Grady a spus:

– Știi ceva, chestia asta e o porcărie. O jumătate de oră, asta-i tot ce-ți acord. Joacă-ți cartea cât mai bine, și-o să vezi ce repede terminăm. Dacă nu-ți ajung cele treizeci de minute, n-ai decât să mă pui sub acuzație, și eu am să dezvălui totul la proces.

Jardine a început să recite prevederile care dădeau dreptul autorităților să pună sub învinuire un cetățean care refuza să coopereze în chestiuni referitoare la interesul național după ce i se garanta imunitatea, la care Grady a închis ochiul stâng și l-a mijit pe dreptul, ca și cum lua ceva la țintă.

– CheyTac M200, a șoptit el numele lunetei de referință utilizate de serviciile speciale americane.

Jardine a priceput aluzia. Preț de o clipă, a căzut pe gânduri, cântărind în minte priceperea și reputația de țintaș ale lui Grady. În cele din urmă, directorul adjunct a decis să procedeze cu mai puțină

aroganță, conducând interogatoriul într-o manieră mai succintă.

După terminarea lui, Grady a luat două sticle de bere din frigider și a venit pe verandă, lângă Cammy și Merlin, care îi ținea supus companie. Cammy stătea într-unul dintre balansoare, urmărind o nouă echipă de patru oameni de știință debarcând dintr-un alt elicopter, în capătul drumului.

– Mersi, a spus luând sticla. Ai terminat deja?

Grady s-a așezat într-un alt balansoar.

– Oamenii își închipuie că puterea le dă tărie, dar, de fapt, nu face decât să scoată la iveală copilul răzgâiat din ei.

– Ai fost vreodată în Michigan?

– Da. Am sesizat și eu că asta îl interesa foarte tare pe Jardine.

– Despre ce crezi că poate fi vorba?

– Nu știu. În orice caz, ceva important. Amândoi ne-am dat seama că Puzzle și Riddle nu sunt decât o părticică din ceva mult mai mare.

Au rămas tăcuți câteva clipe, apoi Cammy a vorbit din nou.

– Mi-ai spus mai demult că ai fost în armată, dar nu mi-ai dat niciodată detalii.

– M-am înrolat când aveam optsprezece ani, după ce mama a murit de cancer. M-am gândit că pe lume trebuie să fie și lucruri mai bune decât munții ăștia.

– Ai vreun motiv pentru care nu vrei să vorbești despre asta?

– Nu. Doar că îmi provoacă amărăciune. Și asta nu-mi place.

– Chiar poți să nimerești pe cineva aflat la o mie de metri distanță, așa cum zicea Jardine?

– Și mult mai departe. Spre două mii cinci sute. Puștile cu lunetă sunt dotate cu diverse dispozitive de ochire. De pildă, CheyTac este o armă de calibru 408, cu gloanțe de 419 sau 305. Așa că nu e nici o problemă.

– Și unde anume ai luptat?

– Cel mai mult în Afghanistan. Dar și în Irak. Teroriști, criminali în masă. Nici nu-și dau seama că sunt urmăriți. Îi vedem și îi eliminăm, așa funcționează. În vreme de război, mai omenește de atât nici că se poate. În plus, lunetiștii nu produc victime colaterale printre civili.

– E o oarecare diferență între asta și fabricatul mobilei.

– Mda, e o diferență față de orice.

– Și de unde provine amărăciunea despre care pomeneai?

– De la prietenul meu cel mai bun. Marcus Pipp. Era în echipa mea de lunetiști. Adversarii au și ei lunetiștii lor. Se uită la noi cum ne uităm și noi la ei. Marcus l-a împușcat pe unul dintre ei în gât. N-ar fi trebuit să o facă.

– Și atunci de ce a făcut-o?

– Din cauza unui senator care a arătat presei o fotografie cu femei și copii morți, într-un sat din Afghanistan. Și Marcus era acolo în poză, cu pușca în mână. Senatorul a fost atât de convins că împușcăm oamenii din plăcere, încât nu s-a obosit să verifice faptele. A dezvăluit ziarelor numele lui Marcus și a cerut să fie judecat de curtea marțială. Adevărul era însă că talibanii îi uciseseră pe oamenii ăia, iar noi nu făcuserăm altceva decât să descoperim cadavrele.

– Păi atunci Marcus n-a avut de ce să fie trimis în fața curții marțiale.

– Nici n-a fost. Armata l-a pus pe senator la punct, deși nenorocitul nu a retractat niciodată cele spuse și nici nu și-a cerut scuze. Marcus și-a văzut fotografia postată pe internet, a citit în ziare articole în care era numit ucigaș de copii. Toate astea l-au dat peste cap.

– Bine, dar erau minciuni.

– Ca să înțelegi, ar fi trebuit să îl cunoști pe Marcus. Știi, e chiar amuzant – într-un fel, semăna cu mama. Marcus nu numai că nu mințea niciodată – pur și simplu, *nu putea* să mintă. Iar armata conta enorm pentru el. Credea cu tărie în justețea utilizării potrivite a forței. În lipsa ei, își putea închipui fără probleme cum ar fi arătat lumea. Minciuna aceea nu se referea numai la el, ci la *armată* în general, la țara asta și la oamenii ei. Nedreptatea făcută l-a tot ros, distrăgându-i atenția. Ca lunetist, nu trebuie să permiți să ți se întâmple așa ceva. Trebuie să fii tot timpul concentrat dacă vrei să rămâi în viață. Iar eu am văzut ce se petrecea cu Marcus. Dar m-am gândit că o să-i treacă. Ar fi trebuit să îl ajut să depășească situația. N-am făcut-o, am fost nepăsător, și rezultatul a fost că a murit la doi pași de mine.

– Nu poți să te învinovățești pentru asta.

– Dacă nu ne ajutăm unul pe altul, atunci de ce naiba mai lucrăm în echipă?

Dincolo de verandă, funcționarii și agenții înarmați ai Departamentului de Înaltă Angoasă se

agitau de colo-colo printre jucărelele lor gonflabile, salvând națiunea de amenințarea cu minunea și bucuria.

Așezat la picioarele lui Grady, Merlin își ridica din când în când capul nobil pentru a urmări cu privirea pe unul sau altul dintre indivizii care forfoteau prin preajmă. Nici unul nu îl făcea să dea din coadă.

– Ce-o să facem cu Puzzle și cu Riddle?, a întrebat Cammy după o vreme.

– Nu putem decât să rămânem pe poziție. Să fim gata de acțiune atunci când se va ivi ocazia.

– Și dacă nu se ivește?

– Atâta timp cât rămâi pe poziție, nu se poate să nu se ivească.

60

După ce și-a schimbat pantofii cu o pereche de papuci de casă, dar fără a renunța la jacheta gri și la papion, Josef Yurashalmi s-a învârtit în jurul mesei aducând ultimele retușuri aranjamentului, așezând șervețelele albe de pânză de Olanda astfel pliate încât să lase să se vadă numai micuțul buchet de flori brodat într-un colț.

Soția lui, Hannah, era ocupată cu verificarea frăgezimii legumelor dintr-o oală de supă pusă la fiert pe aragaz. Tom o văzuse pentru prima oară pe bătrână în fața camerei lui de motel, cu telefonul mobil în mână, gata să sune la salvare sau la poliție.

Cei doi erau proprietarii motelului și locuiau într-un apartament bine îngrijit, deasupra biroului de recepție. Aveau și sufragerie, însă Josef declarase mai devreme: „Pe măsură ce îmbătrânesc – și nimeni nu îmbătrânește mai repede ca mine –, îmi place tot mai mult confortul. Iar masa din bucătărie e mult mai comodă".

Traversând apartamentul şi mai apoi stând aşezat la masă în timp ce cuplul mai vârstnic pregătea cina, Tom se simţise stingher cu silueta lui masivă, neîndemânatic în mişcări, stângaci şi total nelalocul lui. Era complet uluit de faptul că se afla acolo, incapabil să îşi explice de ce nu îşi luase rucsacul şi odată cu el tălpăşiţa. Josef şi Hannah erau împreună o adevărată forţă a naturii, o rafală de vânt blândă şi totuşi suficient de puternică pentru a-l lua pe sus şi a-l duce acolo unde credeau ei că îi era locul.

Deşi se spălase pe mâini şi pe faţă în baia pentru musafiri, Tom se simţea jegos în apartamentul lor imaculat. Îşi pieptănase părul rebel cu degetele cât de bine putuse şi îşi închisese până la gât nasturii cămăşii de dril.

Hannah a umplut castroanele cu supă de vită cu fidea, şi Josef le-a aşezat pe masă. Supa fusese îngroşată cu cartofi, morcovi şi boabe de linte. Tom nu mai mâncase ceva atât de gustos de ani de zile.

Al doilea fel a fost o porţie de salată cu gelatină, plină de rondele fine de morcov şi ţelină. Tom nu se aştepta să-i placă, dar s-a înşelat.

Au urmat crochete de peşte, din cambulă tăiată solzişori, piure de cartofi, ouă şi ceapă tocată, servite cu garnitură de boabe de porumb şi de linte şi sfeclă, cu sos dulce-acrişor.

Tom Bigger nu mai mâncase mâncare gătită în casă de peste treizeci de ani. Cum consumul lui de calorii era asigurat mai mult din băutură decât din mâncare, a fost de mirare că stomacul lui contractat a putut înghiţi tot ce i se punea în faţă.

Josef şi Hannah întreţineau conversaţia, şi totuşi, spre marea lui surprindere, Tom s-a trezit că le

povesteşte unde intenţiona să ajungă şi ce voia să facă acolo. Niciodată - până atunci - nu îşi dezvăluise gândurile în faţa oamenilor.

Nu le-a relatat însă şi incidentul din refugiul de pe autostrada de pe ţărmul mării şi nici nu le-a pomenit despre coioţi. Toate acestea trebuiau să rămână pe moment pentru sine, până când avea să demonstreze că era în stare să înfăptuiască acea călătorie şi să ducă la bun sfârşit sarcina pe care şi-o asumase.

La desert - plăcintă cu cremă de lămâie -, Josef s-a oferit să-l ducă pe Tom, după cină, cu maşina la destinaţia finală. Tom a respins politicos oferta, enumerând şase motive. În ciuda refuzului său, gazdele au început să discute despre ruta cea mai potrivită şi despre durata estimată a călătoriei - două ore -, de parcă el şi Josef urmau să plece imediat la drum.

Când Tom şi-a exprimat îngrijorarea faţă de ideea de a o lăsa pe Hannah singură, cuplul i-a explicat că Francisco, funcţionarul din tura de noapte, venise deja la datorie, ocupându-şi locul la biroul de recepţie. Şi, în caz de urgenţă, Rebecca, fiica lor, locuia împreună cu familia ei la numai cincisprezece minute distanţă.

Tom a găsit un al şaptelea motiv de refuz, insistând acum că oferta era mult prea generoasă, dar, după ce au terminat cu desertul, Hannah l-a încurajat pe Josef „să spună un *bentshen* şi să o ia din loc". *Bentshen* s-a dovedit a fi o binecuvântare, o rugăciune rostită la sfârşitul mesei, după care Josef a intrat în camera mare de baie pentru „a da bineţe Mamei Naturi", în timp ce Tom a folosit baia pentru oaspeţi. Hannah i-a aşteptat la uşa apartamentului,

i-a îmbrățișat pe amândoi, apoi Tom a coborât scara în urma lui Josef, au trecut prin biroul de recepție și au ieșit afară, unde un Mercedes sedan vechi de treizeci de ani, adus de Francisco, lenevea în fața motelului. Funcționarul de noapte luase din cameră rucsacul lui Tom, pe care l-a băgat în portbagaj, și le-a oferit patru sticle de apă rece, în caz că avea să li se facă sete pe drum, după care a rămas locului făcându-le cu mâna în timp ce ieșeau din parcare, îndreptându-se spre autostradă, în direcția nord.

Tom se temuse să treacă pragul unei locuințe necunoscute ca nu cumva să dea peste o persoană nepotrivită, care să îl influențeze profund și să-l oblige să se schimbe. Cu jacheta lui gri și cu papionul legat la gât, încălțat tot cu papucii de casă, pentru că „sunt mai comozi la condus decât pantofii și, la vârsta mea, de invidiat chiar și pentru Matusalem, lucrurile comode sunt cele mai bune", Josef Yurashalmi era acea persoană nepotrivită, o întruchipare a temerilor lui Tom.

Deși Tom își pierduse simțul umorului cu mult timp în urmă, simpla idee că temutul vestitor al Apocalipsei putea fi acest bătrânel simpatic i-ar fi stârnit, în alte circumstanțe, hohote de râs. Însă acum nu se mai afla la zece zile distanță de sarcina pe care trebuia s-o îndeplinească. Îl despărțeau de ea numai două ore. Decenii la rând trăise ca un laș, și acum, când confruntarea apăsătoare se apropia cu repeziciune, nu mai avea din ce surse să își tragă curajul.

61

Oamenii intră și ies din încăpere cât e ziua de lungă, și emoția e mare, deși vorbesc între ei cu voce scăzută.

Lumina este strălucitoare, dar nu la fel de strălucitoare ca lumina devenirii lor. Totuși, noaptea va fi mai frumoasă, cu lună plină și stele sclipitoare împânzind cerul.

Bărbați și femei vin și pleacă, și unii se întorc, și mai târziu se întorc din nou, și de fiecare dată apar și dispar prin același flaps, care se închide în urma lor.

Vizavi de intrarea dinspre vest există o altă intrare, prin peretele estic. Acolo flapsul este însă fixat, închis cu fermoar de sus până jos, și nimeni nu intră sau iese prin acea portiță.

Unii oameni stau aproape și se uită, acceptând o mână întinsă, în timp ce alții urmăresc totul așezați pe scaune, verificându-și notițele sau făcând alte însemnări.

Uneori discută între ei, de obicei murmurând sau vorbind cu glas înăbușit. Din când în când își ridică

puțin vocile, punând pasiune în ceea ce spun, dar argumentele nu sunt servite niciodată pe un ton furios.

În cușca lor, Puzzle și Riddle ascultă cu interes vocile vizitatorilor, muzica acelor voci, ritmul vocilor, vocile, vocile.

Au apă în castroane, și li se aduce de mâncare de două ori pe zi. Totul este în regulă, și va fi în regulă, așa cum a fost de la începuturile devenirii lor.

Este o vreme a așteptării, și cei doi știu să aștepte, pentru că așteptarea nu este altceva decât o acceptare firească a scurgerii timpului. Uneori încet, alteori rapid, dar în fapt păstrând întotdeauna același ritm, timpul se scurge, o clipă strălucitoare urmând alteia, apoi încă una, și tot așa, întâlnindu-se în final în locul lor de apartenență, după cum în momentul acesta aparțin întru totul acestui loc.

Oamenii intră și ies din încăpere, și cu timpul doar ies, lăsând în urma lor particule de praf ce plutesc în lumina strălucitoare, în aerul nemișcat.

În noapte, dincolo de pereți, așteaptă cel care îi acceptă pe toți ceilalți. Mirosul lui este un miros de sfârșeală, de singurătate, de dor.

În liniștea nopții, Puzzle se mișcă tăcută, trăgând de fermoarul căptușelii saltelei, iar fermoarul își desface la fel de tăcut dinții.

În interiorul căptușelii, sub saltea, bâjbâie cu mâna până ce dă de ceea ce ascunsese acolo mai devreme. Lama este scurtă și tocită și rotunjită.

Atunci când văzuse obiectul, în timp ce stătea cocoțată pe scaun și scotocea prin sertarele dulapului de bucătărie, ochii îi fuseseră atrași nu de lama

simplă, ci de mânerul drăguț. Era lucios, plin de culoare și plăcut la pipăit.

Îl luase dintre celelalte lucruri de interes puse deoparte în clipa în care fusese săltată de pe scaun și vârâtă în cușcă.

Atunci când ți se oferă ceva la îndemână, sigur ți-a fost oferit cu un scop. Atâta lucru știe și ea.

După ce fuseseră transferați în cușca mare din încăperea aceasta, în timp ce își explorau noul domeniu, motivul pentru care i se oferise lucrul acela cu mâner drăguț a devenit clar pentru ea. Motivul nu era mânerul, ci lama.

Tavanul și podeaua cuștii sunt două suprafețe mari. Barele cuștii formează grilaje închise. Grilajele sunt fixate de podea și de tavan, fiecare cu câte două broaște sus și două jos.

Acum Puzzle se uită la Riddle, și Riddle se uită la Puzzle și, printr-un acord tacit, aleg un grilaj cu care să înceapă.

Ținând unealta în mână, ea își trece brațul printre bare și își îndoaie mult încheietura mâinii, introducând capul curbat al lamei în gaura broaștei.

Riddle apucă între degetul mare și arătător piulița în care este prinsă broasca. Brațele lui mici și negre sunt puternice, așa cum trebuie să fie acum, când Puzzle începe să rotească broasca.

Broasca se răsucește cu piulița de fixare înăuntru, apoi se deschide, producând un hârșâit, un scârțâit scurt, dar sunetele acestea dulci sunt doar o șoaptă în tăcerea adâncă, iar omul care stă de pază nu are cum să le audă.

După ce pune lama deoparte, Puzzle răsucește broasca de câteva ori cu propriile degete, pentru a

o prinde mai bine atunci când va cădea, împiedicând-o să zdrăngănească pe platforma pe care este aşezată cuşca.

Piuliţa iese, eliberând broasca, şi libertatea este pe un sfert câştigată.

În grabă, dar fără a se arăta îngrijoraţi, cei doi se apucă acum de a doua broască, răsucind-o. Calmul de care dă dovadă Puzzle - şi Riddle - este un lucru fermecător al condiţiei lor, al poziţiei lor unice. Ea se bizuie - el se bizuie - pe cea mai profundă cunoaştere care precede orice învăţătură, şi amândoi ştiu că, orice se va întâmpla, totul va fi spre binele lor.

Acum deja şi-au câştigat pe jumătate libertatea.

62

La puţin timp după ora şapte, Grady şi Cammy evaluau conţinutul frigiderului şi al congelatorului, încercând să se decidă ce să mănânce la cină: salată şi pizza congelată sau salată şi fettucine Alfredo îngheţate, salate şi ruladă de carne preparată în casă ori doar bere şi chipsuri.

De obicei în asemenea situaţii, Merlin se prezenta la uşa frigiderului, atent la discuţie, în speranţa că va înţelege ce fel de resturi aveau să-l aştepte la sfârşitul mesei. Acum însă umbla de colo-colo prin bucătărie, adulmecând, şi Grady nu se îndoia că mirosurile pe care le trecea iar şi iar în revistă erau cele lăsate de Puzzle şi de Riddle.

În timp ce decizia lor se îndrepta în cele din urmă spre sendvişuri cu brânză la grătar, salată de varză şi rondele de cartofi prăjiţi, s-a auzit o bătaie în uşă. Pentru a-şi păstra intimitatea faţă de hoarda de la Departamentul pentru Securitate Internă, nu ridicaseră obloanele nici la fereastră şi nici la uşa cu

glasvand, pe care Paul Jardine le trăsese în cursul interogatoriilor cu poligraful.

Grady a fost cel care a răspuns, convins că avea să dea peste cineva cu o agendă în mână, pe care ar fi avut un chef grozav să-l pocnească în mutră, însă identitatea musafirului l-a luat prin surprindere.

– Dr. Woolsey. Intră, intră. Ce te aduce aici?

– Soarta națiunii, a răspuns Lamar Woolsey zâmbind șiret. A închis ușa în spatele lui, apoi a dat din cap înspre Cammy. Dr. Rivers, presupun. Sunt Lamar Woolsey, dar te rog să-mi spui Lamar.

– E tatăl lui Marcus Pipp, a lămurit-o Grady pe Cammy.

– Tatăl vitreg, l-a corectat Lamar. Domnul Pipp a murit când Marcus avea trei ani. Eu m-am căsătorit cu Estelle, mama lui, când Marcus avea șapte ani, și pe urmă l-am crescut amândoi.

– Mă bucur să te cunosc, Lamar. Grady mi-a vorbit despre fiul tău, l-a tot lăudat.

– Avea o inimă mare, a răspuns Lamar, și o minte pe măsura inimii. Nu trece o zi fără să mă gândesc la el.

Grady a intervenit, revenind abrupt la prezent:

– Faci parte din celula de criză.

– Ăsta nu e un motiv de acuză, fiule. Cei de la Securitate Internă fac de cele mai multe ori o treabă bună și necesară. Nu însă și în cazul de față.

Merlin s-a apropiat de Lamar, ridicându-și solemn ochii spre el înainte de a rânji și a da din coadă.

Lamar și-a tras un scaun de lângă masa din bucătărie și s-a așezat pentru a-i scărpina mai bine capul.

– Ăsta e în stare să-l înghită dintr-odată pe câinele din Baskerville[1], a spus el.

Grady îl întâlnise pe Lamar o singură dată, între două misiuni, atunci când îl însoțise pe Marcus acasă într-o permisie de o săptămână.

– Pentru ce te cheamă de obicei în situații de genul acesta? a întrebat Grady.

– Adevărul este că nu au mai existat până acum asemenea situații. În crizele de dinainte, eram chemat pentru a îndeplini două roluri. Analiza probabilităților – cum ar fi un eventual răspuns la un atac terorist aflat în desfășurare și evaluarea, pe baza cunoștințelor mele specializate, a posibilității ca reacția propusă să funcționeze exact conform planului, sau în orice caz, măcar să funcționeze, ori, în al treilea caz, situația să capete proporții, transformându-se într-o criză. Și recunoașterea tiparelor în cadrul unui aparent haos.

Cammy și-a tras și ea un scaun, așezându-l în spatele lui Merlin, cu fața spre matematician și cu câinele între ei.

– Ai spus că n-ai mai întâlnit o asemenea situație. Și eu, și Grady ne-am dat seama de asta imediat ce i-am văzut pe Riddle și pe Puzzle. Dar ce înseamnă asta, Lamar? Ce Dumnezeu se întâmplă?

– Sfârșitul a ceva și începutul a altceva.

– Lamar e matematician și fizician de profesie, însă uneori se poartă ca un mistic, a prevenit-o Grady.

– Atunci când un savant declară că „știința a rezolvat totul" în *orice* domeniu, fii sigur că a încetat

---

[1] Aluzie la unul dintre romanele lui Sir Arthur Conan Doyle, *The Hound of the Baskerville* (n.red.)

să mai fie savant, devenind un evanghelist al unui cult sau al altuia. Întreaga istorie a ştiinţei demonstrează că nimic nu e *niciodată* pe deplin rezolvat. Tot timpul se fac descoperiri noi care infirmă certitudinile vechi.

– Ăsta-i un lucru ştiut de toată lumea, nu-i aşa? a întrebat Cammy.

– Nu chiar. Majoritatea oamenilor tind să creadă că teoriile ştiinţifice ale epocii lor sunt cele corecte şi că tot ce le rămâne savanţilor de făcut este să dezvolte noi tehnologii apelând la cunoştinţele lor absolute despre legile, structurile şi mecanismele naturii. Până şi unii oameni de ştiinţă se lasă ispitiţi de iluzia că trăiesc în epoca iluminării supreme. Şi devin cu atât mai ataşaţi unei teorii – irosindu-şi întreaga carieră în încercarea de a o apăra cu disperare – cu cât noile descoperiri o aruncă mai rapid în derizoriu.

Primind atenţii atât din partea lui Lamar, cât şi a lui Cammy, ogarul irlandez a oftat de plăcere, oftat care însă în contextul discuţiei părea să exprime şi o oarecare exasperare faţă de oamenii de ştiinţă criticaţi de Lamar.

– Teoria lui Aristotel, potrivit căreia universul nu a fost creat printr-un eveniment singular, ci a existat dintotdeauna, a fost universal acceptată timp de douăzeci şi trei de secole. Apoi, la începuturile anilor 1950, s-a descoperit că universul se află în expansiune, împins încontinuu spre exteriorul său de Big Bangul care l-a creat. Ceea ce se *ştiuse* timp de douăzeci şi trei de secole s-a dovedit a fi eronat. Chiar şi în ultima parte a secolului al XIX-lea se credea că organismele vii nu se pot genera

din materia inertă – de exemplu, insectele din vegetaţia putrezită sau din gunoaie. Cât de ridicol sună asta acum! Şi multe dintre lucrurile pe care acum le credem sigure vor părea la fel de ridicole peste o sută sau două sute de ani.

– Dacă Puzzle şi Riddle înseamnă sfârşitul a ceva şi începutul altui lucru, ce anume se sfârşeşte odată cu ei? a întrebat Grady.

– Teoria evoluţionistă a lui Darwin.

– Bine, dar teoria a fost dovedită. Cu ajutorul fosilelor.

– Nu există aşa ceva. Darwin o ştia. Şi a încercat să-şi explice teoria prin faptul că paleontologii nu ştiuseră unde să caute fosilele. A prezis că într-o sută de ani vor fi găsite mii de variante de specii înlăturate prin selecţia naturală. Acum, la mai bine de un secol şi jumătate distanţă, nu a fost găsită nici măcar una.

Grady a tras şi el un scaun lângă Merlin, intrând în joc şi mângâind spatele lat al câinelui. Cammy a spus:

– Dar evoluţia în sine? Adică o specie care se adaptează la mediu şi suferă în timp modificări... Există totuşi câteva cazuri de fosile care demonstrează acest lucru. Cel puţin la cai sau la balene.

Lamar a clătinat din cap.

– Savanţii prezintă problema în felul următor: uite nişte fosile de cai în diverse etape de evoluţie a acestei specii. Numai că ei doar *presupun* că există o legătură între aceste fosile. Mai degrabă este posibil ca fosilele să aparţină unor specii diferite decât unor etape din dezvoltarea uneia şi aceleiaşi specii. Prin urmare, ele nu dovedesc nimic. Cealaltă specie

a dispărut. Calul nu. Iar prezumţia că aceste fosile ar fi aranjate în ordinea corectă, arătând o evoluţie în timp a anumitor caracteristici, nu se sprijină pe dovezi. Nici datarea cu carbon şi nici o altă metodă de stabilire a perioadei de proveniență a fosilei nu sunt suficient de precise pentru a susţine această ordine. Din nou, totul se bazează pe o presupunere, însă presupunerile nu pot ţine loc de ştiinţă. Vreau să fiu bine înţeles, eu nu iau aici partea lui Dumnezeu.

– Atunci pentru cine pledezi? a întrebat Grady.

– Eu am părerea mea despre Dumnezeu, a răspuns Lamar, dar asta nu are nici o legătură cu discuţia noastră. Teoria evoluţionistă a lui Darwin mă deranjează în calitatea mea de matematician, ca de altfel pe orice alt matematician care se apleacă serios asupra acestei probleme.

– Ţine cont că noi *nu* suntem matematicieni, a spus Grady.

– OK, o să încerc să fiu cât mai explicit. Cea mai mică unitate de măsură a timpului nu este secunda pe care o vedem pe un ceas. Cea mai mică unitate de măsură a timpului este perioada necesară pentru ca o rază de lumină, călătorind cu viteza luminii, să traverseze cea mai mică distanţă, la nivel molecular, din univers. De dragul discuţiei, hai să spunem că ar reprezenta a milioana parte dintr-o secundă. Planeta Pământ are o vechime de patru miliarde de ani. Dacă înmulţim patru miliarde cu numărul milioanelor de părţi dintr-o secundă de pe parcursul unui singur an, vom obţine o cifră fenomenal de mare, foarte probabil depăşind numărul de fire de nisip de pe plajele de pe ţărmurile Oceanului Pacific.

– Până aici te-am urmărit, a spus Grady.

– Acum, gândeşte-te la gradul de complexitate al unei singure gene. Conţine un număr enorm de aspecte specifice – informaţii de mii de biţi –, fiecare dintre acestea dobândit prin mutaţie. Însă nici cel mai mic vierme de pe Pământ nu ar fi putut evolua dintr-un organism unicelular pe parcursul a patru miliarde de ani, chiar dacă ar fi avut loc câte o mutaţie *în fiecare a milioana parte dintr-o secundă*.

Asumându-şi rolul de avocat al diavolului, Cammy a observat:

– Poate că Pământul este mai vechi decât credem.

– Nu poate fi cu mult mai vechi. Putem data crearea planetei noastre observând şi măsurând gradul de expansiune al universului şi calculând în sens invers, mergând până la Big Bang. Universul nu are decât douăzeci de miliarde de ani vechime. Dar, hai să presupunem prin absurd că Pământul s-a format într-o singură clipă, după Big Bang, deşi acest lucru este imposibil. Oricum, asta nu i-ar fi de nici un folos micului vierme. Cele douăzeci de miliarde de ani tot ar reprezenta pentru el o perioadă prea scurtă pentru a se dezvolta dintr-un organism unicelular, chiar şi în ritm de o mutaţie la fiecare a milioana parte dintr-o secundă.

Grady a exclamat uluit:

– Atunci, cazul nu e nici pe departe închis!

– Da, şi tocmai de aceea evoluţioniştii îi detestă pe matematicieni. Iată un alt subiect de gândire: numărul minim de gene necesar pentru a susţine funcţionarea şi reproducerea unei celule din cadrul celei mai simple forme de viaţă este de două sute cincizeci şi şase. Dar micul nostru vierme are câteva mii de gene. Se estimează că genomul *uman* conţine

undeva între treizeci de mii şi o sută cincizeci de mii de gene. Dacă viermele nu ar fi avut cum să evolueze de-a lungul întregii existenţe a universului, atunci de câte alte sute de miliarde de ani în plus ar fi avut nevoie omul?

– Puzzle şi Riddle nu au fost concepuţi într-un laborator, a intervenit Cammy.

– Nu, a consimţit Lamar. Omenirea nu a creat niciodată o nouă formă de viaţă şi nu va dispune niciodată de cunoştinţele necesare pentru a o face. Putem să creştem selectiv anumite rase, să le încrucişăm, să le modificăm, dar nu să le creăm. Iar Puzzle şi Riddle... sunt o specie total *nouă*.

Simţind probabil că nu se mai afla în centrul atenţiei, Merlin s-a îndepărtat, adulmecând pe jos mirosurile amicilor săi absenţi.

– Atunci de unde provin Puzzle şi Riddle?, a insistat Cammy.

Lamar a ridicat din umeri.

– Din punct de vedere strict materialist, apariţia lor neaşteptată sugerează existenţa unui mecanism de cu totul altă factură decât evoluţionismul bazat pe selecţia naturală. În perioada cambriană, la un moment sau altul din cursul unei ferestre de cinci milioane de ani, după cum am estimat noi, au apărut o sută de noi linii directe de descendenţă şi mii de specii. Din câte ştim, s-ar fi putut naşte treptat, pe tot parcursul acelei perioade sau, la fel de bine, şi într-o singură clipă. De atunci, nici o nouă linie de descendenţă nu a mai apărut. Nici o linie de descendenţă nu a *evoluat*. Astăzi, au mai rămas numai treizeci de linii de descendenţă, restul dispărând.

Acum poate că asistăm la apariţia celei de-a treizeci şi una.

– Ce vrei să spui cu asta? a întrebat Cammy. Că Riddle şi Puzzle s-au ivit aşa, din senin?

– Eu sunt matematician şi om de ştiinţă şi, judecând din această perspectivă materialistă, v-am spus ce era de spus cu privire la originile acestor două creaturi uimitoare. Pentru a vă putea oferi un răspuns care să aibă sens, ar trebui să renunţ la materialism în favoarea intuiţiei, revenind la acele cunoştinţe cu care ne naştem şi de care se pare că fugim în cea mai mare parte a vieţii. T.S. Eliot spunea: „Ceea ce nu ştim este singurul lucru pe care îl cunoaştem". Ceea ce nu ştiu eu este de unde au venit Puzzle şi Riddle sau cum au ajuns de acolo aici. Dar cred că la un moment dat ei au fost materie inertă sau poate nici măcar materie, ci doar concepte, existente numai la nivelul gândului – lipsite de răsuflare, pentru ca în clipa următoare să respire.

Un zgomot le-a atras atenţia. Uşa din spatele casei s-a deschis.

63

Puzzle și Riddle coboară din cușcă pe masa de pe podea, fără să își facă griji că ar putea fi prinși, fără să se teamă de nimic. Au încredere în inteligența cu care au fost dăruiți și în făgăduința care le-a fost făcută.

Traversează încăperea spre flapsul din peretele estic al cortului, cel prin care nimeni nu intră și nimeni nu iese. Este închis cu fermoar de sus până jos, și capătul fermoarului se află pe podea. Puzzle îl trage, flapsul se deschide și peretele se transformă în ușă.

Pășește alături de Riddle din strălucirea luminii în noapte, în primele raze de lună ale nopții, așa cum cu doar o zi în urmă păsiseră din infinit în finit, din eternitate în timp. Nu-și amintește etapele creării sale, numai faptul că dintr-odată a existat pur și simplu și că senzația aceea era înălțătoare. Este aici pentru un motiv anume, iar viața ei în timpul finit trebuie bine trăită, pentru a putea trăi apoi în afara timpului. Atâta lucru știe și ea.

Înaintând pe patru labe, cei doi se grăbesc să părăsească locul în care au fost ținuți captivi și traversează iarba pe care se hârjoniseră cu atât de puțin timp în urmă spre treptele care duc la ușă.

Vor să ciocănească, dar ușa nu e încuiată. Păşesc din întuneric în lumină, și câinele cel blând și brav îi întâmpină cu bucurie. Cei trei oameni se ridică brusc de pe scaun, Cammy, Grady și bărbatul acela care plânsese când luase mâna întinsă de Puzzle printre barele cuștii.

Puzzle se apropie de Cammy pentru a-i returna lama scurtă cu care scosese piuliţele, și Cammy îngenunchiază în fața ei. Este plină de grație, o vede strălucind din interior, dar undeva în ea există și tristețe. Atâta lucru știe și Puzzle.

Cammy ia cuțitul, și Grady spune:

– Mama îl folosea ca să întindă brânza pe pâine. Îi plăcea grozav mânerul în formă de Moș Crăciun.

După ce a ascultat atâția oameni vorbind, după ce i-a urmărit îndeaproape și cu atenție, Puzzle consideră că a sosit vremea pentru a porni pe un drum nou, pentru a face pasul următor, așa cum se întâmplă de fiecare dată cu timpul. Se uită la Riddle, și Riddle se uită la ea – și da, a sosit vremea.

– Ești atât de curată, atât de curată, și de bună, și de frumoasă, îi spune ea lui Cammy. Ești o lumină puternică, puternică.

PARTEA A TREIA

VIAŢĂ ÎN MOARTE

64

Un punct de cotitură în istoria ştiinţei şi a umanităţii, renunţarea la una dintre marile teorii ale omenirii şi eventual conceperea alteia. Era, fără îndoială, un eveniment major, însă, în momentul când Puzzle a vorbit, expresia *eveniment major* a devenit inadecvată pentru a descrie realitatea, şi nici măcar cuvântul *singularitate*, folosit în înţelesul acordat de către oamenii de ştiinţă, nu era îndeajuns.

Cammy a fost zguduită atât de ceea ce îi spusese Puzzle, cât şi de faptul în sine că aceasta vorbea. Vocea creaturii era suavă, glasul dulce al unui copil, şi cu ochii ei stranii părea să poată pătrunde în inima lui Cammy, aşa cum copiii pot uneori vedea adevărurile pe care adulţii refuză deliberat să le vadă.

Atunci când Riddle i s-a adresat lui Grady cu vocea, la fel de melodioasă, a unui băiat – „Nu-ţi fie teamă, te rog. N-o să te devorăm în somn" – , ceasul a început să ticăie, şi au pornit pe drumul cel nou. N-a fost nevoie de cuvinte, ea, Grady şi Lamar n-aveau de ce să se sfătuiască; toţi au ştiut instantaneu

că nu aveau să le permită lui Paul Jardine și Departamentului pentru Securitate Internă să țină secrete aceste ființe.

Nu era numai evenimentul secolului. Ci poate cel mai semnificativ eveniment al mileniului. Viitorul omenirii, căile urmate de omenire și alegerile făcute de ea ar putea fi afectate de acest eveniment în chipuri pe care nici nu și le putea închipui deocamdată. Nimeni, nici un birocrat, nici un rege, nici o instituție, nici un guvern nu avea dreptul de a ascunde lumii această veste.

Nu aveau unde să-i țină ascunși în casă pe Puzzle și Riddle, în speranța că nu aveau să fie găsiți, căci căutările nu aveau să se oprească decât în clipa capturării lor. Jardine beneficia de un efectiv impresionant, la care se adăuga și poligraful.

– Echipa oamenilor de știință ia acum cina, a spus Lamar. Pe urmă, sunt programați să mai rămână acolo timp de cel puțin o oră, ca să se cunoască mai bine între ei. Dacă agentul de pază nu se uită înăuntru și nu vede cușca goală, avem câteva ore la dispoziție până când se va da alarma.

– Nu putem să luăm mașina și să fugim, a spus Grady. Au oameni de pază postați în fața fiecărei case de pe Cracker's Drive și o să ne vadă trecând. Și mai au probabil un întreg contingent la bariera cu care au blocat mai mult ca sigur ieșirea la șoseaua principală. Dacă refuzăm să oprim, dacă încercăm să forțăm bariera, presupun că au ordin să tragă în cauciucuri sau *măcar* în cauciucuri. Și, dacă vrem să o luăm peste câmp, vor auzi zgomotul motorului și ne vor vedea, căci e lună plină.

Fără telefoane, dispozitive de transmis mesaje și computere conectate la internet, nu aveau nici o posibilitate de a comunica, într-un fel sau altul, cu exteriorul. În plus, cum ar fi putut convinge pe cineva să ia atitudine doar cu simpla descriere a lui Puzzle și a lui Riddle?

– Dar dacă o luăm pe jos, a zis Cammy, care e casa cea mai apropiată? A familiei MacDermott?

Grady a clătinat din cap.

– Sunt peste trei kilometri de teren accidentat, viroage și dealuri alunecoase, presărate cu stânci.

Stând în poziția câinilor de prerie, Puzzle și Riddle îl flancau pe Merlin, fiecare cu câte un braț pe spinarea lui. Toți trei îi ascultau pe indivizii aceia mari și nepăroși, ridicându-și capetele și înclinându-le dintr-o parte în alta.

– Până la casa Carlyle sunt cam doi kilometri, a spus Grady. E o potecă bătută de căprioare, se trece printr-o pădure și una sau două pajiști, după care se ajunge în câmp deschis. E un drum ușor.

– E vorba despre Jim și Nora Carlyle, nu? Îi cunosc, eu am grijă de caii lor. Sunt oameni buni și inteligenți. Când îi vor vedea pe Puzzle și pe Riddle, sunt sigură că își vor da seama de miză și ne vor împrumuta o mașină. Și pe urmă o să trecem de agenții de pază și de bariere.

– Cred că ar fi bine ca eu să rămân aici și să fac tot posibilul să amân descoperirea lipsei voastre și pe urmă să-i zăpăcesc și să-i îndrept eventual pe agenți spre o pistă greșită, a spus Lamar. Doar cu asta mă ocup. Cu haosul.

– Nu, a răspuns Grady. Jardine e la curent cu cariera mea în armată, știe că am fost prieten cu

Marcus şi că tu eşti tatăl lui vitreg, deci probabil că a făcut deja legătura. Te paşte închisoarea pe viaţă. Singura ta speranţă este să rămâi cu noi până la capăt, până când vom reuşi cumva să îi aducem pe Riddle şi pe Puzzle în faţa camerelor de televiziune.

– Bine, dar uite cu ce pantofi sunt încălţat. Nu o să vă încetinesc din drum?

– Mi se pare că sunt pantofi Rockport, nu? Sunt în regulă. Nu o să ne căţărăm pe stânci, doar o să mergem prin pădure.

– N-am fost în viaţa mea genul care se plimbă prin pădure, dar o să fac tot ce pot ca să ţin pasul.

– Dar n-o să dăm peste agenţi de pază până ajungem la pădure?

– Ba da, a răspuns Grady, mai mult ca sigur.

– O să-i vedem noi de la distanţă, a intervenit Puzzle. Noi vedem la fel de bine şi pe întuneric.

– Urc să iau o jachetă, i-a spus Grady lui Cammy. Pune-i tu, te rog, zgarda lui Merlin. După ce o să intrăm în pădure suficient de adânc pentru a nu mai fi văzuţi de aici, vom putea folosi lanternele, dar până acolo va trebui să trecem printr-o porţiune cu copaci deşi, prin care nu pătrunde lumina lunii, şi Merlin ne poate conduce. Ştie bine drumul, e una dintre plimbările noastre preferate.

Cammy şi-a îmbrăcat repede jacheta, a strâns zgarda la gâtul lui Merlin şi i-a prins lesa.

Stând la uşă, gata să o deschidă, Lamar s-a întors spre ea.

– Ce păcat că n-am timp să fac o analiză a probabilităţilor de reuşită a acestui plan. Am aşa, o senzaţie neplăcută, că undeva în el se coace un haos.

– Ceea ce este duce spre ceea ce va fi, şi totul va fi bine dacă facem ceea ce e bine, a spus Puzzle.

Lamar a încuviinţat din cap.

– Dacă zici tu...

– Tocmai a spus-o. Şi are dreptate, a intervenit Riddle. Niciodată să nu te temi de viitor. Orice s-ar întâmpla, viitorul este singura cale de întoarcere.

Lui Cammy avea să-i trebuiască probabil mult timp pentru a se obişnui cu ideea că acele două fiinţe erau capabile să vorbească. Le asculta în continuare vrăjită.

– Singura cale de întoarcere la ce? a întrebat ea.

– La locul de care aparţinem pe vecie, a răspuns Riddle. Viitorul este singura cale de a păşi în afara timpului, în eternitate.

Grady s-a întors cu trei lanterne.

– Sunteţi gata?

– Absolut, a răspuns Lamar. Instructorul tocmai ne-a ţinut un discurs mobilizator, aşa că suntem gata de acţiune. Stai să arunc o privire afară.

A ieşit pe veranda din spatele casei, lăsând uşa deschisă în urma lui, şi după o clipă le-a făcut semn să-l urmeze.

65

În biroul înghesuit al lui Jim, Henry Rouvroy a lăsat din mână grenada, s-a uitat la cărțile înșirate pe rafturi și a scos dintre ele volumul de poeme haiku al fratelui său.

Zgomotul dinspre mansardă se estompase. Dar tăcerea nu îl alina. Era convins că bătăile ritmice în grindă aveau să reînceapă cât de curând.

Sau poate chinul lui urma să ia altă formă. Torționarul nu terminase ceea ce avea de făcut, și nici nu avea să termine până când nu avea să-și înfigă cuțitul în el și să îl spintece, iar și iar.

Incapabil să stea locului, a bătut casa de la un capăt la altul, învârtindu-se de colo-colo, cu grenada într-o mână și cu cartea de poezii în cealaltă, cu degetul mare pus înăuntru în chip de semn.

Nu știa de ce se simțea obligat să citească poemele haiku ale fratelui său. Dar intuiția îi spunea că avea să merite.

A găsit poemul despre erete și l-a citit cu răsuflarea tăiată:

Eretele planând -
caligrafie pe cer,
gheare și cioc.

Intuiția ascuțită îl servise bine și cu alte prilejuri, iar cursurile de logică urmate la Harvard îl ajutau să raționeze, croindu-și repede drum spre semnificația adâncă a descoperirii sale.

Poemul notat în carnețelul lăsat în bucătărie nu reprezenta o compoziție nouă. Jim îl scrisese cu mult înaintea sosirii lui Henry, nu cu câteva ore în urmă.

Așadar, poemul nu avea cum să se refere la eretii pe care îi văzuseră amândoi înainte ca Henry să-l ucidă pe Jim. Poemul nu avea nimic de-a face cu asasinarea lui Jim, și deci nimic de-a face cu Henry.

Nu că el ar fi crezut, chiar și pentru o singură clipă, că Jim se sculase din morți pentru a compune niște versuri cu care să-l amenințe. Henry nu era genul de persoană superstițioasă, și nici măcar cufundarea lui în cultura primitivă a acelei regiuni rurale deluroase nu avea cum să fi șters, atât de repede, educația și - de ce nu? - iluminarea de care avusese parte în sfintele săli de la Cambridge. Însă găsirea poemului haiku în carte îi *confirma* certitudinea că torționarul era cineva care *se pretindea* a fi Jim.

Dar dacă nu?

Jim n-avea de ce să copieze un haiku dintr-o carte. Fiind autorul său, îl ținea minte. Și, ținându-l minte, putea să-și dea seama cât de util era în circumstanțele actuale.

Nu. Jim nu mai trăia și nici nu era dintre acei așa-zișii morți vii. La naiba, Jim era mort de-a binelea, la fel de mort ca...

Dinspre mezanin s-a auzind cineva bătând versuri în pentametru iambic, apoi în heptametru dactilic.

66

După mai bine de treizeci și unu de ani, Tom Bigger și-a amintit atât de limpede drumul spre casă de parcă o părăsise cu numai o lună în urmă. Strada umbrită de anini bătrâni încă de când era el copil, felinarele din fier forjat cu geamurile fațetate, casele vechi și impunătoare din spatele peluzelor întinse, toate se amestecau în mintea lui cu vremurile când era un băiețel și apoi un adolescent, cu vremurile de dinainte de a ajunge atât de furios, de dinainte de a deveni furios din cauza unor ideologii care acum îi păreau nebunești și străine.

La fel ca altele, casa părinților săi nu fusese atât restaurată, cât mai degrabă refăcută pentru a dobândi mai multă grandoare decât avusese inițial. Cu toate acestea, a recunoscut-o, și vederea ei l-a emoționat și l-a întristat totodată.

Era momentul să-și ia rămas-bun de la Josef Yurashalmi, iar Tom a început să se bâlbâie, în căutarea cuvintelor potrivite pentru a-și exprima recunoștința.

Dar, în timp ce parca în fața casei, bătrânul a obiectat:

– Nu știi dacă mai sunt în viață sau dacă locuiesc și acum aici, Tom. După atâția ani... Și, îmi pare rău să o spun, dar felul în care arăți nu ar putea să inspire încredere altor eventuali locatari. Dacă părinții tăi s-au mutat și cei care care stau acum aici știu unde se află, atunci e mult mai probabil să capeți informațiile dacă voi fi lângă tine când vei suna la ușa lor.

– Deja ai făcut prea multe pentru mine. Ar trebui să te întorci înapoi acasă la Hannah, să n-o lași singură atâta timp...

– Șșșt. Sunt un bătrân care încearcă să facă o *gemilut chesed*, și, dacă îți pasă de sufletul meu, ar trebui să nu te mai certi cu mine și să mă lași să-mi văd de treabă.

– *Gemilut chesed*? Ce înseamnă asta?

– O faptă bună, de genul celora de care cred că nu prea ai avut parte în toți acești ani de rătăciri. Când ajunge la o asemenea vârstă, un evreu așa bătrân ca mine începe să se întrebe dacă a făcut destul de multe fapte bune la viața lui.

– Eu, unul, nu cred că am făcut vreuna, a spus Tom umil.

– Ești încă tânăr, mai ai timp. Îmi pare rău, nu vreau să te fac de râs cu papucii mei, dar acum cred că e cazul să vedem dacă *tata-mama* sunt acasă.

Strada era tăcută, dar nu și inima lui Tom. Îndreptându-se alături de Josef spre ușă, a simțit cum curajul îl părăsea cu fiecare pas. Își renegase părinții, le spusese că îi disprețuia, că îi era scârbă de valorile pe care le reprezentau, și, după atâta amar de

vreme, ei aveau toate motivele să îl dispreţuiască la rândul lor.

– Hai că poţi să o faci, l-a încurajat Josef. Trebuie să poţi. O să rămân cu voi până când o să văd că sunteţi capabili să purtaţi o discuţie cinstită în trei. Dar, Tom, ai tăi ar trebui să fie cam de aceeaşi vârstă cu mine, aşa că bănuiesc că eu pot înţelege mai bine decât tine modul lor de a gândi. Şi cred că îi vor mulţumi Domnului că te-ai întors acasă şi te vor îmbrăţişa şi vor plânge de fericire, şi va fi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între voi.

Ajuns pe verandă, Tom a tras aer adânc în piept şi a apăsat pe sonerie.

67

Cu Puzzle şi Riddle capabili să vadă departe în întuneric, au reuşit să treacă pe lângă trei oameni de pază, postaţi în locuri diferite. Fugarii îşi croiau drum cu îndrăzneală spre laboratoarele mobile, înaintând mai întâi pe direcţia sud, printre două şiruri, şi mai apoi către vest şi capătul curţii care dădea în pajişte.

De acolo s-au întors spre nord pentru a găsi intrarea în pădure şi cărarea pe care Merlin o cunoştea la fel de bine precum caii de căruţă de pe vremuri, care nu aveau nevoie de vizitiu.

Pe sub crengile împletite ale copacilor, luna a licărit, apoi s-a făcut nevăzută. Drumul care li se deschidea acum în faţă era întunecat şi ameninţător. Dar Cammy ştia că Merlin vedea bine în beznă, iar cei doi noi amici ai săi chiar şi mai bine.

Cu o jumătate de milă înainte de casa familiei Carlyle, Puzzle i-a oprit cu un singur cuvânt: „Urs". Au rămas tăcuţi, în aşteptare. Poate că ursul îi mirosise şi se oprise şi el să asculte, căci după patru sau

cinci minute Cammy l-a auzit îndepărtându-se în pădure.

După ce au scăpat de urs, au folosit lanternele, înaintând mai repede şi împiedicându-se mai puţin de tufişurile care ici-colo acopereau poteca.

Au ieşit din pădure şi au intrat pe terenurile cultivate de familia Carlyle, iar vederea luminilor casei Norei şi a lui Jim a fost întâmpinată de toţi cu bucurie.

Pe peluza din faţa verandei era parcat un Land Rover pe care Cammy nu-l mai văzuse. Era pregătită să-i prezinte pe Puzzle şi Riddle familiei Carlyle, dar nu îi surâdea deloc ideea de a împărtăşi secretul unui străin.

A luminat cu lanterna plăcuţa de înmatriculare a maşinii, cu număr de Virginia, şi îngrijorarea i s-a adâncit. I-a şoptit lui Grady:

– Du-i în garaj, în spatele hambarului. Mountaineerul lui Jim e acolo şi cred că ţine cheile sub covoraşul dinspre scaunul şoferului. Bagă-i pe toţi înăuntru şi condu încoace fără să faci zgomot.

– Vino cu noi, a spus Grady pe un ton imperios.

– Uite cum facem – o să aştept pe verandă până ce văd că vii încoace cu maşina. Pe urmă o să bat la uşă. Dacă îmi deschid Nora sau Jim, foarte bine, o să le pot cere maşina şi poliţia n-o să dea în urmărire Mountaineerul. Dar şi dacă e ceva în neregulă cu ei, tot o să luăm maşina. Trebuie să plecăm de aici cu orice preţ.

68

În după-amiaza aceea târzie, Rudy Neems şi-a parcat SUV-ul la un bloc distanţă de casa lui Liddon Wallace. În portbagaj avea zece bidoane cumpărate de la un service auto din lanţul Pep Boys şi umplute la o benzinărie Mobil. Bidoanele aveau ventile de siguranţă, şi interiorul maşinii mirosea a benzină, însă nu se degajau suficienţi vapori pentru a produce o explozie. După ce termina cu Kirsten Wallace şi cu fiul ei, avea să se întoarcă la SUV, să-l bage în garaj şi să se ocupe de partea cu incendierea.

S-a apropiat de casă fără să se ferească, ţinând în mâini un clipboard şi o trusă mică de scule, achiziţionată tot de la Pep Boys, şi purtându-se cât se poate de firesc. Putea fi confundat uşor cu un cititor de contoare sau cu un instalator.

Nimeni nu l-a văzut, nimeni nu a trecut pe lângă el, şi a folosit o cheie dată de avocat pentru a intra în garaj.

În timpul zilei, sistemul de alarmă nu era activat. Mai târziu, când Kirsten Wallace urma să îl activeze,

Rudy avea să fie deja înăuntru, stând confortabil în ascunzătoare și savurând perspectiva distracției.

Familia Wallace avea două menajere – una stătea până la ora șase, cealaltă până la nouă – așa că Rudy s-a mișcat cu prudență când a ieșit din garaj și a intrat în casă prin spălătorie.

O dorea atât de mult pe Kirsten, încât era pregătit să le omoare pe cele două, chiar dacă nu îl atrăgeau. Dar, dacă femeia venea acasă cu puțin înainte de ora șase, așa cum obișnuia, și nu le găsea pe menajere, avea să-și dea seama că era ceva în neregulă. Iar Rudy avea să piardă avantajul de a o lua prin surprindere și urma să fie nevoit nevoit să se ocupe de ea imediat, pentru a nu-i lăsa timpul necesar ca să i se deștepte bănuielile.

Fericit, a traversat culoarul de la spălătorie până la încăperea care adăpostea boilerele, unul dintre cazane, aparatul de tratare a apei dure și alte echipamente.

Potrivit lui Wallace, menajerele nu intrau în această cameră decât în prima zi de vineri a fiecărei luni, când făceau curățenie. Totuși, Rudy s-a târât făcându-și loc în spatele cuptorului și a rămas ascuns acolo în întuneric, unde nu putea fi văzut, chiar dacă cineva, din cine știe ce motive, venea și aprindea lumina.

A revizuit în gând toate lucrurile pe care intenționa să i le facă lui Kirsten. După-amiaza și prima parte a serii s-au scurs atât de repede, încât a fost mirat să audă vocea digitală autoritară a sistemului de siguranță anunțând că: „Alarma a trecut pe modul de noapte", atât de tare, încât a pătruns din hol prin zid și prin ușa închisă.

A doua menajeră i-a servit cina lui Kirsten chiar înainte de a pleca. Benny era deja în pat, și mama lui putea acum să-și savureze în tihnă mâncarea.

Numai că Rudy Neems avea să o întrerupă în seara aceea, să o întrerupă așa cum nu mai fusese întreruptă niciodată în viața ei.

A așteptat cinci minute înainte să întredeschidă ușa dinspre hol, atât cât să se asigure că femeia luă cina la masa din sufragerie. Chiar dacă era singură, prefera să mănânce acolo, unde avea loc să desfacă ziarul.

Rudy Neems intenționa să-i desfacă el însuși ziarul, să-l desfacă așa cum nu mai fusese desfăcut niciodată.

Una dintre cele două uși batante ce dădea în sufragerie s-a deschis. Kirsten stătea așezată la masă, cu spatele la el.

Avea părul blond tăiat scurt și o linie a gâtului așa de elegantă, încât l-a fermecat pe Rudy.

După ce avea să-și facă toate poftele cu ea, o parte din actul de ucidere avea să constea din strangulare. Ah, gâtul ei.

A urmărit-o întorcând o pagină. Avea mâini subțiri, cu degete lungi, frumoase.

Înainte de a o strangula, avea să-i rupă degetele unul câte unul.

În timp ce trecea pragul oficiului valetului, una din scânduri a scârțâit sub picioarele lui.

Femeia și-a răsucit capul, mai încântător în realitate decât în fotografii, și a scos un țipăt.

S-a ridicat de pe scaun, și Rudy s-a repezit spre ea. Kirsten ținea o furculiță în mână, pe care a înălțat-o ca pe un pumnal, dar Rudy nu și-a făcut

griji. Era agilă, dar el s-a dovedit infinit mai rapid. A prins-o de încheietura mâinii şi aproape că i-a frânt-o. Ea a strigat de durere, furculiţa a căzut, el a împins scaunul din drum, a aruncat-o pe masă, peste resturile de la cină...

A auzit fereastra zdrăngănind cu o clipă înainte ca alarma să se declanşeze. Surprins, Rudy s-a oprit din asalt atât cât să-i permită lui Kirsten să-şi recapete suflul.

Ea a ţipat din nou, i-a aruncat paharul de vin în faţă, însă Rudy s-a ferit. În timp ce paharul se spărgea de podea, un individ a apărut prin arcada din dreapta, un tip masiv şi desfigurat venind dinspre hol, un tip atât de bizar, că Rudy a rămas paralizat preţ de o clipă, care i-a fost fatală.

Atunci când forţa o femeie, lui Rudy îi plăcea să o supună folosindu-se numai de puterea braţelor şi a corpului. Nu folosea niciodată arme, cuţite sau bastoane. Era solid şi voia să înceapă distracţia printr-o demonstraţie a capacităţilor sale fizice, pe care era de fiecare dată bucuros să le dovedească.

La vederea monstrului care înainta furios, a celui Frankenstein, Kirsten, şocată, a scos din nou un ţipăt. Icnind, a făcut apoi un pas în spate, îndepărtându-se de ambii bărbaţi.

Rudy a înşfăcat de pe masă cuţitul ei, dar nu era un cuţit lung pentru friptură, ci unul obişnuit, şi oricum nu a apucat să taie nimic cu el, pentru că o mână enormă i-a încleştat încheietura braţului, exact aşa cum el o prinsese pe Kirsten mai devreme – şi era mâna cea mai mare din lume. Iar pe chipul desfigurat al atacatorului Rudy a zărit ochi mai terifianţi decât în orice film de groază, ochi plini de

ură. Monstrul l-a apucat pe Rudy cu amândouă mâinile şi i-a răsucit încheietura braţului la spate. Totul s-a petrecut atât de repede, încât probabil că nu trecuseră nici şase secunde de când individul dăduse buzna în cameră, şi acum nu Kirsten, ci Rudy ţipa, iar când încheietura i-a plesnit, ca un os fragil de fetiţă, durerea l-a pocnit ca un fulger alb, strălucitor şi ascuţit în spatele ochilor, iar monstrul l-a azvârlit apoi pe podea, cufundându-l din albul orbitor într-o întunecime tăcută.

Rudy Neems a rămas inconştient doar câteva minute. Când şi-a revenit, atacatorul era aplecat deasupra lui, holbându-se la el, însă Rudy nu vroia să-i întâlnească privirea. Şi-a ferit ochii, la fel cum şi i-ar fi ferit de un lup turbat.

Nu a văzut-o pe Kirsten, dar a zărit un bătrânel încălţat în papuci care îşi târşâia picioarele de colo-colo făcând curat după luptă, adunând furculiţa, cuţitul, cioburile de pahar. A pus argintăria înapoi pe masă şi a aruncat cioburile într-o pungă de gunoi din plastic.

– Ce bine că nu apucase să-şi toarne vin, i-a spus bătrânul monstrului. Atunci chiar că s-ar fi făcut mare mizerie. O nu, ia uite acolo, piureul de boabe de fasole a pătat covorul. A plescăit din limbă. Ei bine, Tom, nu ştiu dacă acţiunea ta violentă poate fi considerată o *gemilud chesed*, chiar dacă presupun că ai făcut-o din preaplinul inimii. Dar cine sunt eu să te judec, eu nu-s decât un moşneag băşinos care încearcă să-şi vadă de afaceri şi să facă ceea ce se cuvine, în nişte vremuri în care nici una, nici alta nu rentează.

Durerea din încheietura ruptă era atât de ascuțită, iar vederea lui atât de înceţoşată de lacrimi, încât Rudy s-a întrebat dacă bătrânelul exista în realitate sau el avea halucinaţii.

În depărtare s-au auzit sirenele.

69

Henry Rouvroy nu avea cum să-l ţină pe Jim departe de casă, pentru că poetul putea intra prin pod dacă nu reuşea să intre pe uşă, şi pentru că pe urmă avea să *treacă prin zid*, şi asta fără să-i pese de părerile profesorilor iluminaţi şi ale elitei puterii, care ar fi respins ideea de fantomă cu un rânjet sau cu un hohot de râs. Acum el, fratele mort, era cel care deţinea controlul, şi Henry nu avea ce să facă.

În consecinţă, cum o grenadă nu avea la ce să folosească în faţa unui om deja mort, Henry a băgat-o în frigider. Alegerea locului de depozitare l-a intrigat şi pe el, şi a rămas preţ de o clipă pe gânduri, după care a decis că fusese o reacţie subconştientă la asemănarea dintre o grenadă de mână şi un ananas.

Cuprins de o stare disperată de resemnare, a îndepărtat toate scaunele cu care blocase uşile şi le-a adus înapoi, în jurul măsuţei din bucătărie. A deschis uşa de la beci şi, din capul scărilor, s-a uitat în jos spre încăperea unde luminile stăteau aprinse de

mai bine de douăzeci şi patru de ore. N-a auzit nici un zgomot, dar a rostit:

– Jim? Neprimind răspuns, a adăugat: N-ar fi trebuit să te ucid cu mâna mea. La urma urmei, eşti fratele meu. Ar fi trebuit să angajez pe cineva să o facă, şi pe urmă să-l ucid pe el.

A străbătut toată casa, dând în lături draperiile de la ferestre şi deschizând oboanele. Gata cu ascunsul. Nu se simţea în stare să mai petreacă încă o noapte în aşteptarea judecăţii.

De la una dintre ferestrele de la faţadă a văzut o femeie pe verandă. La început, a crezut că era Nora, alăturându-se lui Jim pentru următoarea etapă a hărţuielii, dar, când femeia şi-a dat seama de prezenţa sa şi s-a întors cu faţa spre el, a văzut că era o străină. Şi încă una atrăgătoare.

Dacă o femeie atrăgătoare venise la el, în loc ca el să o pândească şi să o prindă, poate că soarta lui nu era totuşi pecetluită. Poate că acesta era un semn că Ora lui Jim cel Mort se sfârşise, că depăşise ce era mai greu, că trecuse peste ritualul iniţiatic şi intrase în realitatea păgână a vieţii rurale, că dobândise acordul spiritelor pământului şi al zeilor fertilităţii care prezidau acest ţinut al fermelor şi al gaterelor. Dacă era aşa, atunci putea începe să transforme locuinţa în refugiu şi să-şi consolideze poziţia pentru a rezista haosului declanşat de senator şi clica lui.

A deschis uşa şi i-a zâmbit femeii.

– Jim? a întrebat ea încruntându-se.

– Aşa mă străduiesc, a răspuns el.

– Poftim?

– E o glumă. A fost o zi lungă şi obositoare. În mod evident, femeia cunoştea familia Carlyle, aşa

că Henry s-a retras din prag, invitând-o: Eu şi Nora tocmai voiam să ne aşezăm la masă. Nu vrei să iei cina cu noi?

După o scurtă ezitare, femeia a păşit înăuntru.

– Nu, îmi pare rău, dar am treabă. S-a întâmplat ceva uimitor şi minunat.

– Nu mi-ar strica nici mie o minune, după o zi ca asta, a spus Henry închizând uşa în urma ei. Hai, vino să ne povesteşti!

– Ar fi mai bine să vedeţi, a spus ea mergând în spatele lui spre bucătărie.

– Nora e în pivniţă. Trebuie să cobor să o ajut să care sus nişte cartofi.

Uşa beciului era deschisă. Şi lumina aprinsă. Henry a fost încântat să constate cât de plauzibil părea totul.

– Jim, adevărul e că am venit la tine ca să te rog să îmi împrumuţi Mountaineerul.

– Sigur. Nici o problemă. Ce zici să te duci să o ajuţi pe Nora să ia nişte coşuri cu cartofi din beci cât timp caut eu asigurarea maşinii, ştii, în caz de accident?

– Las-o încolo de asigurare, Jim! N-am nevoie de ea.

– Da, ştiu, dar legea zice că trebuie să porţi la tine poliţa de asigurare. Doar mă ştii, sunt omul care respectă legea.

Jim scrisese într-adevăr un poem intitulat chiar aşa, „Omul care respectă legea", deşi era vorba despre legile naturii, nu despre cele elaborate de oameni.

Referirea la poem a funcţionat. Femeia a înghiţit-o şi a zâmbit.

– OK, du-te şi adu asigurarea. Jim cel corect. Cobor să o ajut pe Nora.

Henry a privit-o coborând scara și, când a ajuns jos, a strigat după ea:

– Am avut un lapsus. S-a grăbit să o ajungă din urmă, adăugând: Am uitat că am asigurarea la mine, e aici, în portofel.

În momentul când Henry a pus piciorul în beci, femeia era la ușa cămării de cartofi, care stătea întredeschisă. Lumina era aprinsă înăuntru.

Panica l-a cuprins brusc pe Henry, și pentru o clipă nu și-a dat seama de ce – apoi a știut.

Femeia a deschis ușa și a pășit înăuntru, iar pe podea zăcea Nora, prima femeie din haremul lui.

– La urma urmei, încercam să fiu Jim, a spus el.

Cu ochii minții s-a revăzut purtând mănușile lui Jim, cărând-o pe Nora în hambar cu roaba. În noaptea precedentă, înainte de cină. Jucându-și rolul. Păi, chiar *urmase* niște cursuri de teatru la Harvard.

Musafira, femeia fără nume, s-a întors spre el din prag, privindu-l cu ochii măriți de groază.

– Iar Jim, Jim e în țarcul pentru păsări, a spus Henry apropiindu-se de ușă. Gol pușcă și aruncat acolo, în țarc. N-am avut timp să hrănesc găinile. O să le las să-i ciugulească din carne. O groapă mai mică de săpat.

– Jim, ce-i cu tine?

El s-a uitat la mâinile lui, la unghiile curate, amintindu-și mizeria, jegul, sângele lipicios de sub unghii din clipele când purtase mănușile lui Jim și fusese Jim.

Henry, a auzit șoapta atât de temută. *Henry... Henry!*

Și a rămas nemișcat, neîndrăznind să se întoarcă pentru a-l surprinde pe intrusul care stătea în spatele lui.

Femeia, care putea vedea cine era în spatele său, a întrebat:

– Cine e Henry?

Henry, a răspuns Henry, conștient că Jim, cel ciugulit de găini, nu stătea, de fapt, în spatele lui.

– Jim, a spus femeia, dă-te din drum, vreau să ies.

El purtase mănușile pentru a copia poemul din carte, și pe urmă fusese nevoit să se spele din nou.

– Nu sunt prea sigur în legătură cu condiția mea, i-a spus femeii din cămara pentru cartofi. Nu am avut timp să urmez atâtea cursuri de psihologie câte aș fi vrut.

Femeia s-a apropiat de ușă dar el nu s-a dat în lături.

– Auzi? a întrebat el. Auzi pentametrul iambic? *Rap-rap-rap*.

– N-aud nimic.

– Dar eu îl aud. Îl aud tot timpul. E așa de trist. Ai fi fost o femeie tocmai potrivită de ținut aici, în beci. Astfel, totul ar fi fost perfect pentru mine, aș fi avut tot ce îmi doream. Dar uite ce-a făcut din mine, într-o singură zi, viața la țară. Nu așa sunt – și nici nu îmi doresc să fiu – dar pentru mine nu mai există acum cale de întoarcere.

– Dă-te din ușă, Jim, a spus femeia încercând să-l împingă.

– Acum trebuie să urc să iau grenada de mână din frigider, a spus el. S-a îndreptat spre scară. După ce a urcat trei trepte, și-a întors privirea spre ea. Nu vrei să vii cu mine să luăm grenada?

- Nu, Jim, o să aştept aici.

- OK. Îţi mulţumesc că mă aştepţi. Atunci, o să-ţi aduc şi ţie o grenadă, şi o să le scoatem amândoi cuiele în beci.

A continuat să urce. I-a părut rău când a auzit deschizându-se uşa de la beci care dădea afară şi pe urmă uşile batante din capul scărilor exterioare. Nu voia să coboare singur în cămara pentru cartofi. Ba nu. Nu avea să fie singur. Nora era acolo.

70

Mountaineerul sclipea în lumina lunii. Cammy n-a îndrăznit să se uite în spate. A alergat în faţa maşinii pe care Grady o oprise. A tras de portiera dinspre scaunul pasagerului, s-a urcat în SUV şi abia apoi şi-a dat seama că nu e în stare să rostească o vorbă.

Lamar stătea pe bancheta din spate. În spaţiul prevăzut pentru bagaje se afla Merlin, împreună cu Puzzle şi cu Riddle, care chicoteau.

Cammy nu îi mai auzise niciodată chicotind. În situaţia dată, i s-a părut că vocile lor dulci şi copilăroase sunau sinistru.

A scos un cârâit din gâtlej:

- Dă-i drumul odată, *dă-i drumul*!

Grady a apăsat pe acceleraţie înainte de a se întoarce spre ea.

- Ce e? Ce s-a întâmplat?

- A naibii să fiu dacă ştiu. Jim... a... habar n-am, cred că a ucis-o pe Nora, zace moartă în beci.

Vestea i-a redus la tăcere pe pasagerii veseli din spate și l-a făcut pe Grady să icnească.

După o clipă, ea s-a răsucit spre Lamar.

– Ai prevăzut că o să apară haosul. Asta a fost? Sau ne mai așteaptă și altceva?

– Doar viitorul, a răspuns Puzzle din spatele lui Lamar. Doar locul unde ne e scris să fim.

*

Henry Rouvroy, alias Jim Carlyle, a coborât în beci cu câte o grenadă în fiecare mână.

Nora rămăsese întinsă pe podea, cu ochii deschiși, în cămara pentru cartofi.

Henry s-a așezat lângă cumnata lui, lângă soția sa.

A scos cuiul de la prima grenadă, ținând însă apăsat mânerul de siguranță.

Din motive inexplicabile, a revăzut cu ochii minții nu corpul gol al lui Jim în țarcul pentru păsări, înconjurat de găinile care cotcodăceau, ci pe senator, la o conferință de presă, fluturând fotografia lui Marcus Pipp și cerând aducerea lui în fața curții marțiale. Henry fusese cel care îl sfătuise să adopte acea strategie, însă se bazase pe informații eronate, și pe urmă lucrurile luaseră o întorsătură neplăcută.

Senatorul nu-l concediase deoarece considera că obținuse exact ceea ce își propusese să obțină. Senatorul era un idiot.

Henry nu-și putea scoate din minte imaginea lui Marcus Pipp. Nu voia să moară cu chipul lui în gând. Și totuși așa a murit.

*

Grady conducea cât de repede îi permitea șoseaua în serpentine, îndreptându-se spre sud, către ieșirea

din comitat, o zonă mai populată unde, pe dealurile întunecate, se zăreau licărind lumini la ferestre. Mai aveau încă mult de mers până să ajungă într-un oraș, cât de mic, cu propriul post de televiziune, dar, dacă fuga lor nu fusese încă remarcată, aveau toate șansele de partea lor.

Au trecut de o sală de dans unde parcarea era plină de mașini pick-up și un afiș de pe marchiză anunța un spectacol al unei formații de muzică country.

După o jumătate de kilometru, ajunși pe culmea unui deal, au văzut bariera pusă în locul de unde începea Cracker's Drive. Grady a pus frână și a întors mașina, iar Cammy a spus:

– Sala de dans. Și parcarea plină. Înseamnă că e multă lume. E și asta un soi de ocazie.

Luând-o înapoi și urcând dealul din cealaltă direcție, Grady a văzut în oglinda retrovizoare că urmărirea deja începuse.

În parcare, Cammy a ieșit repede din Mountaineer, s-a repezit la portbagaj și a deschis portiera:

– Afară! Hai, repede!

Merlin a sărit din vehicul, urmat imediat de cuplul cu ochi de felinare.

În timp ce toți șase alergau spre sală, Lamar a remarcat:

– Muzica. Nu se aude muzica. Și nici mulțimea care bate ritmul și aplaudă.

Înăuntru, localul era ticsit, așa cum era de așteptat având în vedere numărul mare de mașini din parcare, însă formația nu cânta, nimeni nu dansa și oamenii stăteau strânși lângă bar, într-o zonă din stânga scenei și pe o estradă de lângă toalete.

– Cred că sunt vreo sută de oameni aici, a spus Cammy. Poate o sută cincizeci. Cei de la Securitatea Internă n-au cum să-i aresteze pe toți și n-au cum să-i facă pe toți să tacă. Haideți! A venit vremea. Puzzle, Riddle, e momentul să vă faceți debutul.

– Scena, a sugerat Grady. E un microfon acolo.

În spatele lor, Lamar a exclamat „O, Doamne!", dar Cammy nu și-a întors capul, ci a continuat să înainteze printre mesele în mare parte abandonate, cu ogarul irlandez și cele două minunății grăbindu-se în fața ei.

S-a urcat pe scenă, a luat microfonul și a spus:

– Atenție!

Grady a venit lângă ea, explicându-i:

– Microfonul nu e pornit.

Cammy a bâjbâit după buton, l-a apăsat, și vocea ei a tunat:

– Oameni buni, ascultați-mă! Am de făcut un anunț, dar, în timp ce vorbea, legiunea îmbrăcată în negru, cărând carabine automate în mâini, a dat buzna prin ușile din față și, o clipă mai târziu, și prin cele din spate.

Oamenii s-au întors spre ea. Dar deja jumătate dintre agenții înarmați se împrăștiaseră prin sală, intimidând mulțimea, în timp ce cealaltă jumătate se îndrepta spre scenă.

Cățărându-se alături de ei pe scenă, unul dintre aceștia a spus:

– Ești arestată.

Apoi l-a auzit pe un altul informându-l pe Grady că are dreptul să nu spună nimic.

– Dar voi n-aveți dreptul *să ne astupați gura*! a țipat ea.

În haosul creat, l-a auzit pe Lamar strigându-i ceva dintre mese și, chiar în clipa când intenționa să ridice microfonul pentru a-l pocni în cap pe agent, a înțeles ce voia să spună:

– Cammy, Grady, uitați-vă la ecranele TV!

În capătul dinspre toalete al sălii era montat un televizor cu ecran mare, un altul mai mic în spatele barului și un al treilea lateral față de scenă. Muzica, dansul, băutul, totul se oprise pentru că oamenii fuseseră atrași de ceea ce se arăta la televizor.

Pe ecran erau Puzzle și Riddle.

Cammy a rămas năucită.

Cineva a dat tare sonorul la televizorul mare, și un prezentator de știri a apărut pe ecran în locul lui Puzzle și al lui Riddle.

– Știri de ultimă oră! Ceva important se întâmplă în seara aceasta. Evenimentul din Michigan pe care tocmai îl prezentam și perechea descoperită în vestul Pennsylvaniei par să nu fie cazuri izolate. Bărbatul din studioul de televiziune a întrerupt o clipă microfonul, discutând cu cineva nevăzut din apropiere. A revenit: Suntem informați că avem o intervenție în direct de la una dintre televiziunile noastre locale afiliate, din Marietta, Georgia, după care vor urma și altele, și, din câte se pare, cazuri similare s-au raportat și în Italia... și Franța. Da, Italia și Franța, dacă am înțeles bine. Dau acum legătura la Marietta, Georgia.

În Georgia, o pereche de Puzzle și Riddle se hârjonea pe o pajiște în jurul căreia se strânseseră patruzeci sau cincizeci de oameni, de data aceasta nu pentru a apărea la emisiunile de știri, ci pentru

a vedea cu ochii lor ceea ce transmiteau carele de reportaj.

Derutați, agenții înarmați pătrunși în sala de dans s-au îndepărtat de scenă. Cammy l-a auzit pe un comandant de grupă vorbind aprins la telefonul mobil, dar ceea ce era prezentat la televizor o interesa mai mult.

Oamenii din sala de dans erau, în schimb, mai captivați acum de cele două minunății aflate printre ei decât de scenele derulate pe ecran.

Cammy a dus-o pe Puzzle de mână, și Grady l-a luat pe Riddle, coborând cu toții de pe scenă și amestecându-se în mulțime, astfel încât cetățenii statului Colorado să cunoască noile creații ale naturii cu care aveau să împartă lumea de acum încolo.

– Ești atât de curată, strălucești atât de tare și în tine nu mai e pic de tristețe, i-a șoptit Puzzle la ureche.

71

Chel și cocârjat, bărbatul vârstnic cu mustața albă stătea pe o bancă în parcul de vizavi de azilul de bătrâni. Purta ochelari de soare pe o zi înnorată. Agățase de bancă un baston alb.

Tom Bigger s-a așezat lângă el și a spus:

– Ce păreri ai despre știri?

– I-am auzit vorbind. Au voci ca de îngeri. Sunetul lor mă face fericit. Păcat că nu pot să-i văd. E adevărat că sunt frumoși?

– Da. Cele mai frumoase ființe pe care le-am văzut în viața mea.

– La știrile de aseară au anunțat că deocamdată au fost raportate în toată lumea șaptezeci de mii de perechi.

– Ai ascultat știrile de azi-dimineață? a întrebat Tom.

– Nu. Ce-au mai zis? Mirna, nevastă-mea, zice că următorul lucru pe care o să-l descopere e că pot să zboare ca păsările. Ce crezi? Ce înseamnă toată treaba asta?

– O nouă şansă, a răspuns Tom.

– Da, şi eu cred la fel. Şi ştii ce mai cred?

– Ce mai crezi? a întrebat Tom.

– Că, dacă unul dintre noi ucide pe unul dintre ei, e sfârşitul nostru, al tuturor. Sfârşitul, capătul drumului.

– S-ar putea să ai dreptate, a spus Tom. Azi-dimineaţă la ştiri au anunţat că oamenii de ştiinţă au reuşit să descifreze genomul lor. Ştii ce au descoperit?

– Ceva uimitor, a spus orbul. Cel puţin aşa sper. Toată viaţa mea am aşteptat să se întâmple ceva uimitor.

– În primul rând, a spus Tom, ei nu seamănă deloc cu noi. Dar deloc. Şi totuşi, oamenii de ştiinţă declară că genomul lor se potriveşte perfect, în toate detaliile, cu al nostru.

Bătrânul a izbucnit în râs. Şi a hohotit ceva vreme, fără să se poată abţine. Râsul lui era o adevărată încântare, şi Tom s-a pomenit mulţumindu-se de la el.

După ce amândoi s-au oprit din râs, bătrânul a spus:

– Ai văzut vreunul în realitate sau doar la televizor?

– N-am văzut decât doi în realitate, domnule, dar am văzut cum apar... de acolo, de unde apar ei.

Orbul a întins braţul, bâjbâind, a găsit umărul lui Tom şi şi-a aşezat o mână pe el.

– Adevărat? Ai văzut asta cu ochii tăi?

– Da, într-un refugiu la ţărmul mării, ceva mai încolo de aici, pe autostradă. Şi ceea ce am văzut mi-a schimbat viaţa.

– Povesteşte-mi, te rog! Te rog din inimă.

– Primul lucru pe care trebuie să ţi-l spun e că în refugiu erau nişte veveriţe şi cam o duzină de păsări şi că toate au rămas nemişcate atunci când s-a întâmplat. Deşi nu apariţia perechii le-a transfigurat. Ci altceva. Am simţit şi eu că mă aflam în prezenţa a ceva ce nu puteam vedea, dar pe care păsările şi veveriţele probabil că îl vedeau, ceva care le-a adus acolo pe cele două animale sau le-a făcut să pătrundă în acel spaţiu. Nu ştiu... M-am speriat îngrozitor şi în acelaşi timp... m-am simţit mai viu înăuntrul meu decât fusesem de multă, multă vreme. Şi asta... m-a schimbat total.

Orbul a rămas tăcut mult timp, meditând la cele auzite, apoi a întrebat:

– Tu eşti, Tom? Tom al meu?

– Da, tată, eu sunt.

– O, Tom, vreau să-ţi ating faţa.

– Tată, e o faţă atât de urâtă. Mi-e teamă să i-o arăt mamei.

Din spatele băncii, s-a auzit un glas:

– Am văzut-o, dragul meu. Ai trecut pe lângă mine când te-ai dus să te aşezi pe bancă lângă tatăl tău. Tu nu m-ai recunoscut, dar eu da.

Tom şi-a lăsat tatăl să-i atingă faţa, şi bătrânul a plâns, nu numai de durere la gândul suferinţelor îndurate de fiul său, dar şi de fericire.

Când Tom s-a ridicat de pe bancă întorcându-se spre mama lui, ea a spus:

– Tom, eşti atât de frumos. Nu, nu, uită-te te rog la mine. Eşti frumos. Faţa ta este faţa unei transcendenţe.

72

Cammy i-a urmărit de la fereastra bucătăriei zbenguindu-se cu Merlin în zăpada căzută peste noapte. Dacă nu ar fi avut mâinile, picioarele și nasurile negre, ar fi fost practic invizibili.

Cafetiera a început să bolborosească și aroma cafelei jamaicane proaspăt râșnite a învăluit brusc încăperea.

Grady a spus:

– Deja mă simt depășit de lecțiile astea. Mințile lor aleargă mult mai repede ca a mea. Ce zici, poți să-mi dai o mână de ajutor?

– Sigur, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere. Deși nu cred să rezist nici eu prea mult timp în calitate de profesoară.

Grady s-a apropiat și a rămas cu o mână pe umărul ei, uitându-se pe fereastră.

– Ți se întâmplă și ție să stai trează noaptea și să te întrebi unde o să ducă toate astea... Vreau să zic, nu te întrebi încotro se îndreaptă lumea, cu ei alături de noi, acum că totul e atât de schimbat?

Cammy a scuturat din cap.

– Nu. Oriunde se duc, o să ia lumea cu ei, și știu, fără umbră de îndoială, că, oriunde ar vrea să ne ducă, acolo ne este locul.